

כל דאמונה

נספח לנילון החומה ~ יול' ע"י ועד ההסברה שט"י "טורי קורתא" בא"ק ~ ח.ד. 5069 ~ פעריה"ק ירושלים ת"ז ~ אדר תשס"ז

מופקרים ר'ל. וכן עובדים הם בכל מרצם לטעמאות ארה'ק בכל מיני טומאה ותועבה בחילול שבת בפרהסיא בבריות שוחה תערובתים, בתמי ור'ו בעה'ר' - דברים שאין להם שיקות וה עצמות שליהם. המנוגדים מיטודם ליהודים כלל להדרינה ועצמותה. אלא סתם משנאיהם לד' ולחותה'ק.

ואיך נוטנים יהודים אשר נפשם קשורה בר' ובתיה'ק. שכאליה יהיו האפטורופטים שלהם ומיציגיהם.

מה הוא הגורם שהציונים הכהופרים בידם השלטן ההשפעה והאפטורופסות על היהודים, והיהודים נמצאים תחת האפטורופסות שלהם כיתומים קטנים.

מה שלא היה מעב כוה ליהודים בכל אורך גלותם בין הגויים, שלטונות הגויים לא חדרו בכה שלטונם לבול היהודים ויהודותם. גם השפעת הגויים הייתה השפעה מבחן, כי גודרים היו היהודים בקהלותיהם. ושמרם מפני השפעת היהודים שלא היה מובלם. שלטונת הגויים גם לא היו האפטורופטים ומיציגי היהודים שהיו גולים בארצם, לא על פיהם של שלטונות הגויים נשמע מה שהיהודים דורותם, ומה שהם שוללים, לעומת היהודים לא נכללה בגדותם של הגויים ושלטונם. היהודים בגלוותם בין הגויים - למרות היוטם תחת שלטונת זרות ולהלבי היהם המנויים של יוים בני אמנויות זרות ולהלבי היהם אחרים. בכל זאת היה היהודים תמיד כחטיבה מיוחדת עצמאית, כמו אמר הכתוב: אין עם לבدد ישכו ובעגיים לא יתחשב.

ומה היא הסיבה שהציונים הכהופרים כן משלטנים וכן חודרים בהשפעתם ושלטונם עד תוך תוכה של היהודות, להפוך קורתה על פיה ר'ל.

ציונים כופרים הללו, אשר דבר אין להם עם ישראל, ועל פי הלה מוכיחים הם מעם ישראל יותר מה הגויים. להם האפטורופשות המלאה. והם מיציגים את היהודים. ומפני כופרים אלה קובעים עמדת היהודים, שהנום מרווחים ומונגידים להם מן הקצה אל הקעה.

הסיבה להdia פשטota, על שהשתלטנות של ציונים כופרים הללו נמצאת בתוך גבול ישראל, ומה היא הסיבה שהשתלטנות של ציונים כופרים באלה, אשר דבר אין להם עם ישראל שעמדו על לסתינו ולהריזו, להשמידו ולהחריו, יכולם למוצאו את מקומם בתוך גבול ישראל.

הסיבה להdia פשטota מה שהיהודים מרכיבים ראש ליטור המוזוף והכפרני שהנאה כללית, בישראל אינה מוכראה להיות לפופה למסכות התורה נפשות אחינו בני ישראל שהביבאו מתימן ממרוקו מעירק וכו'. ובזמן קצר הפכו אותם לגויים גמורים, מחללי שבת בפרהסיא, לועגין כל קדש, כופרים

לעשות את עם ישראל לעם כלומר עבריים ביד רמה על השבעות שהביע הקב"ה את ישראל, בשל הישג המדינה וה עצמות שליהם. המנוגדים מיטודם ליהודים אלה.

היתכן כי ציונים כופרים אשר אין להם מושג במחות נפש מישראל, ואשר על מזבח הלאומיות, המדינה וה עצמות העז' שלם כבר האבויו ריבות נפשות ישראל ועוד ידם נתיה לעשות דם ישראלי הפקר ח'י, בכל הדמן ענן של המדינה לפי דעתם הבער. ככל יהייו מיציגי היהודים המאמינים בר' ובתיה'ק, המאמינים שלו יציר שיהיה ברור כשם בעזריהם על ידי האבדת נפש אהת מישראל תושג הגולה השלהמה של עם ישראל. חס ואסור יהיה לעשות זאת חיז' כי אין כל סמכות בזמן זה על נפש מישראל להאבידה חיז' נגיד כל הישג שיחיה בעולם, ומכל שכן על מזבח עז' כו' מדינה ועצמות הנתקבבים ואסורים לנו.

היתכן כי ציונים כופרים כאלה, אשר אין להם שום מושג בתיה'ק ומצוותיה - אשר כמיישר להם כי כל התויה ומצוותיה בטבל ח'ו עברו על של עסוק המדינה וה עצמות שלם, בלי חת מעובדים הם היהודים בשבת בכל מפעלי המדינה: שעםם היו האפטורופטים ומיציגי היהודים, אשר לאוימות מדינה ועצמות, לא רק שאינם ממשירה, בברכתם, בדור, בחוק, ברכבת, בצעバ, במים, בעלקטרטי, בדור, בחוק, ברכבת, בצעב, המשנה כי לא מטאפרת המדינה ועצמותה שתיהזה זקופה בשבת בעבור נקרים או לתוכניות מיהודהות למן השבת, אין זה לבורד המדינה עצמאות ופהартם. ככל יהייו מיציגים יהודים המהנה לא עצמאים כאשר יתרכזם מכריע להם כל מדינה וכל אשר בה (במקומות שאין סכנה לפשוט), ואשר לתרבויותם על המוקד למען קדושת השבת.

בprt כי הענין עם ציונים כופרים הללו, ומדינתם הוא כמו אמר עליהם הגה'ק רשכבה'ג' הרוב מבירסק זוק'ל - שלא כמו שהעולם סברת שהציונים הכהופרים משאת נפשם היא מדינה ועצמות, ובhalbיהם לה מען היישג מטרותם וሞצאים הם לה אלל כל קדש, לאן אין הוא, אלא כל משות נפשם של ציונים כופרים הללו הוא רק אמצעו לה.

כאשר אנו רואים בעיל שגנום סתום שונאי ד' התויה והיהדות שעמדו על תוה'ק לעקרה על נפשות ישראל להתייחס ולהודיעם להמיר את ישראל לחלל את ד' לחך ולגף ר'ל, כאשר ראינו שעמדו מיטים ומדיחים אלה על ובבבון נפשות אחינו בני ישראל שהביבאו מתימן ממרוקו על פי דברי ח'ז' והגדתם שהם הциונים האפטורופטים ומיציגי היהודים החלם ועוים מאימת שבועה ומכל שכן מאנחת שבועות אלה. שנם רואים בהעבירה עליהם את אסונו הנורא של עם ישראל, כדאיתא בח'ז' הו הזרה האומה על זה והוא גם המבט המוחשי על פיו דברי ח'ז' והגדתם שהם הциונים הכהופרים יהיו האפטורופטים ומיציגי היהודים

הצלתנו היהודה

איך משלימים יהודים משבב כוה יהודים אשר חרב גאותם כמו שפירשו ח'ז'ל, ואשר ידעו תמיד להיות בקומה זקופה בתרותם ויהודותם לא להכנס בפניהם כח עולם, כמו שמעינו בחו'ל שאמרו לבובדנער, שהיא מלך בכיפה, והוא אשר הגלת אותם לבבל, וככפ' לעפר נפשם מבוון הגוף, אבל כשהענין הגיעו לבבושים, אמרו לו אם למשים וארכניות את מלכא, ואם להעביר על הרות את וככלו שווין.

איך משלימים יהודים אלה עם משב להיות כיתומיים קטנים סמכים בעיניהם על אפטורופסות של הציונים הכהופרים שהשתלטו עליהם.

איך נוטנים מקום למושג מוחר כוה שציונים כופרים, אשר אין להם שום מושג בתורה ויהדות, ואשר כל מושג השגתם הוא עסוק של לאומיות מדינה ועצמות בכל הגוים, שעםם היו האפטורופטים ומיציגי היהודים, אשר לאוימות מדינה ועצמות, לא רק שאינם תופסים מקום אצלם כל עוד היותם בגלות, ונוהם להם חיים לא עצמאים כאשר יהודים חיים באמריקה, באירופה, גם בארץות ערבית, כמו מרוקו טונייס וכו', ועסק המדינה והעצמות. לא רק שלא דרשו להם אלא גם אסורה להם באשר מבוע מוקור טמא תחלה רע, מרעין גוי ובאמונה בכחיו ועוזם יד', ומוצאים סכנה לפשוט, ואשר לתרבותיהם על המוקד בזה פגעה - ששבועות שהשביע הקב"ה את יהודים אלה, ויקרא להם מחייהם. איך יכולים ציונים כופרים כאלה לדוגמא.

היתכן שהציונים כופרים כאלה, אשר אין להם מושג בענין של שבועה, ומכל שכן שאין להם שום מושג בחומר השבעות שהשביע הקב"ה את ישראל, שלא ימודדו באה'ר טמא תחלה עילו בחומה, שלא ידחקו את חזק. שהם יהייו אפטורופטים ומיציגי היהודים החלם ועוים מאימת שבועה ומכל שכן מאנחת שבועות אלה. שנם רואים בהעבירה עליהם את אסונו הנורא של עם ישראל, כדאיתא בח'ז' הו הזרה האומה על זה והוא גם המבט המוחשי על פיו דברי ח'ז' והגדתם שהם הциונים הכהופרים

בעקב הצען

מר מהרייל דיסקין צ"ל

ספר מורשת הרה"ג ר' אחנן שלמה הלוי קאצינלבזין צ"ל, ששמע מהగאון ר' משה פראנקנרטל (שוחט) צ"ל, כי בתקופת התנצרות תנועת הציונים שגר מון אחר ר' משה צ"ל ואחריו הגאון ר' זוזה ברואווערמאן צ"ל במווצאי ש"ק אחד, ופנה לר' זוזה ופקחו לאמור: תעריך שלשה מכתבים לשלוות גודל' החור מאורי הגולה, לוועד אסיפות ולטקס עזות להעכיר את המצדקה הרעה בעוד מועד, כי סכנה איומה ונוראה אשר כmo לא נהייתה מרכפת על שם היהדות ועלולה חלילה לעשוות כליה ושמותישראל, לאות דעתנו: שרבי הגולה יתאספו ייחרומים יוציאום מכלל ישראל, לאסור החיתון עםם ולאסור פטום ויינס כמו שעשו להគותים, ואם לאו - סיימן מון - יתנחמו ויתחרוטו לבסוף.

מעשי שכן הצליח והועידה לא התקיימה, כי יד ישראל תקפה ודבקה בד' אלוקי ישראל ובתוורתו הק', ומאריגי התנועה יודיעים לבני תאות מגנות ומדחות מושחתות אין שומע להם, ולטפל בהם למגני ולהנום הוא שבקי לחויא ומפעלא נפל, כי שטענו: אומנם רצחים במאד להוציא הדבר לפועל, אך בעזה' באשמת המשיכלים לא יתכן לקיים אסיפה, היוות שיציכים להשיג רישון מהממשלה להה ודרך זורעה מוקשים, הדבר צער מאד את מון והתאומן מורה על המכב,

יזוע ומפורסתה היא מלחתתו הגדולה של מון מהרייל דיסקין מבריסק זצ"ל, נגד אותו איש מיל פינס שר', שכידוע רבים וטובים לא עמדו על טיבו ודימיו כי לפיהם צדיק וחסיד בהיותו מעוטר בטלית ותפילין וועסכל בתורה כל הימים כלו. אך מון בעין הבדולח שלו, הכיר יידע מיד את האש ואות השיו', ועד והזכיר עליו כי הינו אפיקורס, ולא הסתפק בכרך אלא אף החירמו, ואת בית המדרש שהקימו, וכי שיפורם דבר החומר הורה לתלות מודעות על גבי כלבים טשבבו בשוקים ובחוצות עליהם הי' כתוב "מוכל פינס מוחדרט", וכרך נתפרנס דבר החרום בכל וחבי עיה'ק והכל נזהר מלבוא מגע עמו.

ספר הרה"ג ר' משה יצחק שעשין צ"ל - מי שהי' מגיד השיעור בבייחמ"ד ר' ישע"ס מדורש" בעיר העתיקה, כי בימי הראשונים טרם הקדיich תבשילו של פינס ברביבים, וההמן עם חשבונו לצדיק, הילך ר' משה יצחק עם פינס, ובverbם על ספר ביתו של מון, רצה ר' משה יצחק לעלות אל הקודש, וביקש מפינס שיצטרוף אליו. בתחילת סירוב פינס לעלות עמו, אך לבסוף הסכים.

כשנכננו עמד מון והושיט ידו לר' משה

מרדה ובול מובין ראש ליטסוד מזוויף ממאייר זה, שיכולה להיות מציאות של הנגגה בגבול ישראל שאינה מכרת בסמכות התורה, כי בסיסו ממאייר זה והותנים חריב בידיו שנאינו אלה, להמציא בגבוננו ולחשתלט علينا. שתרחק ונתרבד מהנחה כופרת ומורדת זו, ומכל המשתתפים בחירה להעמדתה ומודדים בה. התבדלות גמורה מוחלטת ומובלעת לכל הפחות בין ישראל לעמים, ואו אויל נוכל להוכיח מעמד באראה"ק תחת המשתלטים הציוניים, כאשר הקלהות היהודית החזקה מעמד בארצות הגוים ושלטונם - והוא זה לנו למחסה נגר גירת השמד ולהסיר את החילול השם הנורא מעל ישראל, ויתגדר ויתקדש שמייה רבא במורה בימינו אמרן.

מאמרו של הרה"ג ר' עמרם בליא צ"ל

והחלתם של ציונים כופרים הללו, כי התורה היא כן הפרט (עמ"ל). סוד ממאייר זה הוא הנutan מקום לציונים כופרים ומורדים הללו והשתלטום להמציא בגבול ישראל, אשר מווה טובע השתלטותם והשפעתם והצלתנו היחידה שלא נהיה כיתומים קטנים והצלתנו היחידה שלא נהיה כיתומים קטנים סמכים בכל אשר לנו על אל אפטרופטום של ציונים כופרים הללו ושלא יהיו באלה מיזגים איתנו. ולהסיר את החילול השם הנורא המתבטא מעצמו זה. כי ח'ז' כפר ישראל באלוויו, ולהציג את שארית פליטת ישראל מהשתלטותם המלאה ומהשפעתם החודרת של ציונים כופרים הללו. כלומר להציג את שארית הפליטה מגירותה שמד', ומהמירה כללית ציונים כופרים הללו יוזמים לבצע עליהם ח'ז'. הצלתנו היחידה היא שנוציא מגבוני כל

אזרה נזראה

מכאן הנאון הקדיש רשכבה"ג רבינו יואל טיימלבאים ז"ע"

נאב"ד פעה"ק ת"ז

שלום וכט"ס אל כבוד אותובי ייז"י הרובים הנאותים הגדיים שלט"א כי דינא רבה תעיה"ק רדישל'ם תובב"א, אתה ה' לעלם חטאים וככיה רצון העטרם. אחדשתה באחד' במשפט לדיא ה' ולחושבי שמו. מכחכם הנעני' ברבך ודאיסו על ההשתתפות לטחאות לבנות רגה הרבה יותר ממה שבתוכם מבתבוכם כבר נרבו במספר הקמן יואל נשא. וממש אני רואה איסור חמוץ יותר בכל התורה כולל. כי ההשתתפות לבנות הוא השתתפות למינות וכפירה גמורה בהשיות' ובחזה"ק. כאשר נקבע באריכות בספר דנ"ל. וגם נשבע להתרמסו לחוק המדינה אשר בוחם כל חוק הטעבות הרעות הנעל ר'ל, שא"א להוות מטייר הכרנתה בלב השביעה הפטמה הזאת מלבד שע"י ביטחם לוחם גם מקבלם מהם בבוד ומנון וכבודם. נוחנים להם בו חוווק וב שיזדייבו ע"ה בנטש יזרע להסיט ולחדר רבי וכבות מישראל קטנים עם הגודלים למינות וכפיה ר'ל. ואין ספק שאלל לא ר' משוחתים עמהם גם שומרי תורה ומצוות, ר' מציאות לפועל אצלם הרבה שאלא ירעד ולא יטוחתו כ"ב, ננד רצון הכוונים והדוגנים על שלוחות התורה והדרת ולא ר' לכם ברייא להם כאולם כ"ב.

אבל ע' ההשתתפות בניותם והשורד העזום שמקבלים מהם המעוור עיי' חכמים ומטל' רבי צדיקים יודעים כי בדם הנהו ואומרים הכל ארנו מו ארין לנו.

וכת התורה נחלש ושתנא נזה בעודר וכי יודע עד הין הדברים גיע עד ר'ל. וכל הולכים אל הבהירות שלחה צירום לנטופיות הכהנים האלה ר'ל דם במל' הוּה ובעטם רובי על הבהירות אסור נרא ואומרים שא"א להדרו בשום און אף איל' ר' למינדר מלחה'ן ומכש"ב כשהוא לגמרי בהופך שאינו אלא חוק ר' עובי עכירה ובמביא פרצות נוראות ר'ל. ואין מקום להסתפק כזה שאה רעת כל הנזולים והצדיקים שכורור שלפנוי כאשר שמעו עז' והבנוי מדבריהם הברורים לשמש בצדדים והדר הוּה בול אין בכחו להזכיר אף אצעע קשנה מדור שלפנינו.

השי' ר' רה' ר' יואר עיניהם ולכם של ישראל לא ימושו ולא יכלמו לנאת. ונכח לראות במהרה פני מישיח צדקו אשר אמת וחל' ר' יומי. א"ד הכוואב ומורתה במר לבב ובעינים צופיות לרחמי וחשפי המוחבים ית"ש. באעה"ח ב' ל' לא תנזר מפני איש כי המשפט לאלקם רוא, התשב"א.

הק' יואל טיימלבאים

צחיק לשלום, כשהוא מעביר פניו מפנים, שנתר על מקומו בביטחון פנים. ר' משה יצחק מהה'ק לפשר התנהוגות מזורה זו, וחשב שמא ר'ה'ק של מון היא על אי רצונו של פינס להצטרכ אליו בתחילת, אך מאוחר יותר כשנודע טיבו של פינס הבן ר' משה יצחק לפשר התנהוגות זו של מון.

מן האדמו"ר משינעוווץ צ"ל

הר'ה'צ ר' יעקב לוי עטר מפעשוווארסק צ"ל היה ר' גziel בספר, כי הקאלישיצער רב הרה'ה' ר' חנכה האלבערשטאטס צ"ע הי"ד נחלה מוד בילדותו ל"ע, והופאים ציוו שישתהין יי"ד מיהוד שטוב לרפואהו, והי' היין מיקב "כרמל מזרחי" - ראשון לציון, או יונ של גוים. סתם ינמ, ושאל ללקיטו הרה'ק משינעוווץ צ"ל צ"ע כדת מה לעשות, והשיב בה"ל: "ראשונער ווין איז סער, אויב מען דארך צאל מען געגן גויאישען" (וין ר'ראשון) הוא נסר, ואם יש צורך איז שיתנו יונ גוים, עכל'ק.

מן ר' שאול בראך צ"ל

בתקופה שלפני ברכת שפיט מהרה"ג ר' רפאל בלום ציע"ג גאנדי קאשוי מביא ספר בורא ז"ל: זכור אצרכינו בימי ובינינו צ"ע (הרה'ג ר' שאול בראך אבדק"ק ור'ם קאשוי) בא פעם אחת "אגענטן" של המזרחי על ש"ק, בכבע שטרײַטעל, אדרת שער למען חש, כמונן שמנן לעצמו שם ורב פלוני, כدرcum סל למון כל בורסקי ל夸וחא שם רב, עכ"פ אצל ההטמן היה יכול לעשות רוחם כביר, שרב חסיד והוא מזרחי, וכבר התייר פרושים את הדבר, והתפלל בבייחכני"ס החדש, שהיתה גוזלה בכל העיר, והלך לשם רבינו צ"ע לקריאת התורה ומוסף, כדרכו בכל שבת, פ"א בעבhc"ג חישנה ופ"א בעבhc"ג החדש, ובכ"כ הלו כஅ אחריו האיש האמור סייעת מרחמותיו, ריקום ופוחדים מבני הנערומים, כמו בכל מקום שנטפסו להציגות וmorphot, והנה החלבנה של המקומות כגלי ומפרנס, ורבינו צ"ע ציווה להגבאי שלא יתן עליה להארה שאיתו נכבד הלהה, והשב הבגאי שהוא מתוירא מוקול תהועת הגורדי הצינונים שנאספו שמה, אמר לו ורבינו שיריד ממוקומו, והוא בעצמו עלה בשם וכיבד את העליות, אחר שע"ש שכבר ראה האורח שככלתא אליו הרעה, הילך אל רבינו ואמר לו כי מה יעשה רבינו עם הגمرا (ב"מ נ"ט). המלבי פני חביבו ברביבים וכו', אמר לו רבינו, האתם חփו, והלך עוד באכמען הקיראה האורת' חփו, וגנגוcho אחורי מערכינו הכל', בין כד מהבכ"ג, ונגרכו אחורי מערכינו הכל', בין כד נאסתפו לפני בעבhc"ג מולדת העם וגעשה רעש, ובא הראש הקהיל לריבינו שימתין עד שיקרא לפילציא לשמייה שיכל רבינו ללכת לבתני, והשיב לו רבינו שאיתו צרייה, הוא איטו מתיירא, ורק היה שהלך לבתו ואיש לא עמד בפנוי,

דעת תורה ממון רבינו החפץ חיים ז"ע"א

אסור להתחבר עם הרשעים אף שותבטלו רוב היישבות רח'ל

ב'ה ע"ק קדושים ברנוויטש

שלום וברכה לדידי היקר ומאד געלה חובב תורה ומוקירה נודע לשם כשי' מה'ז דוד נ' פטש חד"ש באהבה נאמנה.

מכתבו הינו עי' והצעה להתחבר עם הווער הלאומי הנה אחרי שחרין יהוד לכל כי אסור להתחבר עם רשעים אפילו לדבר מצוה לא אדרע מה יש להוסיף, וזה אבל צרך להודיע לאלו אשר מסכימים להו כי הם מחייבים את הרבנים ומחללים שיש כי מעתה אין ביניהם ולבין המזרחי ולא כלום וצא ולמד מסופו של המזרחי אשר עבדתו היהת תמייד להתגרות ביראי ה' כדי להחניך לרשעים ומה עלתה לו סהדי שקרי אגורייזו זיל', כי נמאם ונובה נס בעני הרשעים אשר השתווה להם ואשר ישו כי דעתוון תהיינה שקולות היא הטעתה היוצר כי יש לזכור ההבדל הנודע בין היראים להחפשים מהו חפשם גמורים אבל הוראים אינם יראים גמורים כי בכל אחד מתנו יש חלק ידוע חפשיות (שמעתי מהקדוש בעל חז' זל) וא"כ אם מספר האנשים שכול תמיד תהא ההברעה על צד החופשיות ובתנו "הושא איש בשער קודש ונו' היקדש וינו' הבהנים לא יקרש ואם ונו' עי'ש בן העם הזה ובן העי'ה והגמ' למדו' מקרים אלו הלכות מרובות אבל אין מקרא יוצא מיידי פשטו כי הנגע בקדוש לא נעשה קדוש בגיןו והגע בטומאה גטמא עי' הנגע בן העם הזה וגוי' (שמעתי) ואם החפשים מסכימים להתחברות צרך לידע ולהבין כי רשותם פורשים לצד נפשות וכי פתי יסור הנה ובודאי אילו היה כי בעת הצדיק ר' זיל' זוננפלד לא היו מרים ראש הרוצים להתחבר אבל כאשר יתומם נתרנו כל אחד מתנשא לאמור אני אמלוך.

ועובדא ידענא לפני חמיש שנים עד' ההצעה שתתחבר האגודה לאגנון אחרי אשר נבנשו בה ראשי הדווינט אשר היו תומכים את כל היישובים והיה קשה להסביר פניהם ריקם ושמעתיה או מהקדוש זיל' (החסן חי'ס) "דארף וערען רעכט עם זאל זיך אפשתעלען אדריטעל תורה און מיט זי' זיך נט מתחבר זיין" ... הינו שאיפלו אם יתבטלו עי'ז' רוב היישבות ח'ז' אין זה מכיריע להתחבר עמהם.

ידידו המוקרי ומכבשו כערכו הנשגב מברכו בחיים ארוכים חיים של אושר וברכה וכל ט'ס

אלחנן בונם ווסרמן

דעת תורה ממון ר' אלחנן וואסמן ז"ע"א

על אנדות ישראל וזה לשונם גתחו:

אבל צרך להודיע לאלו אשר מסכימים להו כי הם מחייבים את הרבנים ומחללים שיש

כי מעתה אין ביניהם ולבין המזרחי ולא כלום

בין ציונים לציונים

ירטמאל ישראל יתוק דראבּ - לונדון (הוויה חז"ל)

הצרפתי, היה שערות הגדים על הפנים של אחד או שניים מחברי כניסה הציוני אינס מהליפים את המראה הכללית וגם לא הפרטית כי כן ישנו בין חברי שאר פארלימנטים חברי אחודים הגדים שערות על פניהם. התוכן העיקרי של הדינאים בכנסת הציוני אינו משתנה מנו גוינו וארצינו מפני הזקן של אחד או שניים מן חברי כניסה, וכן התוכן הגוי המלא אינו משתנה מפני החברים האחודים הללו הגדים שערות על פניהם מזכירים מפעם לפעם לשאר החברים אשר שם כי דתיים מהם, חברי כניסה המשינים דתיים, זאת בלב מפוזע להם כיוון מינות הציוני אין להם ניגוד כל דחו אל עצם שהמין השזה חילוף המהות והשינוי לכל שאר גוי הארץ.

היו גם יהודים אחודים חברי הסתעים הפולני והודא מהתויה אבל שמה לא היתה השאלה אם עם הפולני והודאי ינהגו עניינם באופן שונה מאות אשר שעשים, כי לפניהם החוקרים הלטאיים והצרפתיים נוכנים מהה ורך על פייהם יוחוקו התנהוגות ואוטם חלק ה' לכל העמים אשר על פניהם האדמה. אמנים בכאן בכנסת הציוני ישנו החלילו', ישנה ההמרה והסילוק לכל עניין של תורה הננתנה לנו מסיני, העברה על דת תורה'ך בחסכמה שתחת חוקי תורה'ך ימוש בתוכה ישראל חוקי הגויים, חוקי העברים, חוקים ארציים אנושיים ככל הגויים בית ישראל. החסכמה על זה בלב אولي עוד יותר חמורה מזו המשעים בעצמן כי החסכמה הזאת בלב זהה הוא פונה מעם ה' אלקי ישראל, זה היא הפרת ברית ר'לי כי המעשים הבאים מכם החסכמה הזאת נעשים בידי רמה ויטש אלקי עשו ונבל צור ישועתו, הסכמה הזאת על חוקי גויים בפה או בלב היא מומרות, גלו' ובולטת וניתוק הנפש בתכליתמן כל קדשות ישראל בעצמה.

ונוסף על החלילו' של חוקי תורה'ך בחוקים גויים ארציים, החסתפות בכנסת המינים זהו החסתפות בעם מינות הציונית הנכללים בעניין המדינה הקופרת ר'לי בכל לילית האמונה ובכל היג' עיקרים. כי עניין הציונית היא עניין של כפיה סופית בשכר ועונש בגלות וגולה בבייאת המשיח ובתחיית המתים. כניסה המינים היא המיצגת הכפירה הזאת כקביעות ובבטחות וכל הבוחרים בנציגים הללו ובחורים בנציגי הcpfירה ועקרית כל הקדושה מנפשות ישראל. שמד חדש ומשונה המציאה חדשה מומרות לכפירה וכל נודע שהמורמר ממיר דת תורה'ך באיה דת אחר ר'לי, הציונית אינה מומרות לדת אחר אלא חדשה מומרות חדשה מומרות לכפירה כללית. שמד לעניין הציוני מסלק באופן יותר עמוק את כל הקדשה והאמונה שבנפש ישראל אבל אין

מי הבהירות לכנסת המינים כברῆ מהה אנתנו, שוב יבחרו הבוחרים הדתיים והבלתי דתים את נבחריהם אל הבית הזה המחוקק חוקים עברו מדינה הציונית, כמו שאור פארלימנטים מחוקקים חוקים עברו אומות אחרות בכל רחבי תבל.

אבל כל האומות אסיפה המחוקקים נקרא בשם "פארלימנט" סתם או בשם אחר המתאים אל לשון והגיו' של האומה הפרטית. אצל הציונים נקרא זאת בשם "כנסת" וישן שם מהה והשרים נבחרים. השם הזה המספר הזה מתאים לציווית בכל עניינה, כי הלא כל עניין מהן והשרים נבחרים לאידישקייט שצערו אגודה ישראל בויען פועלם, וסימן כי בדעתם גם בבודאפעט להקים סניף של צערו אגודה אלקי הקשור בהמאות של עם ישראל. השם הזה של כנסת והמספר של מאה ועשרים מינים הנבחרים מזיפיים ומחליפים הענן של אנשי כנסת הגדולה עם ק' זקנים ונבאים, כי כאן רוצחים הציונים לממייר ולהחליף את עם קדוש אל המהות של כל גוי הארץ וחילוף הזה והמרה הזאת תהיה אל הכל ביחיד, גם לכל השמות לכל הלשונות ולכל המושגים הגובים, שכולם יתחלפו ויתזיף ר'לי ביחיד עם ענן הכללי והמוחות של עם סגולה.

אין שום חילוק בין פארלימנט הציוני ובין פארלימנט היוני, הצרפתי, האנגלי והتورטי. כל שאספה הציונים היא לסדר תוכן של הפארלימנט שלהם עם התוכן הגוי הצרפתי והאנגלי, ולהראות לכל העולם השגים זה ההישג הציוני, כי עם היהודי איןנו שונה ומובלם מכל העמים אשר על פניהם האדמה. לפי דברי מנהיגיהם שר'י' עלהם מזיגים השגים זה כלפי פנים וככל חוץ, מותגים על כך כי עם היהודי האלים נשיה להעלות העם היהודי מן החסכות של "אתנה בחרותנו" ולנער מעלי עפרורות זה, ע'ל. בכל ההזדמנויות הציוניות עם חי ופועל ובדרכו הראשונה עם שאר בניו האיר'ם ההיגיון והחולטתו הנלקח מן שאר העמים כבר נקלט עם היהודי הציוני בקליטה הרנדרשת בההגון המחשבתי והלשוני וגם בפעולות מעשיות.

הפארלימנט הנקרה בשם כנסת בלתי שונה מן הפארלימנט הנקרה בשם "סעים", "דומאי", או "קאנגורעס". החברים היושבים בכנסת הציוני אין להם גישה אחרת להדיינים הולוקים מוקם שם, מן הגישה של חברי הטעם הפולני והודאי הרוסית והקאנגרעס האמריקאי, גם בה斂עים הפלוני והכנסת הציוני הכל נשפט בהגון עולמי גויי מיום על היסודות והכללים אשר בהחולטו היגיון האלטני והצרפתי. אין זכר לאלאיה חוק התורה בדינוי כנסת הציוני יותר מן אשר יש בהדינאים של השעים והקאנגרעס, גם בחזונות מראיהם אין להכיר בין חברי הכנסת הציוני לבין חברי השעים הפולני והפארלימנט

מלבד קול צווה של איזה גורם מנוראים והוא קידוש השם.

מן ר' יונתן שטייף זצ"ל

לפני המלחמה הנוראה, היה בחר נמרץ, ביר וויען, בבית הכנסת הידוע "שער שוה", שעודה תחת ובונתו של הרה"ג ר' יוסף בימגארטען זצ"ל - חי פעיל ב"צעיר אגודת ישראל" שם פעלו כל מני עניים בענייני יהדות. מחתמת טבה הגיע הבוחר לבודאפעט (אגואראן) שם שמש בבורנות הגה"צ ר' יונתן שטייף זצ"ל - הבוחר רצה להקים בבודאפעט סניף של "צעיר אגודת ישראל". הוא תבון שלא הסכמו של הרבה לא יוכל לעשות זאת, ועלה בלילה שב'ק לוב, ביחיד עם חבריו. הוא מסר פרשת שלום לרוב מידיו הגה"צ ר' יוסף בימגארטען, הרבה שמח לשמעו, אח'כ ספר בחחו מההשגים לאידישקייט שצערו אגודה ישראל בויען פועלם, וסימן כי בדעתם גם בבודאפעט להקים סניף של צערו אגודה ישראל כדי לפעול אותן הדברים.

הגה"צ ר' יונתן שמע הכל, עד שיטים דבריו, וכשיטים קם על רג'לי, ואמר בתקיפות: "מאן מתן תורה עד היום הזה היהת הדעה לאמר אצל התורה, ותלמידי היכמים אמרו את הדעת מהתורה, וזה זה, היום נהיה דבר חדש, מפלגות", שמקורה מהגויים, מעמלק, אני מהויכם שתעדבו את הרעיון ככל שייתר מהר, אחרת יהיה מ"ר".

מן הקהושת זצ"ל זצ"ל

ספר הרב ר' מענדל הערש נימאן משאוב זיל שהה מטלמידו של ביל קדושת יוסט מסיגעט זצ"ל (אביו של מן ובניו יאל מסאסמאן) שבתקופת התקוממות הציונות הגיע פעם עגלה מפוארת לטאגעט ייז'ין, ומתוכה ייד אודט נכבד, החזר לבבושים המודרני, ושאל על ביתו של רביינו ואכן נכנס הלה אל רבינו, ולא עבר זמן מרובה משוכנס הלה, ושםו התלמידים איך שרבינו צעק עלי בקהל קולות, עד שהוכחה לצתת מכיתו של רביינו אבל וחפי ראש.

כמה מן התלמידים הגיעו אל אותו אדם ושאלו אותו מהו ארע כאן, וספר להם שהוא אחד מראשי הציונים בלאנדן, ושם התקיימה אסיפה גדולה לטקס עצה ארק לעשרות נפשות לרעוונם הטמא בכל ארצות העולם, וחיליטו שם הרבה מסיגעט יחזק את דעינו אז ביל יוכלו להשפיע על כל אנשי מדינת אונגריין, וע'כ שלחו אותן שיבוא לבדר על לב הרבה מסיגעט, אבל תיכףomid כשכננס לבית ובינו ואך התחיל להצעע לו יסוד רעיון הציוני שוב לא ראה רבינו לשמע את דבריו ולדבר אותו מוטוב ועד עת רק צעק עלי ולא רצה לעמוד ב'

אמותיו וירשו מביתו.

מן הגר"ח מבריסק זצ"ל

מתוך מכתב קדוש של ר' יוסף

דינקלויס זצ"ל למותו ר' עמרם בליא זצ"ל
הלא ידוע שהוחבורן הנואר האחרון בשוב
השוו שהולך ומתרעט לוגעים, בא עי' אגדות
ישראל שנתינסדה עי' החדרים שבארץ אשכנז
שהיתה מטרתם לקשר יהדות החדרית עם
ההשכלה הארץ קשור חזק, והאמינו שעי'
ההשכלה תתחזק היהדות החדרית ותני'
מתקימות לעולם.

וכיודע ראשית התיסודות אגדות ישראל
הוקעה בלאטאוייך אשר בגבג רוסיא ואשכנז,
והגיה אבד"ק בריסק זצ"ל חזון לאסיפת
התיסודות ותיק כשבא להאסיפה הותחל
הרב פראנקפורט הר' שלמה זלמן ברויר
לקנתו בברטום, והבע ביקורת חריפה על גוזל
ליטא שם נמנעים מללמוד חכמת הגויים,
בתי ספר של יהדות החדרית ובישיבות
הגוזלות, וזה גורם גדול שהמלומדים שבחמדת
רוסיא וعروcy דין וארכיטקטורים וכיוצה באלו,
כולם כופרים בעיקר, וכן אחד מן הלומדים
כשבא לידי בקרה איזה ספר מספרי
ההשכלה, ומן העיתונים מיד נעשה כופר בעיקר
ר"ל, משא"כ ביהדות החדרית במדינת אשכנז
של המלומדים אפילו הפרופיסרים היכ
גדלים, וחובם ככלים יראים וחרדים.

וכשמעו הדברים האלה נודען וורען
לאחווי ואמר, אכן בזע הדבר שהמטרה של
התיסודות של אגדות ישראל לבטל החדרים
של החינוך השן ולסיד במקומם בת"י ספר מרען
בת"י ספר של המורה ולמלר ברוכין, ובorth
קדשו ראה את האגדה בהרינה כמו שאנו
חאים אותה לאחר זקנהה, ולזה המכיד עצמו
מיד מהם, ועקב את האסיפה ושב לבינו, וחhair
לבוי ביטו ולתלמיין שאין להתחבר לחברת
אגות ישראל כמו שאין להתחבר לחברת
הסודין, רק שניים כדאי לחולוק על האגדה
משמעות עי' **המחלקות יתחזק המזרחי**, ואstor
חפכו הוא להחזיק את המסתיטים והמדיחים.

ולזה נתכוונו חז"ל באמוט "אחר האש
שיגול חזירם ואחר האזם שלימד את בני
חכמת יונטי", וכותב על זה באגדת מהרש"א
וזיל סוף סוטה וזיל **"שניען החזיר צפינו**
בחכמה ונזהעה כי שהחזר מיר וידעען כל איי' עכ"ל.
עו"כ מזה שסמכו שני האגדות זה זהה, וכן
למורים והכחות יונטי היא עצמה קרייה צפינו
של אותו החזיר שנענץ בחופת ירושלים ועי' ז
זה עי' ארבע מאות פרסה על ארבע מאות
פרסה.

ואני כבר הזהרתי לצעורי אגדות ישואלי"
בירושלים, לאחר שכאו לא"י ראש האגדה של
ארץ אשכנז וייסד בית הספר חובה בע"ק
נעימים ונערות יחיד, ויסדו ישיבת קול תורה על
שפה הסטמאה שבדו הceptors ימ"ש, שיוון

לשמור באיה אונן את יום שביתה הלאומי
הנקבע ביום שבת קדשו. יחוקו מהו חוקים
גויים נגד גידול חזירים באה"ק והבוחרים בבשר
זה והיו מוכרים לאוכל אותו מן הבוא מחיל'.
הפייצו המינים האגודאים טענותיהם לבוחר בהם
מן שמה רואים שהממשלה צוינית נוטנת
להם ממן עברו בת הינוך שלם הנקראים
"חינוך עצמאי" ורק מן האפיקורסוט שffffטמים
הינוך של תורה, רק מן האפיקורסוט שffffטמים
את הילדים שמה רוק מזה והוא קיום התורה בדור
העיר. אמרו לנו כי יש לבוחר בהדרתם
האגודאים ולא בהדרתם המזרחים כי
האגודאים שונים מהם מן המזרחים, מפני
שהאגודאים לוחמים בנאומיות שהצינאים יכירו
בhem נאמנים ונמרדים להמדינה, מה שהדרתם
המזרחים אין עשים את זה מפני שניים
צרכיהם לך. שניים מהם ג"כ כי המזרחים יש
להם תיקים בחמשלה והאגודאים אין להם,
כיוון שהם קטנים במספר ומהמשלה בלתה
נצרכת להקלות האחדים הללו. מראים הנה
האגודאים כי מהם מוחוקים מן הממשלה והמה
באופייניע ומפני זה יש להם ליהודיים שומו
תורה לבוחר בהם ולא באחרים. שניים הנה
הדרתים האגודאים הקטנים במספר מן הדתיים
המזרחים הרבים מהם וכן מן מפלגות חבריהם
המוחים את נסשת מיניהם. כל המפלגות נבחרים
בחקولات של חבריהם מפני שכותם בהקמת
המדינה הצוינית ומפני השאיות הפלטיטים
שהמה מעציגים המתקבלים אצל בוור זה או
בוחר אחר. הכהני הקטנה של הדתיים
האגודאים אין להם זכות בהקמת המדינה כיון
שהמירו את יהודותם ורק אחר הקמתה או תיכף
קודם לזה בעת שי האפשר להם לינק מן ממון
וכבודם המשוטט להם מן אדוניהם הצוינים. אין
להם שיטיפות פוליטיים כלכליים או צבאים
חו"ז מן השאייה היחידה של מעט כבוד או ממו
בחיותם חברי הכנסת המינימ. בזמן של
המפלגות נבחרים בוצאות הפעילות שלם
גדולים או קטנים האגודאים נבחרים רק בזכות
של הגודלים, מהה "הгодולים" מוציאים לבוחר בהם
דווקא ולילך לקלפי הבחירה למטרה זו. אין
להם להאגודאים שום זכות בהקמת המדינה
הצוינית או באיזה מעמד מיוחד הנוגע לקיומה,
אבל יש להם זכותם של הגודלים של הגאנונים
והצדיקים. נמצאים מהם ונחניכים מהה מנו
הכפירה ציוונית מפני אמונה, האמונה בהגודלים,
אם כל בר דעת יכול לראות הגאנונים של
הganonim והקדשה של הצדיקים, אבל העיקר
היא האמונה, אמונה בהגודלים, אמונה
שהצדיקים שלם מהה צדיקים, אמונה בהם
עצמם ואמונה בדבריהם. אין להרהר אחריהם כי
כן אמרו לנו האגודאים בעותוניהם פעם אחר
פעם, שאסור להרהר אחרי חברה זו הנקראים
גדולים ואסור להרהר אחרי חברה זו דרביהם, דרביהם
סתם כי בכלל מהה שותקים אינם אמורים כלום
אלם דרביהם הללו שהחוב לתמוך באגדודאים
במעשייהם וביעיר לבוחר בהם בבחירה הנכנת.
הויכוחים הללו היו באיזה פעם אבל אין
עו"ם עוד על הפרק. הדברים השטניים של
המדינה על פי תורה כבר נשכחו ואין עוד אחד

נראה ובلتוי ניכר זאת לכארה, המומרות נאות
מעט מעט, נכנסת במחילות עפר, במחתרת,
מתחת להכרה, ובתחלת יהודה ממזוגת עם קים
מצות מעשות אבל המסרות מונתקים לאט
לאט עד המצב שאנו רואים כי הים הזה מן כל
אללה שנאחו בשמד הציוני באיזה זמן מוקדם.
בזה שנות המרה להציגו מן המרה אחרת ר' ל
הנישית בפעם אחת ובזמן אחד מקרים ורואים
את הנעשה עם הנפש הזאת.
לא בלבד הנברים לכנסת המינים אלא גם
הברורים נאחים במעשה הטלת הקלפי בציונות
עצמה ובכל הטומאה המשטעת ממנה. אם כי
על עובודה זרה נتفسים גם על משחת הלב אבל
מכ"ס העיקרי והיא מעשה של עובודה שחייבים עלי
ואין דומה מחשبة למעשה. הטלת קלפי בעת
הבחירה זה העבודה של עובודה זרה הציונית
במעשה, זאת היא השתוויה וההקרבה כי באה
עשיהם הנזרים בהציגו במעשה, פועלה
בידים, במעשה הבחירה של ענן המדינה, זאת
הסכמה לכפירה הציונית וההתאחדות בהפרת
ברית קיומה של הכנסת המינים מפרת באופן
גלו ובולט. במעשה הבחירה שלולים הברים
את נבחריהם להכרוי ולפעול כי חוקי הגויים
המתוחקים שמה מחייבים את ישראל לעשות
בניגוד או אפילו גם בשיתוף חוקי תורה, כי
תוחזקת החוקים בעצם ע"פ יסודות העכרים
השונים, בביטול הקשר לחוקי תורה ללא רשות
כלל, זה בעצם המהרה ושירות הלב הנוקבת
עד היסודות. הנברים בזמנים צודדים עוד יותר
בהمرة זו כי המאה ועשרים מינימ לשבעת אימנו
על כך ומבטיחים כי רוצים מהה באה.
מעשי הבחירה זה העבודה של עי' הציונית,
הכולת כל עובודה זרה שבועלם, כיוון שה
השתוויה במעשה, כיוון שבפעולה זו נשרים
העובדים בעצם עניינה של טומאה עמוקה הזאת,
מתגלגה או היצר והתואווה לכך באופן עצום
דוגמתו, וביעיר אצל הדתיים, כיוון שבאה מתגלגה
הקשר חזק בהטומאה כיון שרך אז מכריים
על ציונותם בפרהסי, הולכים מהה להקלפי
ברצון חזק אינים הולכים אלא רצים, בולמוס של
היצר אהוחטים ומקייפנים, הולכים בקומה זקופה
ובצדדים בטוחים וכל המכשולים מסתלקים
בדרכם זה. איזה עוגן מיוחד מלאה את לבם
ונצחיק בולע אותם. התוירוצים ווטענים אינם
נרציכים כלל ואינם מסבירים כלל את התאווה
הזאת כי ההסביר העיקרי הוא היזהות שלהם, כי
במעשה זו נתקים מקודשנות והישר לאה הוא
כללי כמו שהפוגם הוא כללי. כן מובנים מאד
הדברים של כי אדמור"ר שליט"א גודל דורנו כי
על מעשה זו הרג ועל עברו כיוון שהוא גוע בעצם
נקודות היהודות של ישראל.

לכל אמן ועת לכל חףץ. הי' באיזה פעם ויכול
על ענן השתפות בבחירה עם המסתיטים
והמדיחים האגודאים מפני הטעמים שהפייצו
בעותוניהם ובנאומייהם. אמרו לנו המסתיטים הללו
כי רוצים מהה להציג את הדת, כי בהנאומים
שמשייעים בבחירה המינים, לעתים ורוחקים יעשו
המה את זה "минיות על פי תורה". מן הנאים
הלו ישבנו את הממשלה הציונית לחוק חוקים
גויים בין שאר החוקים, לכור את האזרחים

המה הדתיים האגודאים כיוון שהמה מוחדים להסיטות ולהזיהה את שארית ישראל שבLAND הסתתרם והבלבולים העומדים לרשתם, היו נשארים בשמיות תורתם ווגם באמונתם. הדתיים האגודאים פרסמו כפירה ומינות בתוך שארית ישראל זה, כל דבריהם בכנסת המה רך חנופה, אפיקורוסות וועל לפש ישראאל, מהה הרעו לנו ביותר מה מאיבים ביותר המה הבוגדים בה ובתורתו, המה צרו את כל בנין של שוא ושרק, הנה פרשו רשות לשארית הפליטות, הנה יסדו לצרכם ולכבדם החינוך הציוני הנקרה חינוך עצמאי המשוחחת כליה את נפש צעירים הצאן, הנה המשיטים האגודאים ביחס עם אלה התומכים בדים, אלה הנוהגים מן השקר של גאנטס הנקרה עלייהם ואלה המתענגים מן המסתה של צדיקים הפורה עליהם, ככל מהיו זקרים ביום הגדל והונרא בעת יקום הילשופוט את הארץ.

כל זמן ועת לכל חפץ, הזמן הזה הוא של חושך שכמותו לא הי מבריאת שמים וארץ עד היום הזה. אין באפשר למצוות הדברים הנכונים לדבר עמהם ואון בכך אונשי לצערן הציגו זהה על נוכן. אין עוד אתנו צופים ברוח הקודש בדבריהם באים ממעל העשיהם רוחם ומאריהם איפילו בתוך האיפה הגדולה, ואון אתנו נביא וזהו שמן השם ידבר אלינו וישמענו דברי הדברים הכלולים את הכל, המערירים את מקור הנפשות והמגלים עמוק עומק. אבל גם בענין הכבד הזה עליינו לזכור כי תורה צוה לנו משה מורשה קהילת יעקב והציוויליזציה עקרית ר' כל התורה כולה מלבד ישראל. יש לנו אמונה בה' ובנהגנתו ובקדושת ישראל ובחרונותם לעם סגולה שהציוויליזציה מנאצת נגודה, מאמיניהם אנו בגולות וגולה עתידה בביות המשיח ותחית המתים שהציוויליזציה ר' ר' מלכחותם, הדברים הפשטומים הלו יהיו נגד כל ישראל בכל מצב שייח' וגם בתוך הטשטוש והבלבול הגדל שאנו חיים בו.

ה חובב להודיע לכל שומר תורה שלכם ועד לא נחلك לנמריו מן התורה והאמונה, כי בעת שהחולכים לבחירות הולכים מהה לעובוד עבדה זהה בפעלה ובמשה, ידוע מהה **בַּי** אינט' בוחרים בין חרדים לחסידי אללה מהה בוחרים בין ציוויליזציה, בין ציוויליזציה וכפירה ממשות הנקראים אגודאים ובין מיניס הנקראים בשמות אחרות. הבוחרים בציונות ותדיים והבוחרים בציונות בלתי דתים יכולים בוחרים במדינה הציוויליזציה באפיקורוסות מתמחשות בה' אלקינו ישראל. ככל בידיעותם ושלא בידיעותם מוחזקים ידי רוח הטומאה שהתפשט בכל העולם כולם.

יורא העת אשר יבשו מוחאללים אשר בחרותם והאשרות אשר נטעתם, תוראו כי כל הטומאה השולטים עם כל תוקף אינה אלא אחיזת עינים. טוב לנו להודיע זאת בכל פעם, אם ישמעו או אם לא ישמעו, אם לא ישמעו אחרים נשמי וnochzer להשמע זאת לנו לעצמנו לעמוד בנסיוון זה האחרון הגדל שבנסיוון, נשמעו זאת בכל העולם כולם, נשמעו זאת לנו ולזרענו עד עולם.

מדבר מזה. גם הרמאים הדתיים בעצם בשום מה להזכיר עוד הלשון הזה בפיירוש. החשיגים שלהם כבר נשכחו ואין אף אחד מן ההולכים לבחירות עץ חשב עליהם, נשכח כבר כל הענן עם "חוק השבת" וגם החזירים כבר איןם, הדתיים אינם ווצים עוד להיות לשחק מעיני חבריהם בעת שידברו על כמה המעשה עם הגודלים ג'כ' כבר נשכח והאייה עומדת עוד על סדר היום כי חוץ מן איזה צערם הלומדים בישיבות, הבודרים בכל אינס מהריהים עוד מן הטבע המוחשבתי הזה. כל אחד יודע כי חתימותם של אלה הנקראים בשם המצלצל של גאנטס או בשם המאיים של צדיקים חותמים על כל מה שיצעו פניהם. העתונאים האגודאים המופיעים מון מון של הציוויליזדים מוקודם את חתימותם של הנגאנום והצדיקים באפ'ו בטוח. כן הלבברים הלו מלמודים עם הганום הטעניים על חתימותם ומוגלים להצדיקים הסודיות עברו הסכמתם. רוב רובם של הנגאנום והצדיקים מושיטים חתימותם ברشك רב ובאחד שמותם יזכיר במקום הראוי בתכובות, הדבר פועל בשני הצדדים, הנזדים מיטכימים על האגודאים אבל כן האגודאים מסכימים על שמותם של הגדלים.

כל הוויכוחים הלו שהיו באיזה פעם אינט' מעניינים כבר בנוכח, ייון שהטענים אינט' מובילים עד להקלפי רובי רובם של שומר תורה הלווקחים חלק בבחירות. מיטוקים כבר הדברים המטועים שהובילו את הטועים אל חיק הציוויליזציה כי הבודרים הלו הוליכם לבחירות כבר מפני הציוויליזציה עצמה, המטריה והתחנה שהחביבים הלו מוליכים לשם. שומר תורה הלווקחים חלק בבחירות כבר נשחו ר' ר' בענין מדינה הציוויליזציה והמדינה היא חלקם הנגען בהם, רואים מהה כמו שאור האורחים כי המדינה היא עתידם, קיומם ומוקומם, וגם חלקם בחיים. הוליכם מהה לבחירות מפני שהמה אזהרים ותושבי המדינה עבור תיקון המדינה והעליה ובהרשותם של הגדלים שידיאוג.

יש לציין כי אצל חלק גדול מן הבודרים החדרדים כבר הדבר מוטל בספק באיזה מפלגה מדינית יש לבחור כמו אל שאור ארץ הארץ מתחשב באיזה עמידה פוליטית היא היוצר נסונה, ושנון הרבה שומר תורה הבודרים בה美貌ות הנכונות בעיניהם מן נקודת הראות הזאת, אבל כן רבים מסכימים לבחור באגודאים כי קשה לפניים לצאת מן הריגלות שהרגלו בזה מן הימים שהחשיגים והגדלים היו מכירעים אצלם. מפני זה לא יהיה פלא אם האגודאים ישיגו קולות במספר פחות מן הרואי להם מהה החדשן של ריבוי האוכלסי והגדלת העולמים החדשן מן האריאות שרובם היו שומר תורה.

הטלת הקלפי בבחירות זאת הקשר עם המדינה הציוויליזציה ועם כל הcpyria הכללית והרמת יד בתורת משה שהמדינה הציוויליזציה מצגת, הנבוחרים מהה מעותדים להעתיק בסילוק התורה מון עם סגולה. הנבוחרים הדתיים מסוכנים עוד יותר כיון שהמה שעוקים רק בענין זה לבבל ולחטיות לכל מי שיש לו עוד איזה זיך של שמירת התורה בלבו. גורעים מן כל אלה

mobdelim מהם ולא יתנו להם עד להיות בוחרים ומובחרים ועוד העיר האשכנזי, ולא ابو שמעון ובכדי להתר החבר עמהם קבעו ב' ז' של שלשה שלא עפ' ידיעתי, ואוטו הב' תהי האיסור, וזה היה ניעוץ הצפנאים של אותו החדר מיער בחומות ירושלים, ולאחר זמן הכיר צער אגדות ישראל המכשול הגדול שנכשלו מתוך תיתר החיבור, וזה הבדי לו מהם ושינו את שם להקרא "נטורי קורתא".

מן הגרא' ז' מבрисק זכ'ל

ששאמו למן הגרא' ז' זוק'ל שצ'ר' להחפכל על הצינום שישבו בתשובה, ענה מון זוק'ל הלא שלש פעמים ביום מותפלים בברכת המינים שיאבוח, ועל ט' הכוונה בברכה ז', האם לא עלייהם, והוטס הרובגים כתוב (ה' תפילה פ' ב' ה'א) בימי ר' ר' ר' האפיקורוסים בישראל והוא מצרם לשראל ומסיטון אונן לשוב מאחריו השם, וכיון שהוא "שזו גוזלה מכל צרכי בני אדם" עמד הוא בבית דין והתקין ברכיה אחת שתהייה בה שאלת מלפני השם לאבד האפיקורוסין, עכ'ל, הרי מכוון שאיבוד המינים גוזלה מכל צרכי בני אדם.

פעם בערב יום היכירום ذיכר מון זוק'ל מרה כנגד הצינום ומדינה, והיה שם רב אחד ושאלו, ברискער רב הלא ער' יההכ' פ' הוא, השב לו מון זוק'ל כלום כבר התפללטם מנהה, ומושחיב פשיטה, אמר לו מון זוק'ל כלום אמרתם גם ולמלשנים שהרמב'ם כתוב שזה נגיד פריצ' ישראאל האפיקורוסים המסייעים את העם מן המצוות, הלא ער' יההכ' פ' הוא.

בכנסיה הגדולה שהתקיימה בתרציז' העלו על השולחן דיון על מדינה יהודית למורת מהאות של הק' רב אלחנן וסרמן זכ'ל אשר עזב את הכנסתה בגין זה וקיים החלטה חיובית בנושא זה, כשם שזאת מון הגרא' ז' סאלואצ'יך זכ'ל התבטא בהה הלשון:

אור לזכחים על עצם רבנימלאן וראשי شبילאך ווושבים ודנ'ס דרי נפשות, כי הלא זה ברור שחלוקתה של המדינה תביא אחרת חרגנס וווזם של הערביים ושאר אומות העולם, והדבר גובל בשפיקות דמי, ואיך יש להם הכתפ'ים והעהה לדון דרי נפשות.

גם המשיל על זה משיל מהה הדבר דומה האגודה עתה, לרבות הנושא מזווהה והקרון המשור הוא לצד מזרח ולוקחים את הקרון לצד המערב לכיוון ההפוך קר האגודה, שניטסדה ללחום בעינונות עבר הcpyria שbez'ה, ופרקית על הגלות ומודה באומות, עם ישראל נתון תחת על זהה מפני חטאיהם ומוקים לביאת המשיח במדהה והתגלות בכבוד שמיים שהוא תיקון העולם, והצעונות באה' לעקו'ר את האמונה בבייאת המשיח ויעוד' הנבאים והתיישבה האגודה למן הצנונות נגד היהדות החדרית.

מרן הגאון ר' ליב חסמאן זצ"ל

היה זה בעין הבחירה לאיזה בחירות ציווית, נתנו לנו את אסיפות בין המפלגות היריבות של הציונים, ולדאכונינו הלא אחדים מבני היישוב לשמעו מוסיבת נורנות את דבר הנאמנים שם, בשמו זאת הגאון הצדיק רב ליב חסמן זצ"ל, עבר לבו בקרבו על החילול השם הנורא הכרוך בזאת, ואחר תפלה המנאה דפק על עמו לאות כי בפי הישיבה יתאפשר סביבו, ולתמהונם הרב של השומעים החל אפריו:

"כי תקרה ח"ז שריפה, והבערה להלב אתה והASH מטלחת, עד כי אוחזה גם בספר תורה, בהגיא שמעה ליהודי רעהה תאחזו, ובכל כוחו ישוחח להצלת, אויל' עוד אפשר להציג מה שניתן להציג, וכוה יתאפשר על ידי הספר הבוער יהודים ורבים מבוהלים ומלאיגון וצער במילוא כוחם וככלתם בפועלות כבוי השריפה הנוראה. אלה אשר אין מקום פעללה להם עמודים מן הצד - לא להפריע לעבודת ההצלחה - טופקם כפם ונאנחים מותת על השבר אשר חשובו.

אם במקורה כזה ח"ז ישרר יהוד אידי, ולשמעה הנוראה לא יחוש להצלחה, מעת כי נפשו פגומה, אותן היא כי קדושת התורה לא בדקה בו.

ואם יעבור ח"ז יהוד על ידי שריפת הספר ועמדו בשווי נפש וستכל לזרואה האש האוכלת בלי שם חרדה, נדע כי משחת האיש הזה ונפשו שוקעת בתחום השפלות, ספר תורה בוערת והוא מסתכל לו כאלו וחיל חבילה קש ונשרפת.

ולמה היו דינים בר-גש אשר למראה הספר הבוער, יצא את קופסת הטיגיות מתיקו, ויכניס סיגירה לפיו ויגש אל הלבה היוצאת מפיו והקושט הקוץ של ספר התורה ייביר בה את סיגרתו, אין זה כי אם נבל שבנבלים, אשר לדיטא התהנתנה בששאול תחתית הגע כבר, ולעפה תחחות לעומת השחתה שכזו, שלא רק אשר לא ימיהר להצלחה, אלא יוכל ב نفسه לגשת אל המהורה ולהנות ממנה, להבריר את סיגרתו, לא נוכל לשער בדעתינו כי נפש יהודית יכולה ליפול לשחת טומאה כזו".

וכאן הרים את קולו, ושאגתו שאגט ארי החרידא את הישיבה:

"אספים אסיפות, ובאסיפות אלו שורפים ספר תורה, בערם יריעות מספר התורה, ומקרים אינם גזרים רח'ל, ולא טובה השמועה, כי אחדים מבני הישיבה הולכים לאסיפות אלו, לא כאלו מסכנים בהם, אלא לשמעו את טוב ואופן המדרכם, ספר תורה בוערות ובני תורה יעמדו בשוו נפש וستכלו להנאתם איך ובאייה אופן קורע רשות עריש זה את הספר תורה, האם אין זה כהalkת סיגירה

מכתב מרשבה"ג בע"ל החפץ חיים זצ"ל בעין התחברות לרשיים והשתתפות בבחירהם

ב"ה. יום כ"ד אלול תרצ"ז.

אל כבוד הרה"ג הנכבדים, ראש"י אגדות ישראל בפולין ר' עליhem זיהו.

אחד"ש ר"מ בהדרת הכהן.

מכתבם הנכבד מיום כ"ב אלול הגעני, ועל דבר השאלה אודות בחירות, הנה אף כי לעת זכתינו קשה לי להכנס בפרטיו הדברים, אך לנודל הענין נתישבתי בוה הרבנה. ובקצרה הנני להחות דעתך כי אין לנו לדడוף אחריו הייבור עם החפשים באיזה אופן שהיה, ואין לנו לפחות פן נשאר ח"ז בודדים, ונניה מנוצחים, כי הלא ר' מבטחנו.

ומי שנחלו אותנו כל ימות עולם כמה אלפי שנים שבכל דור ודור עומדים עליינו ועל תהוק, ורעה ישראל לא עובנו והצילנו מידם. והאותות בכל תקופם וממשליהם נאבדו ונברטו מתחת השמים. ואנחנו עם ישראל ב"ה הימים וכיימים עם תהוק.

וציינו שלא לפחות מלחמת המזיק, כמו שכותב מי את ותיראי מאוש ימות, והזהירנו שלא להתחבר עם מפורי תורה, כמו שכותב בהתחברך עם אחיה פרץ ר' את מעשיך, אף על פי שבוזודאי היהת בוגרת יושופט לטובה, להרבות ולהנידל בהו של ישראל בפלוי האומות, וד' לא הסכימים להה ולא הצליה עבר זה במשמעותו, וכן עליינו ללמדו, ולא קזרה ר' מלחשיע לעמו הן ברוב או במעט, ואנחנו צדיקים להתחזק בעצמנו, ולאחד יראי ר' תחת דגל אחד. וכמו שמצוינו במשה רבינו ע"ה, בשעה שתנטלו ישראל, והרבה ברעו לעגל ועמד בשער המהנה וקרא: מי לד' אלוי (ומבואר במדרש מאן לא בעי לד' אלא מי שלא נטן אף נזם לעגל וד' ל) ובזה סר אף ר' מישראל, נשליך על ר' היבינו, וישלח לנו עורנו למען שמו ית', ויהיש גאותנו ופדותנו נשנו במדהה.

מכבדם ומוקירים מברכם בכתיבת ובחתימת טובה

ישראל מאיר הכהן

בע"ל החפץ חיים משנה ברורה

מרן דהגר"ח סאלז'ריך זיע"א

עדימצאו מהישראלים בלבותם שיתחברו להם?

...בנידון "כת הצוות", שנתחברו ונתאנכו עתה בחזקה... אחריו כי האנשים הללו מהם נודעים במקומותם לרעה, ותכליתם כבר הודיעו ופרסמו כי הוא לעקו יסודי הדת ר'ל, - ותכלית זה - גם לכובש את כל מקומות מושבות בית ישראל, בכדי שייהי זאת לעזר למטרות...

...לא יאומן כי יסופר כי אחרי התגלות זוון לכם מפני עצם, עוד ימצאו מהישראלים בלבותם שיתחברו להם - אשר זה מביא תמהון גדול על כל קהיל הגולת כי יתנו להם מקום ואחיה לעניינם, ואיך ימצאו גם משענה, בעת שנודע כי הוא חטא הרביים...

מלתבה של ס"ת שנורף? ...

קריאת ואזהרה

אל החרדים לדבר ד' ותוה"ק בקשר לבחורות המבונים אותה הכנסת השני אשר עומדים בעת לעrok, בחודש תמוז דהאי שורא תש"א לפ"ק, הננו מוחזאים חובה לנפשנו לעורר ולהודיע ולזהיר את אחינו החרדים לדבר ד', אשר לכם עד רד עם א', שאסור להשתתף בבחורות אלו ולקחת חלק בה.

ומלבד שאר המטעמים והנימוקים אשר כבר נתפרנס ע"י כמה פעמים מאת מון הנאב"ד וחברי הבר"ץ של העדה החרדית פרוח שלטמ"א פעה"ק חובב"א שהוא אסור על פי דעת תורה"ק, לא נשתנו במנאומה בעזה"ר - אדרבה עוד הראה הגסין המר, אשר הבית הזה הוא. בית חקיק אין, ונעשה לצערנו ולבשונו מקום מוחרים ומונדרפים באופן נורא וויזם, מות齊בים על ד' ועל משיחו, הלא למשמע אין דאהנה נשפנו. וכבר אמרו חז"ל אפילו נחש רין להרגנו וכו', ואל ירין לבותם של אלו, שהללו מכדים וכופרים ר"ל, ואף אילו עם סתם רישעים אמרו באדר"ג אסור להתחבר עם הרישעים אפילו לדבר מזווה, אפילו לקבו לחדורה, ומפורש בנחימה לא לנו ולאם לבנות את בית ד', וכש"ב זק"ז ב"ב של ק"ז עם אלו. וטענות טרק שטענים השווים והמשווים, כי על ידי היחסות וההתחברות עמהם, יצילו דבר מה לטובת היהדות, בלבד מה שהלילה לנו לעשות דברים ומתקדים כאלו, כתיב ולא יאה, כי הרבה שוחר, ואמרו חז"ל אפילו שוחר מצודה. עוד הראה הגסין במישך שנתרים אלו ההיפך מזה.

לכן הננו באננו בזה להזכיר כי כל מושיעיה ויקח חבל בבחורות אסורות אלו ידע כי בנפשו ונפש בניו ובני ביתו הוא קובע, כי מתחבר הוא על ידי זה עם עוקרי תורה"ק ר"ל, ומשתתף עם המורדים במלאות שמיים בראש גל, ונושא אחריות על חולול שמו ובבר אמרו חז"ל אין מקפין בחילול ד', וזה כוונתם של אלו אך שיזהו.

כ"ז הזורק אבן למורדים, אף על פי שסביר לבודו זיך וכו', כי זו היא עבודתה, ואמרו עוד בעדים זוממים, הנטפל לעובי עבודה יונש כוונתם בהם.

ובאמת מחייבים בכך בה אדרבה לקידש שם שמיים בכל מה שנוכל, ולכל הפתחות למחרות בעובי עבירה אלו, ולהראות לכל העולם שנאמן ישראל להשיות לאלקז, ואין דיןנו עם הקשרים קישי המרד במילוי של עולם, עוקרי הרת בעזה"ר. והש"ת גינדור פרצחותנו ופרצחות עמו בית ישראל ברחומים, שלא נכשל ולא בלבד חז"ז בשוחותם, ר' יzielנו.

ועל כל יראי ד' באמת להתחבר ולהתאחד יחד לקיים ולשמור את כל דברי תורה"ק בכל פרטיה ודקוקיה. וכולנו ייחד נוכה לנואלה שלימה העתידה לבוא בא"א.

נאם מרדכי חיים סלאניאם נאם מרדכי הערים נאם אברהם יצחק קאהן

מן הגר"ץ דושינסקי זצ"ל

כשפן הגרי"ץ דושינסקי זצ"ל נסע לכונסיה של אגוי' במרינבאד. כאשר החלו לדון אוזחות מדינה יהודית, ושמע שמבין הנאספים ישם גם מחיליכים, כאשר ארכט החילטו בסופו של דבר להתייחס בחיבוב לתקנות מדינה על פי תורה, עד מון ועקב את המקומות ויצא לאות מהאה, עמו הagan רבי שמואל רוז הלוי אונמאר גאנדי ניטרא צצ"ל, והagan רבי אלחנן ואסערטמן צצ"ל, אשר צוח כנדגד: "נטורה חטפותכם".

ה' זה בשנת תש"ג, בעטם ימי מלחמת העולם השנייה, כאשר יהודים אוחזים עלתה על המוקד, ווערטה אלף יהודים הובילו ים ים אל כבשי תג, שם נחנקו בORITY אכזרית ות"ל, שמוות נוראות ואיזומות אלו, הגיעו אל אריה"ק, אשר שעשו כל לב היהודי באשר הוא.

לאור המכב נקראת אסיפה אשר בה השתתפו כמעט כל הרכבים והאדמוריים ובראשם הרבניים הציוניים, והכירזו על תענית צבור עולמי לשלהם אחינו בארכות אוחזף, ליום רביעי כ"ג בכסלו.

מן זביה דינו זצ"ל יצא נידר זה, ולא איזוה להשתתף עמהם, והכריז על תענית ציבור ליום שני כי"א כסלו שלפני כן.

ניתן לשער את חטורה. שקמה עקב צעד "קיינו" זה, הקהיל החרב רואה בזה מעשה התבבולות הגובל בטירוף, וחזקא בשעה קשה זו, כשען אדם עולה מן היכנים, הוא עת למחולקתי? חלא יש לשבוח לשעה את "חילוק" הדעות ולחצטרוף לתפלות רבסו אך לא כן הייתה דעתו של מון שלא שט ליבו לאربع מאות תקיעי השופר שעמדו להקהל בחרוכת ר"י החפטיד, וראה חוב להזכיר - דיקא בשעה קשה שכזו - את חוכת התבבולות מהרבנים הציוניים, כדי שיקבע הלהקה להזות, שעם הרבנים הציוניים לא מתחרבים ומי מה?

במי חנוכה הבאים אמר מון לתלמידיו:

"זונתני אני לך".

מן חרואי לצען שמן החוזי זצ"ל התענה ביום שני כאשר חכרי מון, אף שלח בשעתו פתק קסן שנגן שביב אוור על כל הפרשה בשורת אלו: "לדעתך ורק המורה דעתארה בכחן להזכיר צום". מון הגרי"ץ מרבסה זצ"ל אף הוא ה' בין המערחים את צבור היהדות החרודית שלא להשתתף עמהם.

אחד העשכנים האגודאים, נסעה רוחו כל כר מפעשה "בלתי מתקבל" זה, ולא נתקorra דעתו עד שעמדו ופייטם אמרו בעתו "הצפה" תחת הכותרת "כת שיצאה מעתה" ובכמאר זה ד"ז ברחותן. את חרדי ירושלים על דרכם הכלזה עיין,

מן כי מאמר זה עור געם ובקרוב ציבור

פסק דין לדין

החרדים שתבעו להסיק את המסקנות עם עסקן זה על מאומו מלא העות, ובצר לו פנה אל החזו"א ואשאלתו בו פי: "מה פשע ומה חטאתי, והלא רב הרבנאים ואשי היישבות תמכה בדעה זו שחייבתי?", ע"כ השיבו החזו"א: "דעת שלומי אמון ישראלי היא הקבועה את ההלכה".

עסקני האגודה שמחד עדין לא רצוי להכנס לרובנות הראשית, אך גם את "קנאות" של מון לא סבלו, ואמרו להקים איזה למןות ובmorabb כעסם על מון החליטו איז למןות ובחרור בירושלם ושמו עיניהם בהר מפאנווען ר"ש כהנמן, וקרווא ע"כ לאסיפה, י"ר האסיפה ה"י מ"ר קלירנער, אשר באמצע האסיפה נשתתקן לע"י, וראו זהה י"ד ה"א.

מן החזו"א אמר או רב מפאנווען ואמר לו שאין מקומו לשמש ברבנות, וטוב יותר שכנסים לשיבות, וכך בוטלה כל תכניתם. מודעות פורסמו איז בירושלם: "בום שני יהל - ביום רביעי ואכל", וכאשר הודבקו המודעות, נמצאו כלו שודפו אחר המודבקים וחיטה מהומה גזהה.

מן רבינו יואל מסטמאר זצ"ל

ספר הרה"ח ר' עזריאל מאיר ליפשיץ שיליט"א, כי אמר פעם לפני מון מסטמאר צז"ל בהיותו בבית המדרש אחר התפילה, שהAGER"א מווילנא צז"ל כתוב על הפוסק בשיר השירים "מים רכים לא יוכלו לקבות את האהבה ונחרות לא ישטפו אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בז' יבוזו לו", שה מוסב על האפיקורוסיםшивישראל המשחדים את ישראל במנון כדי שילכו בדרכיהם, ואעפ"כ לא יוכלו לקבות אהבתן של ישראל לאיביהם שבשימים יועי"ש, ושאלו מון צז"ל היכן כותב זאת הגר"א, והשיב לו הנייל, אני ראיתי את הדברים במאמר המודפס ב"החותמה" מהאגון ר' שמואל דוד מונק זצ"ל, ואמר מון צז"ל בהיל': דער החומרה איז א מקור לית מאן דפיגן.

ואמנם ר' מאיר לא חסר מתרחשות ומצא את הסודור בשאליה (מהרה"ח ר' אליעזר לאמד"ידער זצ"ל) והביאו לפניו מון צז"ל ואמר לו מון צז"ל: רוח הקודש הופיע בבית מדרשו של הגראי, כי עדין לא היה, מן כהה עד הימים שאפיקורוסים יתנו ויפחו כסף לשחדי את ישראל, עד שעבווה"ר הגענו לזה שהחכינים מפדרים, כסף לשחדי את ישראל בכדי שילכו בדרכיהם.

מן החזו"א איש זצ"ל

פעם בא יהוד למן החזו"א ותינה לפניו את פחדו מפני גזרות השלטון שם עומדים להפעיל בקחוב, אמר לו החזו"א כי הנסיך של עם ישראל במשר הדורות הרעה לנו כי דזקן

לעם ר' וה תורה בցין וירושלם ואה"ק טובב"א

קריה ואזרה להקלות ישראל מאות רבוינו הנאים שליט"א בדין והשתתפות בהבזהות להגנת הארץ העומד כבודם על הפרק אחרי שבר נלית דעתך דעת תורה בהמודעה לקל שומר התורה והורת' מום כ"ג תשר תשים" שאן לכת להבזהות בש"א והשתתפות עם הנגלה ארץ ומקומית עם כפר ה תורה והורת' העלץ את השאלת עוז הפעם לעין והעמקו בדין הוה וראינו ושמענו והנימוקים שישים בו לצד ההשתתפות של הויאם וומר תורה והמצה בהבזהות הכלילית לנבחר העם ולשלוחה עוז ציד ובחרור חז"י, והנימוקים והטעמים שישים בו לשיל' את ההשתתפות בתק ה kaliות עם רוכא דמנכרי של מפידי והורשי ה תורה וטומאי ה' ומוצאיו מחללי השבת קדש ומואכלי המטריות ובתי המשפט עפ"י חוק נברם.

החלנו ונמרנו אמר שפ"י דעת תורה ודעת נומה תעפ"י דעת אבותינו הנאים הקדושים מלכ"ז עליון אבות ומיסדי היישוב על מחרת הקדש הדתלמי והארץ טוב'.

שאין להשתתף כלל בהבחירות ובמחלכה

ואשר האוש אשור לא הלק וגוי ופחד האותיות גודלה וזראה מאד.

ונשענים בעיקר על מאמר חיל' באבות דר' נתן על המשנה פ"א: "נתאי האוכלי אומר הרחק משם רע ואל תתחבר לרע", אמר עוד באדר"ג מלמד שלא יתחבר עם אדם רע ולא עם אדם רשע שבן מצינו ביחסות ובי' פרץ ה' את מעשיו שנאמר בהחביבcum עם אהיה פרץ ה' את מעשיך ושבוח אניות וב' ד"א אל תתחבר לרע ולרשע ואפל' לתורה ע"ש והוא אמר אל תתחבר לרשע אפילו באקרה בעלמא כי' המכאי הובא במדרש שם בשם מדרש שמואל ובמדרש תנומא פרשת חותק על שתחבר לרשע וזה לעבור בארץ חוץ אותו צדיק ע"ש הובא בפירוש דברי רשי על ה תורה שם כ' כי', ובמכלולא פ' יתרו אמר אף לckerו לתורה וכמו שאמר הנאן ועל פ"י אוריה החז"י "שומון מאר שעד שתקרכו מהה אלטו נתקרכו אונ' להם ונעשה במעשים ח"ז". וב"פ כל הפוקם הלא בספרותם שווית גאנז בתראי, ועוד כמה נימוקים שאבטמ"ל.

כבר קיבלנו את פסק דין של רבוינו הנאים הנודלים מארי דראען דישראל וראש הנגלת שכבה"ג רבית פאר שחתה ובצח ור' ח"ז ול הני תרי צטרא דהבא הנרי' ריסקן והנרי' ח' זונפל' ומון הנרי' ח' דשינטק זצ"ל ועכ"י, כען בחוזות לאסיפות הנברמות.

ומכ"ש לנוין דין להיות נברר לאספה המכוננת לממשלה העבריים להעמיד ח"ז התרי"ג מוגות חוכה ומשפטה על כף בהכרעה והצעבת ד' של הכותרים בה' וחוורו מינם ממיינן שווים לשילש כאשר פסק רבנו הדרמ"ט זל' מלכ"ם פ"א שאפל' כל מי שאן בו יראת שמים אעפ"י שחכמו בני רביינט שבך עיר ישראל ואילך בלטניות הו נומלטם אורה עי"ש במשפטים.

עו"ב אין להשתתף ולקיח חלק בהשתתפות בהבזהות לאספה המכוננת ומכ"ב בעור קדשנו ותפארתו יהודים הקדושה ביהו הכהן ומילא שמלבד מעד בקדושתה וומרתה וווב ת"ח וויא אלקם שבתוכה עד מעמדה במדינתה שונה מכל עיר ישראל...

זה היה בעורנו לחכות לביאת משה זצ"ו ומלאה הארץ תורה ודעת ה'. לאות אומץ באתוי על החותם הנגלי ביחסלים עיה'ק טובב"א יומ' זד לחודש סמל לסדר והזה המתנה והשאור לפולטה שנות התש"ט.

נאם זעליג ראובן בענינים

רב ואביד לכל מקומות האשכניים בעיה'ק ירושלים ת"ז

ורוב ראש להורות החודשית בא"י

נאם פנחס בהנרי"ל עפשטני נאם דוד הלוי יונגרני

נאם מרדכי חיים בהריל' זל' טסלאנים נאם ישראלי יצחק הלוי ריזמן

דעת תורה נגד האגודה ממן הגרי"ז מבריסק זע"א

ברכה מרובה לכבוד יד"י הגאון והగודל פאר הדור וכו' וכי כשי'ת מי ר' יחזקאל אברמסקי שליט"א רב בלונדון נעימות בימינו נצח אחרי הברכה מלו"ן.

מכتب הדר"ג הגענין באיחור זמן, מפני המצב הנורא שאנו נמצאים בו כהיום, וגם מכתבי זה אני יודע מתי ישתלח ומתי גיעע, כי הפאסט סגורה בימים אלו, ואין לנו יודע עד מה, כי המצב הולך ומהמיר מיום ליום ומשעה לשעה.

ובעיקר הצעתו בשוני לכתוב ולהגיד כי אמנס כן לא אאמין בין על רבני אמריקה ובין על רבני ארצינו הקי כי איהו באיזו צעדים למעשה נגד הסוכנות בדברים שיש בהם ממש, ואף אם נניח שתצא קריאה כזו מהם יوذעת הסוכנות נפש רבנים כי לא יבצר מצדם כל אשר הסוכנות דורשת מאטס וצrica להט, באיזה מצב שהמדינה תתקיים, דתית או בלתי דתית, ומורה לא יעלה על ראה אף רגע כי יחסר לה מהמין הזה אשר יעדמו לשירותה המלאה בכל עת ובכל זמן, והכל לש"ש ובכח התורה וכו' וכי כאשר הנסיוון הרואנו לדעת עד עכשו.

גם אנחנו פה קיבלנו מכתבים כאלה מנשיאות אגוה"ר שבאמריקה, אבל אנחנו

קראונו אותו כי הם מתכוונים לדבר אחד בלבד לאחד את כל היראים תחת דגל המזרחי ושיטתה, שזאת תהיה משפט התורה וסדרהDKDosa במדינה היהודית באופן אפיציאלי, באמת כבר יושבים ומעבדים מה מטעם הרבניים שי"ע חדש שיתאים לרוח הזמן, כי אין יתכן עכשו שניםים ומחלי שבת ונכרים יהיו פסולין לעדות, וכדומה עוד עניינים כאלה, אבל גם בהשוו"ע החדש בודאי לא יוכר במדינה היהודית, כי תהיה חילונית בהחלט, כדי שירותך, רק כל העובדה הזאת בכל עת ובכל זמן, והכל לש"ש ובכח התורה היא בשbill היהודים שמורי תורה עצמאים שהיו נמצאים במדינה היהודית.

באמת לא חידש שירותך מאומה בהצהרותו, וכי מי נסתפק בזה או עלתה על דעתו אחרת, [ובודאי גילה רק טפח וכטה מאה טפחים מחשבותיהם בעניין דת, וחלווי יהיו חופש הדת לייחדים בהמדינה היהודית], וגם הרבניים שתמכו בזה והשיבו במשך עשר שנים על כל הציבור החרדי שזאת היא שאלת העם ואתחלתא דגאולה וכו' וכך ידעו היטב מה שהדברים אמרים אודות מדינה חילונית גמורה ושהשלטון יהיה מסור בידי אנשים מפרי תורה ואשר זאת תהיה מטרותיהם ושייפותיהם העקריות במדינת היהודים.

ולא מהשערה בעלה אני אומר זאת, רק כן דברו בהבנטה הגדולה אשר הייתה במאירנបאָד בקץ תרצ"ז, ומני אַז שינתה האגודה את דרכה ביחס להציונים והציונות, והחללה לכוון את כל אורחותי זדרבי להתקרב להם ולרוחם, ולשף אתם פעלת בכל העניינים שעמדו על הפרק בשנים האחרונות, בכל הזדמנות של ועידת חקירה היו הסכומות ביניהם, כאשר עינינו הרוותה פה בארץ כל מושג ובדרכו שהו רף למן שלא יתאפשר לחייב את הרשות מטעם החלטת הקופסה תיכף העשיה שידוך כזה.

באותם ארצתם שבhem שיר "שווין זכויות" שם רכבה ההתבולות והרבבה יהודים טה מדור השה, ולוותה זאת באוטם ארצתם בתכנלו ליהודיים ולדתם, והם נקחלו ועמדו על נפשם במפרות נפש על קדושת שמם, שם נותרו היהודים עפ"י חוב שלמים באמונתם וטורם.

ובעת בביברו של מון מסאטמאר צ"ל באורה"ק הביע אף הוא את חרדתו לפני מון החזו"א מפני הגוזרות שעלו השלטון לזרור על שומר תורה. השיב לו החזו"א כי איןנו מפחד כי' צ שלטון אשר ידע בכיר שעריך להלחם ולהתקומם נגה, חוששני שיגיעו ימים ותעריך המכינה לחיכם של שומר תורה... בשנת תש"א, ביום ה' אייר, נתכבד ריבינו החזו"א איש בסנהקות. כאשר הגיע הציבור לאמירת תחנון, יצא מכמהיד' כי' שהציבור יכול לומר תחנון, בשנה אחרת, נתכבד שוב בשלש סנהקות. אך הפעם כיון שאחד המכבדים נתה למזרחי, וכן הבחן באנשים זרים, חיש שדרשו של החזו"א לא אמרו תחנון שבבית מדרשו של החזו"א בימי' ביום חגא שלחת, لكن הפעם נשא בbiham'ו, ובכל זאת צוחה לומר תחנון. והסביר כי עשו זאת כדי להוציא מלבם של חזוקים, ולא עיד פאן דהוא בעטדי כי' בבית מדרשו לא אמרו תחנון בה' אייר ויעלים את הסיבה של ברית מילה.

מן יששכר דוב מבעלזא צ"ל

שמעתי מכבוד הרה"ג מהר"ם זצוק"ל אבר"ק בילגורי"ע יצ"ז, דבר פלא מאבוי הרה"ק מ"ה יששכר דוב זצוק"ל מבעלזא היה שודר הרה"ק היה שלא אמר לשום אחד מהဆאים עצת קדשו בענייני שידוכים שם דעה, אך פעם אחת בא לפניו חסיד אחד מפארטיסלא ונתן פתקה כתוב בה שהצעו לפני שידוך עברו בינו עם איש אחד מפארטיסלא ג"כ מאנ"ש של הרה"צ והנם אהובים זא"ז, והמבחן המשובח הוא מושלם בכמה מעלות ובן תורה, אכן שמע מה שלקחו לבתו קופסה של הקק"ל הציונית. אבל כתוב להלאה שגט בתו איננה מכל בצדקה בת מלך פנימה ובצדקה שהוא רק למן שלא ידועות כמהות הצדיקות לא תתרצה. ככה רעה להחליש את הרשות שעה על הרה"ק בדבר הקופסה. אבל לפלא כאשר הרה"ק קרא את הפסיקא ובאו למקומות שאלת הקופסה תיכף העשיה שידוך כזה. החסיד השואל קיבל ברכת הפרידה ובבאו לבתו בא עצו ואהבו אבי הבהיר הניל' לשם עוזי הרה"ק בדבר השידור, אבל לדבונו נתודע שהרה"ק איננו מסכים להשידור, ובידינו מנהג הרה"ק שלא לומר דעה בשידוכים הבו

שדרבים בגן, ואולי הגע איזה מלשנות לאני הרה"ק על בנו, כאשר באמות היה הרבה לדבר עלי' כאשר יבוא להלן. ע"כ נסע תיכף בשבי' המוקדם לבعلא אולי' יצלה ביזה לבעלא תקפיא של הרה"ק על בנו, ובוא לבעלא התנצל לפני מהריט למה זה שינה הרה"ק אבוי אבל' מנהנו זה התרميد ומגע את ייח' מהתשדר עמו, ואם הרע בעינו אשר לקח קופסת הקקל' לבתו היה די לו להוות שב לאפשר שאיתו מתעורר בעניין שידוכים, והלא בגין זהה בחור שהולך בדרך היחודה ולודג' ג'כ' אם נפסלו עברו חטא זהה, איך לא שבתק' ח' לכל בריה.

וע"כ הפער בו שילך ג'כ' אותו פנימה לאבוי הרה"ק ולשלוא' אותו ע"ז, ומפני גודל הפצורי' לא היה יכול לחשב פניו ריקם והלך אטו, והכל נתן פתקא היה שמציעים לפניו שידוך עם ריח' הניל' מפערמייסלא שהוא ג'כ' מאנ'ש של הרה"ק. וחשבו הרה"ק מהיכא תי. אז שאלו היל' הלא הרה"ק אמרו לייד'ו הניל' שלא ישדר עמו, והתחיל להתנצל וללמוד זכות על בו שלא חוטר מאומה ע"י לך'תון הקופסה ולאוי' יה' בחורו הקלי'ו כמוהו. אמונם הרה"ק השיב לו מה עשתה, עברך אמר אמור השדיח' טוב, אבל חברך כשאיל' אווי' חוכרת' ג'כ' לומר לו האמת שבעורו השידוך איןנו ישר, ומחרם' עמד שם ושמע ג'כ' כל זאת, החסיד קבל ברכת הפרידה ונסע לבתו ואמר לחברו הניל' שהרה"ק חזר בו ווסכים ג'כ' לשידוך, חברו כתוב אל מהריט להודיעו אמתת הדבר, כשגאגע אליו מכתב הרה"ח הניל' לא ידע לשיטת עשה כי לכתוב לו בפירוש שאבוי הרה"ק איט' מסכים לשידוך עברך דבר קיל' כזה הוקשה לו, ובפרט שאן מנהגו להתערב בעניין שידוכים, ע"כ נכנס לאבוי הרה"ק והוציא לפניו את מבכתו, וחשבו אבוי הרה"ק שיודע בשבי' אבל' החסדים שהגיעו מפערמייסלא מהות הבוחר.

בעשי'ק בקש בין החסדים אם יש אחד מפערמייסלא ולא היה. אמונם לעת עבר בא איש אחות לבתו ובקשו היהות שבא עם מסע האחוזן ושוב אינו משיג אכנסיא, ע"כ מבקש אותו שיתארח אצלו, ושאלו מהיק' הוא, והשיבו מפערמייסלא, שאלו על החבורו בן החסיד הניל' מה מהוינו והתנהגותו. השיבו תיכף מאותו פושע' ישראל ידבר כתה', הלא זה שמי' שבוצעו שרצו לרגשו מהקל'ו בבדין גודל על אשר חיל שב'ק ר'ל, ולול' כבוד אבוי הוי פרנסמן אותו בכל העיר. מהריט' התפלא מאי' איך אבוי הרה"ק כיון ברוח קדשו שבש'ק יוזע מה לענות על המכתב, ושאלו אם הוא בעצם עד ראה, כי אולי' משנאי' הוא דאפיקו' לקלא, והשיבו שישנו בכאן עוד איש אחד מפערמייסלא שראה הדבר בעצמו, ושלח אחר אותו החסיד

כפי חוץ, כי הסוכנות היא היחידה המוכרת מכל החוגנים, לדבר ולדרש ולהופיע בכל מקום בשם כלל ישראל, ואין אחרי דבריהם ומעשייהם כלום, ואם אולי נמצא בחול' מרשי האגודה שרצו לדבר ולהצהיר אותה ייסרו אותו **וחסמו את פיהם בהחלטה של מועצת גдолין התורה שלא הייתה ולא נבראה**. עד ששירתוך רואה לפניו כבר הדרך פניו ובוטחה מצד הצבור החרדי באופן שאין כל סבה להסתיר הדבר ממי שהוא.

אין לי שום מושג וידעה כל שהיא עד כמה כה הרבניים שמחוו'ל ודעות יפה אצל העומדים בראש התנועה הציונית, כי לדעתו החובה להשפיע עכשו בכל דרכי ההשפעה שאפשר כי יתאפשרו עם העربים ולא יהי' דם נשפק כמים, וסכנה גדולה מרוחפת על כל היישוב כולם, לא אדע אם יודעים בחו'ל שמצו מן הסכנה ומונח שאנן חיים בו היום, ויום אתמול יום אי' הי' يوم בלחות בירושלים אשר לא קמה רוח באיש, כי יצא קול שהערבים התפרצו בעיר העתיקה לרובע היהודי וזעקה מכל הצבור הירושלמי מנער ועד זקן ברכבות, כי היום הי' יום תפלה וזעקה מכל הצבור הירושלמי מנער ועד זקן ברכבות נוראות שא'א לתארם בכתב, ואמנם כן כי הצלicho להוציאם ממש ושם איש לא נפגע, אבל' כך הוא המכוב פה היום.

ובכל הלא כל העניין של מדינה היהודית הוא עניין של מצב מלחמה אשר מי יודע אחראיתו באופן היוטר טוב ומוצלח. ובפרט שהיהודים מתי מס' ו' וכ' וכו', וכי שאמוריהם פה גם אצל העומדים בראש הנהלה ישנים חילוקי דעתות עכשו'יו בזוה. ואם כן יש עכשו'יו מקומות להשתדלות ולהשפעה מאייה צד שהוא להכריע את הכה' שלא יעמידו לסכנת כל'ין ח'יו את כל היישוב כולם.

והרי אינה זומה מלחמה זו לשאר מלחמות, שככל המלחמה היא רק בנוגע להשלטונו של המדינה, אבל כאן גורל חי'י כל יחיד תלויים בנצחון המלחמה, הנשמע כזאת להפקי' את החיים של כל התושבים בשביב מדינת יהודית גודלה, ולא להסכים לפשרות, והלא גם אצל אווה'ע במצב שכזה מטערבים מדינות אחרות לחודל משפיקת דם נקי, ק'יו' לנו בני'י שכל נפש היא לפניו עולם מלא.

בטח קיבל הדר'ג את מכתביו מיום ג' בטבת בנוגע לחוקת ירושלים, ואחכה לתשובה הדר'ג, אם כי עתה הסכנה הגופנית ממלאת את כל חלל הלב ואני נותנת מקומות למחשובות אודות עניינים אחרים.

ואסיים בברכת כל טוב והדר'ג הרמה שליט'א. הנה ידידו מכבדו הדושוו'יט מלוי'ע המיחל ומזכה לחסדי ד' כי לא תמננו להוציאינו למרחוב ולישועה.

**יצחק זאב באומו'ר הגאון החסיד רשבבה'ג
מן חיים הלי' זצוקלה'ה סאלאווייציך**

ב' כ"ג בטבת התש"ח ירושלים טובב'א

אם יש להדר'ג עוד הצעות בנוגע להענין שכתב העומד ברומו של עולם הן בפה והן בחול', כਮובן שארצה להחיה חבר כזה להדר'ג הרמה להציג את המצב כמה שאפשר, אבל לדבוני אין אני רואה לע'ע שום אופן בזוה, **אחרי כי שומה בידי הרבניים שלא להלחם עם הסוכנות, ובדברים בלבד לא יוסרו הרשעים האלה.**

הנ"ל

תודה רבה להדר'ג بعد התווספה בא'ק שקבלתי אותה בשבועו העבר. זכחו ד' לברך על המוגמר כחפכו וכחפץ ידידו מלוי'ע.

הנ"ל

מפני מה אסור להשתתף בבחירות לכנסת המינים

הרה"צ ר' עמרם בלויין זצ"ל

יותר ח"ז ידוע כי מרשעים יצא רשות, אל תמרו את פי ד', והיא לא תצליח. כאמור החכם שאמר על ציונים כופרים הללו אם את משיח לא יביאו אבל חבלי משיח, כלומר צורות ויסורים על עם ישראל ודאי כן יביאו ח",י, ולהאמין כי אף אם יעלה עד שמים שיאים של ציונים ממש יורדו.

אבל אם ציונים הללו השיגו חיל ושמו אותן אמותות שנהגשמה שאיפחן שרכשו כברת ארץ באורה"ק, לנכחות בשם "מדינה" להשתתף עם ציונים כופרים הללו בבחירהם, להעמיד ייחד את הנוגטם במדינה, ואשר בחיל הגודול בולם בוואת פיו מלהתריע נגיד דעתות הכוונות והמניות שבציונות זו, כי למען זאת בוחר הוא בנציג שלו. שישב יחד עם ציונים כופרים הללו על שולחן אחד בשדר זורעו ר"ל.

במקום ללחום נגד דעות כזובות ומינות כאלה נגד עוקרי התורה והאמונה אשר כל מי שלא לוחם נגד נלכד בכל פשיעיהם בכל התחטים ועובד על לא תעמוד על דם רעיך של כל ישראל נעשה יהודי זה המשתקף בחירות הכנסת המינים זו כמודה ח"ז בע"ז הציונית שאבאותינו לחמו נגדה במיסרות נפשם, ואשר מלחה ורגדו על היא חותמו של כל היהודי אשר עמדו רגלו על הר סיני.

ב

חו"ל אמרו עם הארץ אסור להתלוות עמו בדרך, על חיו לא חס על חי אחרים לא כל שכן. זה נאמר על דרך ועם עם הארץ מכ"ש על לא דרך ועם ציונים מינים וכופרים מופקרים כאלה, אפילו אם דרכם הייתה מותרת ולטובה, היהנו אסורים להתלוות עם ציונים כופרים כאלה בדורותם מפני הסכנה. מכ"ש אחרי ראותינו אין דבריהם הקדושים של ח"ל מתקיים בעלייל על ציונים כופרים הללו באיזה חוסר אחריות מתהרגים הם נגד האומות בתור מציגי כל

א
השתלטות הציונים הkopfers על כבורת ארץ באורה"ק, אשר כוננה "מדינה", הוא הצעוני אשר יצא מושרש נשח הקדמוני הציוניות.

אשר כל החוללות ריעון ציונות זה מקור טמא הילך, משאיפה לאומית מכל הגוים, כי כל מחולליו היו קופרים רודפי היידנות, ועל כן אלה נאמר מרשעים יצא רשע.

בריעון ציונות זה עמדו לעkor מלבות המוני בית ישראל את האמונה הפושטה והציפורי לביאת משיח צדקנו. עמדו להרדיף את עם ישראל אחר גאולה טבעית ובתוחן בכח ועוצם ידים. להעמיד את גורלו של עם ישראל תחת הנוגת הטבע והמזל, ולשם בשדר זורעו ר"ל.

על עוקר מלבות בני ישראל את האמונה כי רק מפני חטאינו גלינו מארצנו לא משום סיבת טבעית. כי לא האינו מלכי ארץ כי יבו צר ואורב בשעריו ירושלים, וכן בחורבן שני לא חסר לעם ישראל חיל וגבורה, כמו אמרם ז"ל על הכתוב אם לא כי צורם מכרם ור' הסגירים. ואת האמונה כי אין ישראל נגאלים אלא בתשובה, כדכתיב ובא לציון גואל ולשבוי פשע ביעקב, ובשובה ונחת תושעון וכדאיתא בחז"ל שאין ישראל נגאלין אלא על ידי שש דברים וכו'. אבל לא חסרה לגואלתו שום דבר טبعי, כדכתיב חנים נמכרות ולא בכוף תגאל. להשכיה ולסליק את עם ישראל מאמונה הפושטה זו, ומהפניה לדרכי ח"ק אלה ולהרדיים אחורי ההבל אחר אשר לא יואיל היללו.

ואשר כל ריעון ציונות זו מנוגד הוא להשבעות שהשביע הקב"ה את ישראל. ובכלל עמדו להרדיף את עם ישראל אחורי ריעון ציונות מגושם זה, שמעל ד' וחוה"ק ישיר לבו אשר כל גאוניו רבנן ומאורי ישראל, אשר מפיהם חיים כל ב"י יצאו אז חוץ במלחמה עזה נגד ריעון ציוני טמא זה.

ואשר זאת פשוט כי היא חותמו של כל היהודי למחות בכל חותמו נגד הפצת והחרדה ריעונות טמאים ודעות כזובות, דעת מינים כאלה בთוך כל ישראל, נגד עקרות תורה ואמונה משישראל כזו. לכפור בע"ז ולדעת ולהאמין כי רק צרות ואיומים יכולם ציונים כופרים הללו בדרכיהם הביא על ישראל לא

ושאלו איך נהיה הדבר, וא"ל שזה שתי שבועות שהוצרך לילך בש"ק אל מחוץ לעיר לצור דבר נחוץ, ומוצא אותו בתוך אחותות מרים שעשנו ציגראטן והוא בתוכם וען ג'יכ' וכיון שראה אותו נטמן מפניו, ולהיות שהיה עד הנה מישבי ולומדי הקלויז הוכרה לפטוט הדבר כדי שלא יפלו ח"ז בחורים אחרים בראשתו, וכננס מהר"ם פנימה וספר זה לאבוי הרה"ק.

וחשבו אבוי "תדע שידעת" בודאי שבתי אפשר לשב על התורה ועובדת לקחת קופסת החפשים אשר חכמי וצדיקי דורינו אסורים, וכיון שלחק קופסה שלות ידעתי בוגנה שכבר היה מלא אפיקורסות ר"ל מקודם". ובקש מהר"ם להחסיד שהעד זאת לפניו שידיע ר"ל להאיש אבי הכללה וממליא יבין תשובה מכתבו. הש"ת יצל אותנו מהתחריר לרשותם ויקוים בנו כל הargetחות וברכות הצדיקים אכ"ר נן לאשרה, ברכה מושלת, מקובלות הלולאות וזה טmot.

ר' זעליג מסלאבדען זצ"ל

בסלאבדען ישב יהודי תמים ירא שמים ומפורסם בעיר בשם ר' זעליג, הוא בתמיותו היה בראשונה ציוני, כי לא רצה לשמעו לשון הרע, ושמע השקרים והכתבם שהציונים הפיצו בין ההמון, ובאהבתו את ציון באמות ובתמים היה לציוני להגב, עד אשר לבסוף הכר ממענו את מעשיהם ותעלוליהם של הציונים. בשבת קודש פרשת בא תרס"ב, עליה ר' זעליג על הכמה בבית המדרש הגדול בסלאבדען יתודה רבבים כי חטא ופשע זהה שהיה ציוני ולא שמע בקהל הוים ומורים שהזהרתו לבתי לכת בארכותיהם. כי הילך כל בית המדרש שם יתודה כבעל תשובה גמור, ובתוך דבריו אמר בה"ל: "עתה נודע לי כי הציונות שאל עדיה יתמקן, וכל הנזון לה פרותה הוא כזרק אבן למוקלים ואני הנני מפקיר את עצמי להתנדד לה בבלוי, יודע אני כי הציונים יתירו את דמי אבל אני מפקיר עצמי למען חילת רבים ותמים מהלך ברשות הכהירה וח"ל, שהוא יאמחו איזה תמים, א"כ מדוע הגאון האב"ד דפה מחריש? אଘלה לכמסוד, כי הציונים חשודים על שפיכות דמים, ועל כן אם חיליה יתירו את האב"ד שיחי' הלא יהיה הפסד מוחבה, כי ייחס גאון ואלוף בישראל, אבל אם יהרגו את זעליג אין בכר כלום". זה היה גוסח היהודי שלו בש"ק פר' בא. בעבר שבע בא לסלאבדען מטיף ציוני בשם "העכט" ויקם ר' זעליג עם מתי סוזו יירשחו מכל בית המדרש שהתעדד לדוחש שם, ומazel הילך והתגבר והתחזק להתנגד בפועל נגד הציונים. במוצש"ק פר' ויקרא התוכן "ריינעס" לדוש בקאווען, כדי לחנק שם את החבורה החדשאה "שלומי אמוני ציון", ר' זעליג בשמעו כי ריינעס ידרוש לא עצר כח להבליג על יונון, זילך

הביתה ויקח ברכת פטורי מביתו באמרו שהם כי חולך הוא למות בידי החזאים. בני ביתו התחנכו לבל ילה, אך הוא לא שמע להם וילך לאקונע ישר לביהם"ד החדש שבمرוך העיר שבו כבר נאפסו אנשים מפה לפה, להניא את רינוועס מדרוש, בבדרי חן ותהוננס התהනן לו בלטניlect לדורש לטובת הציווינט ולא יחולל ש"ש ח'ין, אך רווייעס לא שמע לו, ובעלותנו הבמותה עליה ר' זעליג אחריו ואחד בכנוך מעילו כלתי תות לו לעליות יורה ולדרוש, ובאהו בחזקה נקרע כנף המעיל, ויהי רעש עזם בבייחמ"ד, ויקחו הציווינט את ר' זעליג וכו', ייסוחו בחדר עד כלות דרשות של רווייעס, למחרתו יצאו הציווינט ברעם ורעש, ולחצטו על האגנון האב"ד זקאנונג שיפיס את רינוייעס, אך האב"ד לא נגענה להם, ויראי ה' לא נגענו.

(מובא ב"הפלס" ע' 567)

מן ר' ברוך בער ליבאוייך צ"ל

היה מדבר ברורתהא על הציווינט, והיה ממש נשתנה צורתו כshedirer עליהם, והיה הרבה פעמים מדבר בריתחא ובאגחנה בתוך היכל היישיבה "איidis רשייעס", כשהחל קצת לרגע את נפשו מעכודת הימים על הדרך לביתו, כל פעם דבר וזעק עליהם, וכן הרבה פעמים באמצע בית המקורש בישיבה קרא לפניו מכמה בחרום ואעה לפניהם על הציווינט והבע את צערו, אח'יכ נח קצת ולמד לתלן, ואך היה אמר הרבה פעמים: איך שרוי אין ישיבה קעגען ציווינט ואט טוה איך אויך? אלא הענן הוא כדייאתא בגמ' ב"ב ל"ח שאם אדם מותה אינו געשה חזקה, וכן בענינו "א חזקה וועט שיין נישט זיין".

אמר: אז מיזוארפט ארין אין די פושקע פון קרן קיימט, ווערט מען אַרְדוֹף אויף כל ישראל, מען מאקט אומגאליקלען כל ישראל – באקומות מען אין אַרְדוֹף אויף כל ישראל.

כשונו בהכנסية הגודלה השלישית של "אגודות ישראל" על ענן "מדינה יהודית" ובינו דיעא לא היה שם בהכנסייה, אמר אח"כ שלפי דעתו מטעם פשוט הוא אסור שהר אסור להכנס את עצמו אף" בספק סכנה, "איך האב פשוט גיאגט מען טאר זיך נישט מכנים זיין אין אַסְפָּקָס סְכָנָה" ואח"כ שמע שם הגייז' מברסק ד"ע אמר קר וננה.

בקאנטניעץ הגיע פעם אל רבינו ז"ע הרב ארכנטשטיין מווילנא שהוא מלחחה, ובין הכהן אותו עוד מיטי ואלאן שלמדו שם יחד, הוא בא אל רבינו ונתן לו את יוד ודרבר עמו, כשהחל הרבה ר' ארכנטשטיין מטנו, וויה יכול להראות כאלו אין שם התנגדות מרבינו עליו ועל המוחה, ר' אחורי רבינו וזעק אליו בקהל גוזל, שמעו לכם דברותינו עמכם, אבל אתם מהமזרחי והרבי (רבי חיים בריסקער ז"ע) אמר שהציווינט

שללומה של מלכות, ולהיות בשלום עם שכנים,קיים כרכתי דרשו את שלום העיר וגנו, והיו זההים שלא לפוגע בשום גוי אפילו גוי קטן, כדאיתא בחז"ל.

ובכל תקופה שעמדו מהאומות בgeozhoyim عليهم, היו יודעים להשתרל לבטל את הגויה או למעטה ולתקניתה על ידי דרכי השתדרות, כרכתי מענה רך משיב חממה ולשון רכה תשבר גרים - בדורון ותפילת להקב"ה, אבל בשום אופן לא בהעדרת פנים נגדם. באשר כן הורו לנו חז"ל בgeozhoyim בחכמתם וברוחם קדרם, ועל כל גל וגלו ידעו לנגע את ראשם, ובדרךם אלה עברנו את גלותינו עד היום.

אבל ציווינט כופרים הללו יודעים בעזה"ר על חשבונו של עם ישראל לעשות את הכל בהיפך בעזה"ר, להתראות להתרברב להתחזף להחרverb ולהתגרות, לזרגמא כאשר ראיינו איך סחרו את ענינו של הטילר ימוש"ז עוד בראשית תנוצתו של רוץ זה, כבר יצאו עתוני ציווינט הלו מכאן במאמרם הרפיים ומשמייצים נגדו "החייה הטרופת הצורחת מנירנברג" וכדומה, והיכף יצאו נגדו במעשה קנתור והחרימי טחרות גרמניא, ועוד לפני שהאומות העצומות לחומיו שהתחמודדו נגדו, ואשר היה מוכנים לצאת במלחמה נגדו, ועד לא הכריזו מלחמה נגדו, ציווינט גורדים הלו הזרזו והכריזו נגדו מלחמה, וכל פזיותם גבורות זו היהה על השבונים של מי? – על השבונים של מאות אלף יהודים אשר היו כבר אז נמצאים במלחמות היה טורפת זו, ואשר אין ספק שבדרךם אלה העבירו עד יותר את חמתו, והחישו את מעשה של רוץ אכזרי זה.

ואם מצד זה ראיינו את עצדייהם הבלתי חירוא. בן יהודים את עניהם כל כך בחזקה, והוא היהם על ידי זה נחלצים מהרבה צרות קושיים.

בן היה יהודים מסדרים את כל דרכיהם ועניהם בהצענו כת, כמאמרם ז"ל יאה עניותא לישראל כורדא סומקא אסוסא

ישראל, ובאיוזה קלות ראש מפקירים הם נפשות ירושל לארבורן ר'יל.

איך כל דרכיהם, בלבד מה שהם מנוגדים לתהה"ק ולדברי חז"ל ולהשכונות שהשכיע הקב"ה את ישראל, הנם מנוגדים להדרך הסלולה בה הלכו אבוחה"ק בכל אורך גלוותינו בין האומות. אשר בלבד היהוה בנויה על יסודות תהה"ק ודרכי חז"ל, ולפי השכונות שהשכיע הקב"ה את ישראל הלא היא בנויה על יסודות הטעי בעולם דרכי החכמה ואופניה איך לעמוד לענות ולעborם גם גלוות זועף כזה בחכמתם ורוח קדשם של חז"ל. כאשר ידוע היו אבוחה"ק בגלותם זהירים לא להחרבר בין האומות, לא רק שלא החערבו בעניהם שבין אומה לאומה אלא אפילו בענינה של אותה אומה שבו בגלות הארץ, השתמטו מלהחרבר בהם כאשר ידוע, וכדריאתא בחז"ל כי המלך אחשורש דרש דינה של ושתי מאות חכמי ישראל, שכארה היו מוצאים כאן מקומות לנוקם נקמתם מרושעת זו, בכל זאת השתמטו מזה, בمعنى כי לרגלי גלוותנו אין דעתנו שקטה ומישבת, והפנו את דין זה לחכמי אומה אחרות, כך ידעו יהודים בمعنى זו של "אנחנה בגלוות" להשתמט מהרבה ענייני המדינה, ואףלו זו שהיו בಗלוות בתוכה, וגם האומות בבר הבינו את זאת, כי אין להם לדרש מהיהודים את עניהם כל כך בחזקה, והוא היהם על ידי זה נחלצים מהרבה צרות קושיים.

בן היה יהודים מסדרים את כל דרכיהם ועניהם בהצענו כת, כמאמרם ז"ל יאה עניותא לישראל כורדא סומקא אסוסא חירוא. בן היה יהודים יודעים להיות נאמנים להמשלה שהוא חוסים בצלחה, ולהתפלל

דעת תורה ממון הנאון שלום דובער (מהרש"ב) ז"ל אדמו"ר מל'ובאוזיש

בדבר שאלתם אודות הציווינט... הנה להסביר להם בקצרה:

א) הנה גם אם היו האנשים האלה שלמים עם ה' ותורתו וגם ה' מקומ לחשוב שיישיגו מטרתם, אין לנו לשמעו להם לדבר הזה, לעשות גאולתנו בכח עצמיןו, והלא אין רשותם גם לדחוק את הקץ להרבות בתהונונים ע"ז, וכש"כ בכחות ותחבולות גשמיים דהינו ליצאת מהгалות בזורע אין אנו רשאים, ולו בזהה גאולתינו ופדות נפשינו...

...וחמשטייעים בידי הציווינט הנ"ל עתידים ליתן את הדין, כי מחזיקים המהידי מחתיא הרבים, ולזאת מי לה' ולתורתו לא יתחבר לעושי רעה ולא ידבק אליהם [ולא יתן ידו אליהם], אדרבה ינגיד להם בכל מה אפשר, ועוד אשר יהיה רצון ה' לגאלינו, עליינו לקבל עלול הgalot לכפר על עונונינו.

(אור לישרים" דף נ"ג)

לפני שקיבלה ממשלה בריטניה את המוניות על אריה"ק העמידו הציונים כבר את עצם למכיריהם בין האומות העצומות שהיו במאבק המלחמה אז להכריע את הCPF לצד אחד מהם לא כשותפות העולם הזרוונו עם ישראל כמו ציונים קופרים הללו לעמוד נגדם, אלא כשותפות עצומת לחמו בינם ובינם הכניסו ציונים קופרים הללו את ראמם לעמוד נגדם, וגייסו למטרה זאת "గדור העברי", אשר כפי המשועה אז האבירות במלחמה זאת אשר לא להם הייתה כאמור.

אלף נפשות מבחורי ישראל. הרוי כי ילקחו להם ציונים קופרים הללו את הסמכות להפקיר ובבות נפשות ישראל על כל שנופל על רוחם אפילו על חלום גורלי שהוא עדנו רחוק בכמה מסעות גם מהמטרה שלהם.

ומי יכול להבטיח כי השהה מיליון יהודים שהאבדה אותו בעה"ר אותה האומה עצמה שציונים קופרים הללו הכריעו את הCPF נגדה במלחמה הנ"ל לא היה בזה גם טבאי כהוצאה שורה מעלהם המופקר של ציונים קופרים הללו.

לבד זה שעיל פי דברי חז"ל היו ציונים קופרים הללו גורמים העקרים להשמדה זאת, בזה שעבורו על השבועות שהשביע הקב"ה את ישראל, שהאות היא אל תמדדו באומות שערכו עלייה והביאו בכנפיהם את העונש והגירה המפורשת בחז"ל על זה, באשר מסיים שם חז"ל: אם לאו, ככלומר אם תעברו חז"ל על השבועות אמי מתר את בשרכם עצבות וכאלות השדה, שכל הפוך עיניו רואה בעליל שrok יד הגירה היהתה בזה שנחטמלאה בכל תוקפה בעה"ר, כי לא יכול אנוש על הארץ להאמין כי יכולה אכזריות כזו להמציא בעולם.

גם אחורי השתלוטות על המדינה והכרזות עצמות המרידת באומות עורה נשחת, כי אומות אשר אוכלוסיהם מקיפים שליש העולם עוד ועקבם חמס נגד זה. והן עוד במצב מלחמה נגדם.

בדרך זו של עשית דם ישראל הפקר ובעירה על השבועות שהשביע הקב"ה את ישראל במרידה באומות ועליה בחומה וכו', סללו את דרכם להציג מטרותם ועל יסודות אלה בינוי הנוגדים המדינתיים גם אחורי שהשיגו אותן.

מי לא זכר את המלחמה שהיתה זה באחרונה בין הציונים והמצרים שכונוה מלחמת "מבצע סיני", שהציונים יצאו ממנה וידיהם על ראים, וכל אומות העולם הצדירו את החלטתם כי הציונים היו המתקיפים, הם שהתקיפו את מצרים, בין דין לדין האבידו במשחק דמים זה כמה מאות נפשות ישראל בעה"ר כי במלחמה העולמית שהיתה עד

מתקן צערן הרבה של אופטופטים אלה על צדתם של ישראלים, ואין אדם נתפס על צערו, ראיינו בעה"ר באortho פרק עצמו של היטלר ימוש"ז באיזה קלות ראש דנו הללו על נפשות ישראל, ולאיזה ערך של פל וקל הגיעו בעיניהם חייהם ונפשותיהם של רבבות יהודים בעה"ר, אם לא עוד יותר גרווע, כאשר נודע ונחפרס בעה"ר, והוא י"י השם עמו בדרכו" וככו'.

ג

בפרט בהנידון שלפנינו. שכל המטרה שאליה מוליכה דרכם של ציונים קופרים הללו, היא המדינה והעצמות שליהם, שהן ההיפוך מטובותם של ישראלים גם מטבתו הטבעית והגש망ית של עם ישראל הן מתוון מצב הבטחון והן מתוון מבט הכלכלה וכו'.

כך איתא בחז"ל על הכתוב זדקה פורונו בישראל, חסד עשה הקב"ה עם ישראל שפוזן בין האומות. וכן מעידה ומוכיחה שפוזן בין האומות. וכך בזאת הכתוב זדקה פורונו לפניו המצויאות החהיה, הגם שאין דברי חז"ל צריכים לחיזוק ממה שחשינו הגש망ים רואים ומרגשים, כי גודלים מהם נאמנים עליינו בדבריהם.

זה אם הדרך והמטרה שאליה מוליכה הי מותרם, בכל זאת הי אסורים לנו מפני ההפטדר והסנה שבזה כאשר ביארנו, מכל שכן כאשר כל דרכם של ציונים קופרים הללו יחד עם המטרה הנעשה על ידה בעצמותם אסורים לנו עפ"י תורה".

כאשר ידוע כי אין לנו בזמן זה זה שום סמכות על פי תורה"ק שתאה רשות להפקיר אפילו נפש אחת מישראל אפילו אם נדע שבזה נזיא את כל ישראל מגלות לנארלה.

וגם זה הלא מפורש בחז"ל כי אסור לנו לעמוד נגד האומות, אפילו כשהם קמים עליינו, מכפראש במד"ר על הכתוב פנו לכם צפונה, אך חייא אמר להם אם ראיתם אותו שמקבש להתגרותכם אל תעמדו נגדו, אלא הצעפינו עצמכם ממנו עד שייעבר עולמו הוי פנו לכם צפונה.

א"ר יהודא ב"ר שלום אמר לו ישראל רבש"ע אבוי מברכו על חרבך תחיה ואתה מסכים עמו ואמר לנו הצעפינו עצמכם מפני וליהיכן נברח אמר להם אם ראיתם שמודוווג לכם ברחו לתורה ואין צפונה אלא תורה וכו', הרי מפירוש שבגלוthon גלות אדום זה שבו אנו נמצאים, אפילו אומות מתרגות ומזרזגות לנו אסור לעמוד נגדם. אבל דרכם של ציונים קופרים הללו ראיינו בעה"ר כי במלחמה העולמית שהיתה עד

היא אפיקורסוט, "דער רב כי האס יצאגט ציונות אויך אפיקורסוט".

פעם אחת היה בחתונה והתחלו לנגן "התקווה", ורבינו נשאר ישוב על מקומו, אח"כ עמד ואח"כ ישב בחזרה. שלווהו פרש הדבר, אמר: שמתחלילה ישב כדי למחות, אח"כ עמד מפני שרבו "דער רב" (רב חיים ברהנסקי) האס יציאגט אויך עזענען עלול אויך שפיקות דמים", אח"כ התקישב בדעתו שהוא ביהרג ואל עיבור שלא למחות עז' צמנגען "התקווה", רק שבשוב כדי למחות.

מיימו לא היה קורא כתוב עת, וכשראת פעם על שלוחם של אחד כתוב עת, שאל אותו: איך זה שאינו לו שנהה על כתוב עת המוציא שט רע על התורה ועל אביו שבשמים, האם היה יכול להזכיר כתוב עת אם היה מוציא שט רע עליו ועל אביו, ואפילו אפשר שלא לשנאו את הרוזף, ופעם שבנו דבר עט בחור חדש שלמד בישיבה לא יכול מרוב צער ולא ידע מרגעו, הוא היה אומר שבחייבת יראתו אצל היה אם לא נפגעה אצל מות שנאותו לכופרם.

ספר תלמיד מובהק של הגה"ק ר' ברוך בער לייבואץ זזק"ל, כי פעם הגיעו לקאמענץ שלוחיו הציונים להטיב את שיטם הטפאה בקרב הארץ, שליחים עלו על הרים בבית הכנסת, והפליגו בשבה העלית לארכ' ישראל, בצעטם מאמר חז"ל בשבח ארצי, וכמעט כבשו במתוך לשונם את לב בא' בהמא'.

רב ברוך בער שהי' נוכח באותה שעה בבית הכנסת, עליה אף הוא אחריהם על הבימה, והחל לחרופם ולקללם וככמ' בשמות גאנ' בייפוי הטהורה, עד שאמ תלמידו נבלה לזראות את ראש הישיבה יצא מלון, ושאלו שאלת תפ: "מהע אינן מוכיח שעיל פי ההלכה אין דברי השילוחים צווקים, תמורה להתפרק בצרה לא מכובdet שכך?" השיבו ר' ברוך בער: "מקובלני מפי חיים סלאוועיצקן, כי>Showim הטע על רצחה, ואדם שחושד על רציחה, מגרשים אותו במקלות ובקללות..."

הגאון ר' אהרן קאצינעלגבויגען צ"ל
פעם כיבד הרבה מפוניבז' את נשיא הציונים בתבאיו לישבותו. הדבר היה מאד לרائي נטוור קרטנא, והחליטו לנושא אליו לדבר עמו ולהזכירו על נר.

נכטו אליו ר' אהרן קאצינעלגבויגען ור' עמרם בלוי צ"ל, וזכרו עמו אוזחות חמורת נתינת כבוד לשיערים.นานה הרוב מפוניבז' אמר: און ל' ברירה, און חייב ל' הכרת הטוב. שאלו ר' אהרן: פניזער רב' כאשר תבויו בשיבתכם נטתם והלא לבטח קוראים לפועל לפתח הפטימה, בזואדי בבוח מカリ לו טונכה על נר, כי לוי הוא הלא ה' הביב עולח על

גדותיו ורוחה ה' נדוף, וה' אסור לומר שום דבר שכחודה, והו נאלצים לסגור את מבער התורה, ובכן - שאל ר' אהרון - תחתיות מושיבים אותו בשל כרך בקי' המורה? ... נצטוק הרוב מפוניבז' ואמר: הלא אליו רצ' לדורות אהב מלך ישראל למורת חיותו רשע אמר לו ר' אהרון: מילא אלהו שהרג אבינו אחר את ר' עמרם (בחכשו לעבר) לזכות שמונה מאות וחמשים נביי האשירה, ורבנן מאות אלפי שלחן אייזבל, וכל זאת ראה אהב ושתק, אחר את ר' קראתו, אבל פוניביז' רב! לו ה' ר' עמרם (בחכשו לעבר) לזכות שמונה מאות וחמשים מסיטים כופרים, ושוחטם אחד אחד כאשר עשה אליו, ולא לבטח ה' הרוב מפוניבז' מותחן על כל אחד לבב' יירגעה, במותיאל שזה כבר לא ישוב לכסללה, זהה רק חצי מסית וכן הלאה, אם כן לכתיר שאין בו הגבורה אש קודש נגנד הרשעים הלא לא בטחו שאסור לכבדם.

ענה הרוב מפוניבז' וטען שמעשה אלהו שרש' לדורות אהב ה' בתרם הרג את נביי הבעל. אמר ר' אהרון נתि ספר נהחי, וכן נוכחו השמעה ה' אחר הריגתם' הוסיף ר' אהרון ושאל: באם היויתי שלוחה לכם 400 לא"י עברו היישבה, הה' כבונד לזכות ממי את התהומה? שתק הרוב מפוניבז' ולא ענה. אמר לו ר' אהרון: אני עננה עובכם, לא תקחו ממני הכספי מהחשש שכאמ אפי נתן מסתמא יש לי בהז איזה כוננה מוסתרת, כי מה לי ולישבת פוניבז', וכי הנראה אפי תקם בסתר איזו שהיא תכנית, לארכן חבורות לבחרו הישיבה או כドמת, ובכן - פוניביז' רב - ממי, שומר תורה ומצוות, מפחדים אתם לחקות, אבל מהצווים איןכם מפחדים? האמנם נתונים הם כסף אך ורק למטרת למודד התורה ללא כל חשבוןות נינוטיסים?!

מן הראוי להעתיק כאן מודבי מון בעל היישאל משה" (אמר של"ש ס" קל"ב) מה שכתב בעניין זה, וידל: "כמה שאומרים המשיטים שעריך לחלוק כבוד גם למלכות המינות כמו שמעינו באלי'ו דכתיב וישנסנו מתנוו זיין לפני אהב, ואמרו מכאן שחולקין כבוד למלכות, גם זה הכלל. כי אהב ה' זו דין מלך עפ' הילכה שתמוננה עיי' נביא אלא שמתקהל אח'כ עיי' שנשא אייזבל אשתו, ומהמת שכבד את התורה הארכו לו המלוכה עד כב' שנים, אבל מלוכה שנעשית שלא כדין נגד התורה ה' אין לה דין מלוכה כלל לשום דברו.

ובחמשך דבריו: "אמנם גם באחאב שה' לו דין מלך עפ' הילכה, באר בולביג' (מלכים א', כב' ויל': להודיע שרואין לכל אדם לחלוק כבוד למלכות, הלא תורה כי אליו עם עצם מעלו נבנואה שנס את מתנוו לחוץ לפני אהב, ואפסם חלק לו כבוד עיטה לא קודם זה, כי לדמה שגם הוא סר אך מאחר הבעלים והאין

עצמם פעולות הבחירה בבחירה שבתקנותיה מרימה יד בתוה'ק' הוא הרמתה יד בתורה, כי אסור ליהודי להרים ידי ורגלי לגשת ולמסור קולו לקלפי של בחירות לבחירת הנגגה בשם "ישראל" בידיעו שבתקנותיה מרימה יד בתוה'ק'. בידיעו שרובם כולם של הבוחרים שהנו משתתף עמהם בבחירה זו הנם רובם כולם קופרים מחייבים שבת בפיה שעל פי ההלכה המפורשת הם יוצאים מכלל ישראל, ואין להם שום חלק ונחלה בישראל, שאסור ליהודי במו ידו לאשר נגד זה, מכל שכן שאסור ליתן שכאלה היו הבוחרים והמעמידים הנגגה בישראל אשר משתתף בבחירה זו מתחז' וצון חפשי יהיה על כrhoו מכיר בהנגגה זו שתבחר על ידים, ועל כrhoו נכנע להחלטותיה של הנגגה זו, ואיך יתנו יהוז'י ידו עם הרמתה יד בתורה צזו.

לבד האיסור של התחרויות לרשותם כמו שמשמעותם שאסור להתחרור לרשע אפיקו לבניין בית המקדש, ואפיקו לקרב לתורה. וכמופרש בהתחרור לרשע פרץ ד' את מעשיך, ואיך יתחרור יהורי עם מינים וכופרים כאלה, לבחרו יחד אחים הנגגה.

לבד החיוב שמחוייכים להוציאו רשותם מכל ציבור בישראל, כמו שכתוב הנה סיגים מכסף ויצא לצורף כל', ואומרים על זה חז'ל כי אין הציבור נפטרים מעונש עד שיוציאו רשותם מתוכם, ויעשו בהם דין ואיך ירים וכייצגי כל ישראל, מוחבטו להתبدلழ'ל, וכך נכלל את עצמו עם כאלה הציבור אחד, ולא לשים לבו לדברי חז'ל.

בידיעו שתקנות בחירה זו נונתת זכות בחירה לנשים להיות בוחרות בתוכה נבחורות הקב'ה את ישראל ח'ז', מכל שכן שלא ניתן ידו עמhn להעמיד את הנגגות המרדיניות.

ב יודעים,כה נאבדים בעקבות הנגגות מדינה זו כמה נפשות ישראל כמעט ביום ים, בלבד אשר בכיבוש השתלטותם על המדינה האבידו כעשרים אלף נפשות ישראל.

הרי כי כל המשתף מהם בבחירה המרדינית של המדינה כולל הנהה בזה את עצמו בין ציבור והנגגה המורדת באומות כוכו, ונעשה בזה עוכרין על השבועות שהשביעי הקב'ה את ישראל דם ישראל והשכנתה הרצנית לשפוך דם ישראל ולעשות דם ישראל הפקר, בשעה שאין השכנות הרכזנית של גבונו על פי תוה'ק' סמכות להכריע אפילו גבונו על נפש אחת ישראל בכל אושר בעולם גנד ידי זה בין רודפיו של עם ישראל מתחז' על ידי מעצמות להשיג על ידי זה גם נמנה שהיה במציאות להשיג על ידי וזה גם נמנה מכיר בהנגגה זו שתבחר על ידים, ועל כrhoו נכנע להחלטותיה של הנגגה זו, ואיך יתנו ישראל בגל העבירה על השבועות כדייטתה בחז'ל.

לפי המושג במלכוא דארעא שהוא כעין מלכוא דשמיאי כפי הנזכר בחז'ל, גם העמידה החלילית בין מודדים אינה מוציאה את האדם מכלם, אלא אולי כשיוכל להוכיח את התבדלותו מהם ואת מחאתו ומלחמותו נגדם.

שלפי זה כל מי שצווים הללו כוללים אותו אפיקו על כרם מרידותם באומות, בזה שזיופו על עצםם את שם "ישראל" כדי שזיופו כל ישראל, מוחבטו להתبدل מיציגי כל כופרים הלאו, ביחוד מדריכיהם אלה להמות בכל כחו נגדם, שבזה יוצא את עצמו מכל המרידה באומות המטבחה על ידיהם המאוימת בעבירה על השבועות שהשביעי הקב'ה את ישראל ח'ז', מכל שכן שלא ניתן ידו עמhn להעמיד את הנגגות המרדיניות.

דעת תורה מהנה'ק ר' שלמה זלמן עהרנרייך זצוק'ל

אב'ד' שימולייא, בעל שות' לחם שלמה, אב' שלמה על הראב'ן

...ולא די שם גרמו לנו הצרות הרבות הבאות עליינו בכל מדינות אירופה עוד רבתה רשותה כי אלו לא היו הציונים שואגים בקהל גדול לנו הארץ ולבקש שייה' הארץ שליהם ולעשות מלוכה לישראל בארץ בלי משיח ובבלתי התורה לא היו העربים עושים לנו שום רעה אדרבא אה'ק ה' עתה בעת צרה מקום פליטה לכל הנדחים ממושבותיהם "כי עם העربים ה' טוביים עם ישראל שדרו שם יהודים הלך בליליה יחידי בדרך שום פחד" ולא עשו שום דבר רעה לישראל רבות בשנים "ולא ה' על דעתם שלא לקיבלם או לעשות להם רעה", אך מأت אשר ראו העربים כי הציונים אומרים לי הארץ ורצוים להיות אדונים שם מזה נתעוררו העربים לרדוף אותנו א'כ כל דרשעה והצרות דואך ע'י הציונים.

בבחירהיהם עושים על חשבון תורה"ק כחומר להלעיג בזה על היהודים שומרי תורה ומצוות לעתם לעג ולקלס, ככלומר נכונותם אותם יהודים שתחמיד נלחמתם נגדנו נגד הציונים האפיקוריסטים, ועתה הנכם רציתם אחריםינו כסורה העודף, ושמחים אתם להיות שותפים עמו, ואתם מותרים למען זאת על גופי תורה, שתמיד אידם אמרתם שאסורים ועתה עשו אצלם כמו שור - כאשר נחרפסם לא פעם אין ראש המשיחים לעג מנהיג זה של אגדות ישראל בפומבי במושב הכנסת המנימש שלהם באמרו: מה אתה מבבל את המוח ומה אתה מעמיד פנים נגדנו בשם התורה, מי לא יודיע כי כל הרובנים אסרו להשתתף בבחירה שנשים בוחרות ונבחרות בו, ועתה וויתרת והתרת את זה, וכן השתתפותם בהבחירה העבריתנית והמרימה יד בתורה זו, כן תותר בעתיד גם על דרישותיך בשם התורה של עתה, אויל אותה בושה בעדר כי כל המשתתף בבחירה יש לו חלק בחילול השם הנורא הזה.

בפרט כי עליינו להוכיח את ציונים קופרים הללו למוכונים להעירנו על הדת שאז מחייבת ההלכה אותנו למסור את נפשנו אפילו על ערךתא דמסאני, שלא לעבו' חי', מכל שכן על איסורים חמורים אלה. ואל נכוון כי השתתפות בבחירה זו כשלעצמה כבר דינה פ██וק מקל וחומר.

כאשר ידוע וכשו הציונים הכהופרים בהשתדרותם אצל הגויים את הזכות ליטידור הקהילות באלה"ק על פי "חוקת הקהילות" ידועה שנתארשה על ידי המוניות הבריטית שלטתה או על ארצנו וקרוואת השם הכללי של קהילות אלה "ועד הלואמי". ב"חוקת קהילות" זו היה חוק שכלי מהתושבים ארעה"ק שהכניסו שמו בראשימה שלהם עשה בזה באופן אוטומטי חבר ב"ועד הלואמי" שלהם כאשר ועד לאומי זה לא רצה להכיר בסמכות תורה"ק על הנגנות, וביעיר אשר כבר נראו אותן תוקנות היה בבחירה דרכא אחריתא כדאיתא בחזיל.

לבד החירופין והגדיופין הנשמעים על שולחן הנגגה זו בעווה"ר, שעיל פי דין תורה"ק מחויבים לקרוע עליהם, שהמעמידים שנבחרים בעוזרת השתתפותו נכשלים בזה, והוא בהשתתפותו בבחירה הנהו הגורם והמכשיל אותם בזאת.

על ידה שתהינה בין מנהיגי המדינה, בשעה שככל מריהו דארעא דישראל וראשי גולת אריאל מדור שלפנינו זצוק"ל, מצאו את זה לאיסור חמור ופריצת גדר נורא, והכריזו על כל המשתתף בבחירה כזו - פורץ גדר ישכנו נשח.

בידיעו שմיסודות תקנותיה של בחריה זו הוא שמחלי שבת בפרהסיה יכולם על ידה להבהיר למנaggiי המדינה בשעה שההלהקה מפורשת שכלי מי שאין בו יראת שמים אין ממנים אותו לשום מנוי הצבור. והמשתתף לא שת לבו לכל זה ומרים יד

לבד תוצאותיה של בחריה הרמת יד בתורה"ק זו שהנבחרים על ידה להיות מנהיגי המרינה בשם ישראל, הגם רוכם כולם קופרים מחללי שבת בפרהסיה בתعروכת נשים כאלה. הזכבה זו מהוות את הנגגה הכללית של המדינה המכונה ישראל באישורו של כל משתתף בבחירה זו.

לבד זאת אשר המשתתף בבחירה זו, הנהו מכשיל את המועמדים שנבחרו בעוזרת השתתפותו שישבו על שלוחן הנגגה אחד עם רשיים מינימום וכופרים לעבורי על הכתוב מפורש: שנאי תקל מרים ועם רשיים לא אשב לדון להחלטת ולבצע עם כאלה עניין הצביע והכלל.

ושישבו בחברוה אחת עם נשים בהנגגה שהיא פרצה נוראה בגין הצעניות כאשר הורו ורכותינו הגאנינים הקדושים, כאשר הזכנו לעיל, ובסתמן הנן בhalbושת כו"ז שהיושבים בחברותן אפילו יעצמו ענייהם נקרים רשיים בדאייכא דרכא אחריתא כדאיתא בחזיל.

לבד החירופין והגדיופין הנשמעים על שולחן הנגגה זו בעווה"ר, שעיל פי דין תורה"ק הבנים התיעוץ אותו או אם ניתן את עצמו להיות מועמד ל"אסיפות הנבחרים" שלשם ב"רשימת חרדים בלתי מפלגתיים" שנעשה אז, השיב לו אם תבחר ותשב באסיפה יחד עם ציונים כופרים הללו, הלא תצא ובגדיך קרועים ופרומים. שאל אותו הרב מה? ענה לו הגדור: הלא ודאי יאמר שם דברי חירוף וגידוף שתהיה מחויב על פי תורה לקרוע עליהם עד שימלאו כל בגדי קרעים, ואם לא תצא קרוע, הלא יותר גרווע כי תשמע דברי חירוף וגידוף ותובלע אותם כל מישים ח"ז.

בפרט כאשר ציונים כופרים הלו משמשים בויתורים אלה, שהמשתתפים בבחירה דינה פ██וק מקל וחומר. ואשר בתקנות

בחשיט, ולזה הסכים לאילו בהרגות נביי הבעל, אך קודם זה שהי' בתכילת הרע לא חלק לו כבוד. וכן לא חלק לו בכבוד ששחטא בדבר נבות עכל. וא"כ כ"ש כלו שאילו לאם דין מלוכה כלל, ומעבירות על הדת ומשפיעין מינות כפירה על כל העולם כולו, שחללה לחילוק בכוד לע"ז ומיניות ר'ך.

מן ר' מרדכי מסלאנים צ"ל

בראשית קום המדינה הכריזו הציונים על חלוקת פוטיס לבני מקצועות מסוימים, החלץ והוחק בנטיהם של כמה שותפים מהUDA והוחdit גם לכך שהלכו ליטול את הפרט, בהודע הדבר לראש נטורי קורתא בפייה"ק ירושם טובב"א הילכו והודיעו על כך לרבני ירושם, שמיד פסקו שחויטם אסורות והכלים בהם נתבשלبشر שנשחט על ידם טעונים הagle. כמה נכבד מעדת חסידים מפורסםם בירושלם שאחד השוחטים הי' נמנה על איש', עלו מיד אל הגה"צ רבי מאטיל סלאנים צ"ל השפיע עלי' להסיר את האיסור, כי רוב החמון לא חביבו גודל החטא וחומר הדברים ובפרט שמכלידי שחיטתם לא הי' שום בשיר לאנש' העדה החודית (נדוע) בתוך הדברים טען הזקן שבמחלוקת: "העטיכו ערמות בלוא זאל פירן די שטאט ?! השיב לו רבי מאטיל צ"ל: "ווער דען זאל פירן די שטאט ? אויף צו צען און תפיסה אויף גודר דען פירצות, אראפ נעמען דעת חילול ה' איז ר' ערמות בלוא און אויף צו פירן די שטאט ועלון מיר זוכען אנדערע?... (וכי מי ינמיג את העיר?) להאסר בבית האסורים בכלי לזרור הפירות ולהסיר חילול ה' הלא זה רק ר' ערמות בלוא, ועל הנגגה העיר נחפש לנו אחרים?)

מעשה דבריסן

מעשה נורא זה ממלחתו של מח' הגראי' הלוי סאלואוישיך זצוקלה"ה נגד כת הציונים ופרשת הגלויה מוצמצם לשלו' למתנה העבודה וההשמדה "קאראס ברעע" בפליין, שקרה בתקופת ראשית כהונתו על כס הרכבתה בבריטק לפני כתשעים שנה והשתלשות הדברים מראשים ועד סופם, ומקוח מפי עדי ראייה משפחהת הרבה ומקוריבו בבריטק. והיות כי לאחרונה קמו פורצי גדר מוחבל' כרמים וודפים ספרם מעובדות והנוגות של מון דיעיא וטור כדי שהחומר מביאם את דעתו של מון אוזות הציונים באשר הדברים יווים ואי אפשר להשיכם, אולם זוממים הם לטלף פרטם מסויימים להראות פנים כאלו יש אמת במקتب שנתפרנס ע"ד האגודה בו מורה מון להשתתף בבחירה, וכן מבאים שם עובדות אוזות מון מפירים של חברי בית המשפט נציג האגודה כאלו היו אלה מקורבי.

לן להתוודע ולהתגלו מלחמותו של מוח
נגד חזונות עד כדי מסירות נפש, להודיע את
את השקפות הטהורה בענין הציונות

פרק ראשון

על גבול ממשלה פולין עמדה העיר
בריסק, אחת הערים המרכזיות שבכל מרחב
פולין, היחיד שבה הייחודה מאכלה יהודים
ברחבה, תופעה שלא נמצא בשאר הערים,
באשר את רבי וחוביה תפסו הגויים, בלטה
העיר "brisiek" וקنته לה שם בין היהודים, כמל
תליות אשר כל סטטואות מלאים בהיהודים,
זהה אשר הקנה לה שם מיוחד אשר הילך והודד
בעולם היהודי.

יוזעה הייתה בריסק ממשיכת ליטא
ומפוזטס כינוי "brisiek Litias", אמנים ציון
ששכנו על הגבול נאבקו עליה תמיד שני
המשלים, ובאותם שנים הייתה העיר שיכת
פולין. זוכרים המכ זקן בריסק שעקב מסירה
נצחונו הרבה לחילוף את הפירמא שלו אשר
עליה היה כתוב "brisiek Litias", ומפני איז נקבע
על הפירמא "brisiek על נהר בוג", כדי שבאמ
תשוב העיר שנית לליטא, לא יצטרך לשנות
שוב את הפירמא.

הנגגת העיר נתונה היהת בדיון של ראש
העיר, שנבחר לכך עיי' חב החשבים בבחורות
קבועות שתתקיימו מדי כמה שנים, ובஹות ותוב
התשבחים היו יהודים, הי' ביכולתם לבחור
لتפקוד זה יהוי חדי, ולהעמידה לראשות
העיר. אלא שבהתרכותם של כמה
פוליטיקאים, שמטעים מובנים לא חפזו
שפחת ההנגגה הי' תחת דול חדי, הגיבו
טאומיצים להעמידה בכרי לארשות העיר, ועש
עימו הסכם "שחסן" הי' יהוד, בלית בריה
חורכו בני העיר למלאות רצונם ובכער מהם
להעמיד יהודי בראשות העיר, ונחתמת היהת
בсанן שה" משלהם. לאבען חדי בריסק לא
שפר עליהם גורלם, כי בעומלת הצינום
ובחשופותם על הרבה מבני העיר שנמשכו
אחריהם, הצלחו תמיד להעמיד מתפקדר אחד
מתוך שורותיהם לשמש כסגן לראש העיר.

בבחורות שתתקיימו אחר שנבחר מוח
הגראי' הלו' זצוקלה'יה לכחן כרב דמתא,
 החליט הרוב לשים קץ לתופעה מבישה זו, וגמר
אומר לבתית תחת משות הסגן לנורומים צוים,
של מטרות ומגמות היא עקרות הדת.
ולמרות שהיא זו ספק ספיקא אם יצילח להשיג
נצח משלו, ואף אם ישיג הלא עיקר הכה
שבעיר כבר נחלו החזונות מקדמת דנא, וסיכו
קלושים שיוכל לנצלם בבחירהנצח משלו, בכל
זאת עשה הרוב כל הנסיבות האפשרית.

קשה מנושא היהת המשימה, שהרי כל
המשמש בתפקיד רשמי בפולין היה חייב להיות
בק' בשפת הפולנית, כמו אנסים כבר נמצאו
brisiek שלטו בשפה זו?

זה יפל פגירים וגוי' لكن' צוה שלא יפקדו
בתוכם וגם אם בני ישראל נמננו מבן עשרים
שנה צוה הקב"ה שהלויים יפקדו מבן חודש
שגם אופן המין ייה' אחר הכל כדי להבדלים
שהיא יכללו בכלל הגזירה על שלא טעו בעגל,
הרי כי אעפ"י שמן הדין היו מוצאים שבט
לי מחוק הגזירה על שלא טעו בעגל, בכל
זאת היה חסר בהצלמת ההתבדלות שלא
יפקדו במנין אחד אותם, וגם ישנו באופן
המנין שהללו מבן עשיים והללו שבט לו
מן חודש.

לפי"ז היהודים המאמינים בר' ובתוה"ק
בראותם את עצם נמצאים במדינה חלק
הגדול מתחשביה והנוגתם אשר בשם
"ישראל" מכונה התיצבו על הי' ועל מישחו
ודאי מוחייבים לדאג מהperfurenuot כאשר
נאמר בדרך צחות הרואה אהב בחלום יdag
מן הפורענות כל שכן כשהואים אחאים
כאליה בהקץ, כדרכ' רע' ומר עזב את ד' הלא
ודאי צריכים לדאוג משאות רשעים כי תבוא
ואפילו צדיקים כאלה שכילולים לחשוב כי מן
הדין יהיו מוצאים מהגゾרה על כל פנים
מוחייבים מפני פיקוח להצלת נשא להבדל
מצבור והנוגה זו כאשר מצינו כי אין ציווה
הקב"ה במצוותו להציג את שבטו של לו
הקדמים תרופה זו להצלתם שהוא להבדלים
במנינים מכל ישראל.

לב יהודי צריך לירוש וליפחד גם אחרי
שמילא את חובת התבදלו והתבלטו
מצבוד מורדים וכופרים כאלה, כי מי יאמר
זיכתי. וכיון שנינתן רשות וכו' ד' אבל אין
יפועל יהודי להפקיר עצמו שעוזר ילך וישקה
את עצמו להנגגה כזו, שעוזר יכול את עצמו
בתוך צבור והנוגה כזו אשר מרת הדין
רוחפת עליהם באופן מחריד ד' ישרנו.
וכמאי אמר הכתוב איש עבר לא ידע וכיסיל

הבחירה עצמה אינם מכירים בו סמכות
התורה, ואשר בפועל הבחירה הוא עצמו
MRIIM יד בתוה"ק ח"נ, ודאי כי שומר נפשו
יריחק מזה.

ה

בטעיף היהודי של האסור שהוא הפרט
של התחרבות לרושעים. לבך באסרו הברור
של התחרבות לרושעים, כמפורט במשנה
במס' אבות: ואל תתחבר לרשע, וכלהלה
הפטוקה ברמב"ם פ"ז מhalbota דעתו ז"ל
ויתרחק מן הרשעים הholkim בחושך וכו'
וכן אם הי' במדינה שמנהגויהם רעים ואין
אנשיה הולכים בדרך ישאה,ilk לעיר
שאנשיה צדיקים וכו' ואם ח'ו וכ' או שאינו
יכול ללכת למדינה שמנהגויה טוביים וכו'
ישב בלבד ייחידי, עניין שנאמר ישב בד'
וידום.

ולבד החובה של התרחקות והתבדלות
מרשעים המפורשה בתוה"ק כדרכ' הבדלו
מתוך העדה הרעה הזאת וגוי' סورو נא מעל
اهלי האנשים הרשעים האלה ואל תעגו בכל
אשר להם וגוי' וכאשר כתוב הרמב"ם בפתחה
המובאה בבב"י טור אה"ע סי' ו' ז"ל:

וכזה ראוי לנו השומעים לקול הרוב
שנפrious ונדில כל הקמים עלייו ועוביים על
מצווה מצוחתי ולא נגיה בינוינו וביניהם שום
שיתוף ולא שיכוח כל בשום עניין ולא
בשם פנים עכ'ל, ואשר כל תוה"ק
MBERASHT ועד לעניין כל ישראל מלאה
מאיסור זה וחובה זו, בלבד זה כאשר אנו
רואים בתוה"ק, גם אין דרך הצללה אחרת
להגziel ממור גורלים של הרשעים כי אם נליד
התבדלות. כדרכ' אך את מטה לי לא תפקוד
ואת ראש לא תשא בתוך בני ישראל, ודאי
בחז"ל צפה הקב"ה לעתידה לעמוד גזירה על
בני ישראל בעזון המרגלים וכדרכ' במדבר

דעת תורה מהנאה"ק אדמור' מסאטשוב זצוק"ל

בעל אבני נזר, ואגלי טל

...הבריטו נא וראו מי נתן למשפה יעקב ויישראלי' לכווצים במדינתינו ביוםינו אלה
ודמי אלפיים ורבעות נפשות נקי אנשים ונשים וטף וגמול חלב שלא פשטו נשפך
כמים ארצתה והומתו בימות משות וacerbויות אשר מסמר שערות ראש השומע
ועפעפים ילו מים, כי כל זה נמשך מפהאת בת המכנים עצם ציונים שלא שמעו
לקול הורים ומורים ומרעה אל רעה יצאו לצורר בכנעיהם "רוות מרידה במלכות
שמות וארץ יהודה", ואל מל שמעו לקל הורים ומורים לא באה אלינו כל הצראה הזאת.
עהה תנוי לב לדעת כי זאת התורה מורה קהילת יעקב היא חיינו ואורך ימינו וכל
הפורש ממנה כפושט מהיו האמינו בה' ובثورתו ובולומדי' הנושאים את דגלה
והצליחו בה' ובבאה עד יערה ה' עליינו רוח מרים ושבו בנם לגboldם אמר כיה"ר.

מרעין לכל אסונות עם ישראל בכל התקופות הכרור הוא התקון הסודי הכללי. בין כך וראים כי אין פסק הקב"ה ועשה הלהה למשה כי מוחיבים להתبدل מרשימים וזאת היא ההצלה הרוחנית והגשנית, והמשתקף עם אלה בבחירותו להעמדות הנגהן הננו מתחייב בנפשו ושומר נפשו ירחק מהם.

ו

ולא עוד אלא שההתכוורת לרשותם היא הגורמת את הרמת קון הרשעים והשפלת קון הצדיקים ר"ל,CDCתביב וכי תשייג י"ד גור ותושב עמק רשי"י (ת"כ) מי גרם לו שיעישר דבוקו עמק ומך אחיך עמו, רשי"י מי גרם לו שימוך דבוקו עמו וכו'.

וכל כח הבוצע של הרשעים לבצע את רשותם הוא דורך על ידי חיבור וצירוף הצדיקים להם כאשר מצינו כי זה עטטו העמוקה של הס"מ, האורב על עם ישראל להשמידו ר"ל, זאת היתה עצתו של ירבעם בן נבט, החוטא והמחטיא שהדריך את כל ישואל לעבוד ע"ז להשתחוות לעגלי,CDCתביב ויועץ המלך ויעש שני עגלי זהב וגוזו. אתה בגמרא Mai ויעוץ אמר רביה יהודה שהושיב רשות אצל צדייק, אמר להן חתמיתו על כל דעיבידנא אמרו ליה הן אמר להן מלכא בעינא למיהו אמרו לו הן כל דאמינה لكن עבדיתו אמרו לי צדייק ח"ז אמר ליה רשות כוכבים אמר לי צדייק ס"ד דברא כירבעם פלח לעובודת כוכבים אלא למשיננו הוא דקבי עיי קבליתו למירמה.

מגמרא זו התשובה נצחת לאלו האומרים שהם משותפים לחירות שלטון המינים של המדינה למען הכנס בהנכתם שלהם אחדים מהם, שם לא ישתחפו בחירה תשאר כל ההנהגה רק בידי מפאי" ומא"ם, שאז יהיה בידיים להוציאו כל ורוחם נגד היהדות, ויעשו ביהודים וביהדות ככל אשר לבם חפץ לא כן אם הם משותפים בבחירה ומכוונים בכך השתתפותם שלשה או ארבעה נחים רעים על ידיהם בתוכם, הם מצלים משה מידיהם ומשנים משה את המצב לטובה.

למרות כאשר אנו מבאים גם אם היה בכך כדבריהם אסור התחרות וזה בהחלט ולמרות אשר כל לב בוthon מבין כי שקר יטודט, כי שלושה או ארבעה אחדים בתוך המון של מאה ועשרים רעים לא מעלים מארמה ואשר כן גם מעידה המציגות החיה.

לבד זה בא גמרא זו ומתפתח על פניהם שלא רק בשלשה אלה אינם מעליים מארמה. אלא אפילו אם היו מספר יותר גדול, וצדיקים לא רק שלא מעליים אלא הם בהצטרופותם וחבורם לשולחן רשות זה, הם הנם בזה

לא יבין את זאת בפירוש רשיים כמו עשב ויציו כל פועליו און להשמוד עדי עד, שאליו יודע ומכין את זאת היה מתחרק ומתبدل מהם ומהמון ומכל אשר להם כבוד מהפני האש.

ונם ההצלה הרוחנית קשורה בהתבדלות זו. לבך שהברך פשט וברור בכל תורה"ק כאשר מתייחס בזה דוד המלך ע"ה את ספרו חילום: אשר האיש אשר לא הילך בעצת רשותים וגו' מצינו כי אין פסק ועשה הקב"ה הלהה למשה, שעוני כבוד פלטו את החטאיהם מתוכם והבדילו אותם מכל ישראל, למרות שעי"ז נשארו החטאיהם כהפרק לעמלק אשר בא ווינכ' כל הנחשלים אחרין, באשר דרשו חז"ל שאלוי היו פלייטי הענן ומזה נזקקה כל מלחמת עמלק כדי' בחור לנו אנשים וצא הלחם בעמלק כפיש"י צא מן הענן והלחם בו, הדרי כי להצלה גשנית לא הייתה התבדרות זו מכוננת כי רואים שבעת הצורה נתחייבו אז לצאת מחותמת עננים המובדים ולהשתחף בצרותם של הנחשלים ובמלחמות להצילם מידי עמלק, אלא שהتبדרות זו הוא חובה וההצלה הרוחנית כרוכה בה.

ולכוארה היה יכול להעלות על דעת מי שהוא חשוב כי יותר היה ראוי אדרבא להכניס את החטאיהם בתוך המחנה ולא היו זוקקים אחרי כן למסור נפשינו להצילם מעמלק וגם אולי השפעת משה ואהרן והזקנים וכל ישראל ייפועל עליהם שיחזור לモטב אלא רואים כי הלהה למשה לא כן נפסקה והקב"ה עשה חומה מבידל שיבידל בין החטאיהם לכל ישראל כי זאת היא הצלתו גם הרוחנית של עם ישראל והיא קדימה להצלה של החטאיהם למרות שהتبדרות זו הוא אפשר גם גרמה סכנה גופנית לכל ישראל.

ואפשר כי התבדרות זו היא גם לטובתן והצלתם של החטאיהם הנחשלים עצם כאשר ידוע נשלו ישראל לבני יונה וכראיתא בגמרא מטיבעו של בן יונה המדינה כשם חזיר ראשו רואה את קינו מדדה ואם לא לא מדדה כן אפשר רשות ישראל המתורחים מרד' ומתחה"ק אילו היו מרגשים כי נתרחקו עד כדי שכבר אינם רואים את קינם כי מעשיהם הרחיקו והבדילו אותם מכל ישראל לא היו מתרחקים עוד והוא הווורים אבל הצבועים המהণיפים אותם ומתרובים עליהם הם מכך אותם בסנוראים שייחסבו עד כמה שהם מתרחקים שטרם נתרחקו מקין שע"י ממשיכים הם בדרך לshed רח"ל. לבך הפשט כשהטוב והרע מובדים ומרוחקים זה מזה רבים הבודרים בטוב וכל כוחו של היצה"ר הוא הערכובי וזה ה"י ריש

טרח הרוב ושיגר מכתבים לאלו שתאמנו למשרה זו, כדין בו ציון פעלעל דיל, שלרגל הייתו רופא ידע את שפת המדינה. הרוב השתמוד אכלם שיאילו לקבל על עצם לשמש בתפקיד סגן ראש העיר ברוסק, אך הללו מאנן מחמת פחד, וכך לא עלה בידי הרוב למצוא מועד מתאים.

חיזוניים בידעם שימושות הרוב נכסלה, בהגיון עונת הבחרות ונציג מצד הרוב אין, היכנסו אחד משליהם "כחוס לעוינסאן" שרי' שמו. זאת למוגנת לב הרוב וחורי ברוסק, החוסים בכלל מעוז. אך לא עבר זמן קצר ופקודה חדשה עלתה על הפרק, גוררת שהעמידה את כל ברוסק על גמilia, היה זה צו מאי המלכות שחובב להקים בכל עיר בפולין קהילה שתה"י מוניה על כל עמי הכלל שבעיר, עיפוי צדקתו, תלמידיו תורה, בית הקברות ועוד, החוק נקרא "חוק הקהילות בפולין". החוק ורש להעמידה להאות הקהילה עשרים איש מהתושבי העיר, שיבחו על ידי בני העיר.

יום הבחרות התקבע ליום א' דסlichot, השמوعה עשתה לה כנפיים וופכה לשיחת היום, הדעות נחלקו אם יופק תועלת מהחוק החדש כי חב' תושבי העיר חדים, או לא.

כשנוכחו החזינים בナンחונם המוחץ בבחירה לעיריה וכי דעתה נוטה אהריהם, יצאו בקהל תורה אדריך, ובתעולה רשותית למפגתם, כדי שנבחרו ועד העיר יהו מנשיהם. היהת זאת עבורות הדומות פז להשתתל על עניין הדות בבריסק.

הרוב לא נרתע, וצא כנדם כשר צבא' דמושוח מלחמה, ובישר על פתיחת מפלגה משלה. הבעל' בתים שבעיר בידעם שהרב מתנגד לציזים ולא רצוי להלוך נגד רוחו, נקלעו למחלוקת, מפלגת חזיזים לא אבו לתמוך, אולם רשות חניציגום לקהילה שבחר הרוב גם לא מזאה חן בעיניהם" מפני שהיו קייניהם מוד, וישבו תמיד כספר פתוח לנגדם. لكن החליטו לפתח מפלגה נפרדת.

לעומת זאת סוחרי העיר נדברו יחד וקבעו כי כדאי גם להם להתמודד לבך, וגם הם פתחו רשותה נפרדת, עם נציגים משליהם.

כן נמצאו עוד כמה אגודות שה' בידם להציג מוספיק קולות להבחר לוועד, וכיון שלא רצוי לאבד את זכותם נכללו גם המה לאגודות אגודות, כל אחד ומפלגתו שלו. כולם במטרה להכניסו לזרע הקהילה חברים מאנשי שלוםיהם. מכובן שם כת' השמאליים בבריסק הילכו בדורם.

צד' ערבי בחירות היה בעיר שששה או שבעה אגודות, בלטו במיוחד המפלגות הרשומות א'. מפלגת הרוב. ב. מפלגת בעל' בתים. ג. מפלגת בעל' מלאכה. ד. מפלגת הציונים. ה. מפלגת השמאליים עיקר

התעומלה נעשתה ע"י הציונים, כי כוחם היה רב.

דבר "הקהלת" היה בעיר כהפטעה מזוהה ולמשמעות הגדרה לא היה מובן ברור, קר שהציונים משכו אחריהם את החמון, ומפלגת החודים שעמדה תחת מרות הרוב הייתה מונחת בקשר חזית וסיניה ל Hazel הינו קלושים בביתר. גם מפלגות הסוחרים והבעל' בתים לא היו על "הכתרות", ווזוקא הציונים שהלכו וננד הרוב, הם עמדו בראש.

הרוב בראותו את המצב הנורא, התהנו בתחומות והפצתה להרבה רבעים ודרשיהם שיבאו לבירסוק לשאת מדברותם, להעתה הקהילה מיד הציונים. אך תחוננו לא הוועיל, ולא נמצא אף אחד שהסכים. כלום נשמעו במעטה שבין קר לא צע שום תעלת מדרשותיהם.

אחר השתולות והתאמכות ובבה הצליח סוף סוף הרוב להביאו שני "בחורים" מנוגה חזק, שהסכים להופיע ולדוש לחשיפע על התקהל לתמוך ברשימתו של הרוב. הציונים הרשעים כפם נגשו, הפעלו באמצעות הדרשות קול אזהקה של מכבי אש, וכחיזע בברוסק ובכל עיר אירופה דאז, מධנות ליסא ופולין וכו'. חיו הבטים עשיים מעז וכשחין פרצה שרפה התחיה יכולה להתפשט במיהרת על פי כל העיר, עייכ' כהני בני העיר שומעים קול מכבי אש, הוי נחפים כלום לזרץ אחריו למקום החלטקה והציל את העיר מחורבן.

קול מכבי אש הופעל מוחץ לביה'ן קמה מהומה ובתי והדרשות הופרעו. בך' אמרו הציונים למגע מהרב ומפלתו כל פתח לחצלה.

כאמור, חל יום הבדיקה ביום א'DSL'ות - יומ' ראשון בשבועו, והכל התכנסו לשמעו את התוצאות. כבר ביום חמישי בטוחים היו הציונים בנצחונם, ורק עמדו ציפיו ליום המיום.

ערב שבת שלפני הסליחות, פירסם הרוב מכתב באידיש אודות יעד הקהילה, בו כתוב בתקיפות דברים היוצאים סאן החל להזהר מהחכיבע בעד מחותאי הרכבים, ובכך קיוה להציל - ולו במעט - את ההשתלטות הציונית על הקהילה.

הכתב נמסר לדפוס בערב שבת, אך מפת קוצר הזמן, לא איסטעריא מילטא וחמודעות היו מוכנות רק שעות מספר לפני כיסת השבת.

העסקנים אמרו לזר כמה שליחים שידבקו את המודעות במחירות בעוד יומ', אך הרוב נתן את הוואטו הנוחות שלא להזכיר שם מועצת, שמא יגרם ע"ז חשש חילול שבת או בזאת לא הסתפק, והוא להביא את כל המודעות לבתיהם.

העסקנים ניסו לטעון בפני הרוב שהרי עז'

אפשרותו לבצע את מזימתו הרעה שעיכר בה את ישראל עד היסוד ר"ל. זאת היא עצמה העמוקה של הס"מ כי בלעדיו ה策ופות לא היה יכול לפעול מאומה, וכדייא באמד"ר בראשית שנבראו הברזל התהילו האילנות מורתין, אמר להם הברזל למה אתם מרתחים, עז מכם אל יכנס כי ואיני יכול לעשות לכם מאומה.

זו נדע עד מה גורמת ההשתתפות בבחירה ובכנסת כזו. ושומר נפשו ירחק מהם.

ז

על טענת ההצלה כי הורתה השתתפות לבחירות "כנסת" המינים, והורתה התחברות לרשותם בטענה שע"ז ההשתתפות בבחירה יוכנס אחדים מהם להיות מהברי "כנסת" מינים זו, ובזה הצלה הבחירה, ולא רק שהורתה מפני זה התחברות לרשותם אלא גם נחיפה לחובה ולחובקה קדושה.

על זה ציריכים אנו לומר: כי יסוד מוסד כזה של האיסור להתחבר לרשותם והחובקה להחبدل מרשעים, אשר כל תורה ק מלאה בזה ואשר זה מיטותות תורה ק' וקיומה מהורתה והמסורת, ושזהו קיומו של עם ישראל בכל הדורות, אשר ידיעת ז' טבואה ומוסרשה בלבבו ועצמי של כל היהודי בפרט ושל כל ישראל מאז ומקדם תקופה ק' וכי זאת היא חובתו חובת היהדות, זאת היא הצלתו והצלה היהדות כולה, תעמוד טענה של הצללה בדוחה כזו להפוך דברי אלקים חיים, לעשות את האיסורים המפורשים של התחברות לרשותם, המזכיר הדיעות להכנייה נורא להדיסת היהדות לעשוו אותו ז' צדיקים להכnest שלו, רק בזה הכלשיך את רשותם עצם כמפא"ז ומפ"ם והם יחלטו ויפעלו בישראל ככל אשר לבם יחפוץ.

אלא גمرا זו המפרשכה כה את הכתוב וייעץ וגור, מלבדה ארחנו לדעת שדווקא זאת הייתה עצתו העמוקה של ירבעם בן נבט,

שהכnest של צדיקים, כי רק בצרפו צדיקים להכnest שלו צדיקים, כי ר' יישרנו ר' ירבעם, לא יותר, אבל לעבוד ע"ז הס מלホציר, ר' יישרנו, כדייא שאם בגמרא כי גם אחיה השילוני טעה דבר נסויינו והחטם אשר ודאי כאשר ראה שמעמיד ע"ז ממש בפועל ודאי צעק כי לא לאת היהת כונתו, וירבעם בכל זהה בצע את מזימתו על אפס וחמתם של צדיקים אלה, כי כח שלטונו היה ד' רב וחזק זהה.

ואם כן עומדת השאלה למה היה לו מלך ירבעם להכnest כל צדיקים בהכnest שלו, היה יכול להרכיב ולהושיב "כנסת" רק רשותם עצם כמפא"ז ומפ"ם והם יחלטו

אלא גمرا זו המפרשכה כה את הכתוב וירבעם להכnest של צדיקים בהכnest של צדיקים אלה, כדייא שאנו לדעת שדווקא זאת הייתה עצתו העמוקה של ירבעם בן נבט, שהכnest של צדיקים, כי ר' יישרנו ר' ירבעם את חותם תורה ק' על החיים הציוריים ההולכים ומתהווים שם ח' בצדדים גדולים

miryshlim עיה'ק הנגעה אליו הידיעה המעציבה על אודות הפרוד והשורר שם לדרגלי השאלה של זכות הבדיקה לנשימים במוסדי הציבור בה בשעה שעליינו להטיבע את חותם תורה ק' על החיים הציוריים ההולכים ומתהווים שם ח' בצדדים גדולים ואם שלמותו הוא לחזור כאן עוד הפעם על ברור הלכה זו מצד גודלי התורה אנו מוצאים אמן לנחוץ להודיע גלי כי על פי דין תורה ק' אין לה לאשה שום זכות לא לבחר ולא להבחור וכל השומע יונעם ותבא עלי' ברכת טוב.

ישראל מאיר הכהן ר' אדין מאיר שמחה כהן חוף'ק דויננסק יוסף רוזין רב דפה דויננסק

פסק דין מאות רבותינו שבנולה הראשי גולת אריאל זיע"א

בעזה"

miryshlim עיה'ק הנגעה אליו הידיעה המעציבה על אודות הפרוד והשורר שם לדרגלי השאלה של זכות הבדיקה לנשימים במוסדי הציבור בה בשעה שעליינו להטיבע את חותם תורה ק' על החיים הציוריים ההולכים ומתהווים שם ח' בצדדים גדולים

ואם שלמותו הוא לחזור כאן עוד הפעם על ברור הלכה זו מצד גודלי התורה אנו מוצאים אמן לנחוץ להודיע גלי כי על פי דין תורה ק' אין לה לאשה שום זכות לא לבחר ולא להבחור וכל השומע יונעם ותבא עלי' ברכת טוב.

ישראל מאיר הכהן ר' אדין
מאיר שמחה כהן חוף'ק דויננסק
יוסף רוזין רב דפה דויננסק

לכל משתתף בבחירה זו, שמשתתף בזה בין מעמידים הנגגה שהכוונה והותzáה של בחירה זו ידועה וברורה לכל שהיא העמדת הנגגה ציבור אינה הגונה, שдинו כהעמדת דין שאינו הגון.

הלבנה מפורשת בש"ע ח"מ הלכות דין: דין שהוא יודע בחבירו שהוא גזלן או רשות, אין לו להצטוף עמו. ומיתתי לה מדכתי: מדובר שקר תורה.

הרי כל ההשתפות בבחירה להעמדת הכנסת מיניהם זו ועל היהת חברם בהנגגה כפראנית ומרדנית זו ישים איסורים מפורשים בתו"ק.

ולא זאת היא הלבנה ברורה כי אין ב"ז מתניין לעkor דבר מן התורה בקום ועשה, וכל מה שמצוינו הוא שב"ז מכין וונושין לעשותות סייג ליהורה כשהשעה צריכה לכך ולמיגדר מילתה אבל לעבור על אותה מכל מצוות שבתורה כמו להזכיר בבמה בשעת איסור הבמות אפילו כאלהו בהר הכרמל, הוא דוקא לפי שעה ולמיגדר מילתה כפירוש רש"י: לעשותות גדר ומקנה כי החתום שהשיבו על ידי כך מע"ז עכ"ל. ואיפלו במקומות קדושים השם גדול ונורא, כאשר נעשה אז הוא דוקא היכא דמוחזק ובתוחים בהמיגדר מילתה ובתקידוש שיתהוה כבנאיותו של אליו, כמפורש בתוספת שם יבמות דף צ' ד"ה וליגמר מיניה ואדי' משום דוחזוק בנכיות היו סוככים עליו بما שהי מבטיח בירידת אש. ושוחטים על הבטהתו קדשים בחוץ, שבזכותו ותפלתו ועוד אש מן השמים יהיה מיגדר מילתה שיתקדששמו של הקדוש ברוך הוא ברבים, ועל ידי כך יחוירו ישראל למועדם.

אבל על האצלות בדתוות כאלה, אשר כל כלל אנושי פשוט מבין להם שחר, כי מה יכולם אחdim כאשר פועל בין מאה ועשרים מומרים להכweis רוח"ל, וגם המציגות החיה לעין כל מכחישה את הצלחה זו שלא היה ולא נבראה, שאנים אלא חולומות בדתוות, המוגדים לדברי חז"ל, שלא לא השתפות זו היה יותר גרווע אשר בגדר הרוצה לשקר ירחיק עדות, כי מי יכול להנחייה נגד טענה בדוויה כו, ודאי כי על סמך טענת הצלחה כו ודי אסור לעבור אפילו על איסור הכי קל מתחו"ק, ואיפלו לפי שעה, ואין ציריך לומר כי אסור לעבור על איסורים נוראים כאלה, המפורשים בתו"ק על משך של עשרות שנים, שעל זה ודאי אמר אין ב"ז מתניין לעkor דבר מן התורה (ואיפלו היה זאת מדיני התלמיד אין בכת ב"ז לעקרן), ושומר נפשו ירחק ממה.

ט

גרד התחרבות לרשותם, שעל זה נאמר:

על משך של שנים רבות בלי גבול לעkor הלכה ידועה ומרוחחת כזו בישראל (גם לא בתור הוראת שעה) נגיד דעתה עצמאית לומר כי אחד מ"ג עיקרי האמונה שלנו היא: שזאת התורה לא תהא מוחלפת ולא תהא תורה אחרת מאות הבורא ית"ש.

ולבד המשנה המפורשת במסכתא אבות פ"א: ואל התחרבר לרשותם, פירש רבינו יונה: שהוא עונש גדול שאין כמותו, כי החטא החמור פשע בר עשה עבירה אחת, אבל זה נמצאו עושה חטאים רבים גדולים ועצומים וכי' שכן הוא מפורש באבות דר' נתן כל המרכז לרשותים אף על פי שאנו עושה ממשיים נוטל שכר כיוצא בהם וכוי ועל זה אמר בהתחברך כי פרץ ד' את מעשיך ואל תהי אש מן הפורענות סמך שני דברים אלה ואחר כך אל תחרבר לרשות שאן לך להתייחס מן הפורענות ואל תאמיר בלבד עוננו עמד בשולה והשעה משחתך לו אתהך אליו, וכשייעבור מזו לתוכך תחזרך ממנה, ולא תוכל. כי לא תדע מה יולד יום וברגע יבוא אידי ותלקה עמו וכוי ועל ענן זה אמר שלמה ירא את ד' בני ומלך עם שונים אל התערב כי פהאם קומ אידס ופיד שניהם מי יודע. וכי כך הקב"ה עושה לכל מתעורר עם שוניים, כלומר המשנים את התורה ואת המצוות וכוי ואשר הרשעים השונים ילקו יודע. וכי טלית הקב"ה מעשה כל מתעורר עם ולעשות דינו כיוצא באלו (ה גם שהשלישי לא הוסיף כלום בעדורתו נהרג כשנים הראשונים) ואם כן ענס הכתוב לניטל לעובי עבריה וכוי, הרי משנה והלכה מפורשת בתו"ק כי הניטל לעובי עבריה נפסק ונחתם דיןו לעמsha כעושי הרשעה עצמה.

ח

ולבד זאת הלא בהשתפות בבחירה ובישיבת חבר בכנסת מיניהם זו נמצא עברינות על איזים מפורשים בתו"ק ככתוב המפורש בתו"ק לא תהיה אחרי רביבים לרעות. רבינו יונה בספריו "שער תשובה": הווערנו בזה שלא לחזק ידי עובי עבריה ושלא להתחבר אל המסכניםים אל העול.

ונמה יכול להיות התחרבות לרשותם והסכמה אל עול יותר מהשתפות לבחירות הכנסת המינים, הנגגה כפראנית ומרדנית זו, אשרי ההרמות יד בתו"ק היא יסודה בעווה".

אחד מהלאומים הנמנים בתרי"ג מצוות הוא: שלא להעמיד דין שאינו הגון. מה

היום גחל וכמה שניות עד כניסה השבת עדיין לפנינו. אך הרוב עמד בסירובו. שוכן הציעו שככל עסוקן יקח שתי מודעות ודיבקם בשני ביתי כנסיות, אך גם לאות לא הסכימים. שוכן ביקש להזכיר ות בבתי כנסת הסמכים, וגם לאות לא אויה לשמעו.

סחחש שמא לא שמעו בקהל, הורה להשאיר כל המודעות בቤת, וכן עשו. העסכנים חיבעו צערם ופוחדים שbam המודעות לא יפרוסמו עתה הרי המערכת אבודה והעיר בסכינה עצומה.

אר הרב ענה בתיקיפות "תחרב העיר ואל יחולו את השבת". אולם - הוותה הרב - היהת ובברиск קים עירוב ומותר לטלטל בשבת, لكن יש להודיע להגאים שככל בתיה הכנסת לבוא לבית הרוב לקחת מודעה, ולהקראה לפני היצבו ביום שבת קדוש לפני קראת התורה. הרצים יצאו וחופים וחודעה הגיעה לכל הגאים לבוא לבית הרוב, ע"מ ליטול מודעה.

במשך היום נודע להצינום כי הרוב הדפס מודעה בנוגע להבחרות בו כותב אזהרה שלא להצביע למחותיאו הרכבים, ודימו שעיבוב פרטומה עד כניסה השבת, הוא בכונה תחילת שלא יטפיקו זען להסביר עליה מחמת השבת, וברחוב חממות הדפסו מיד מודעה לטעון מפלגתם המלאה בכיטויים שפלים וعظות מצח נגד המרא דANTA. מודעה זו נגמרה וקצת טפוחת קוזם כניסת השבת והם בהיותם מבוילים אצו רצוי מזד להדקיק גם אחר כניסה השבת, כשהם מתמוגגים מנוחת על הצלחתם לסוד את הרוב.

בני העיר שהיו בדרכם מבתיהם בבגדי שבת לתפילת קבלת שבת זערית, מצאו לנגד עיזיהם יהוד צעוני עופר מודבקן מודעתה, אחרים מצאו על הקיר מודעות לחות שהדבק עידין נאל מהם... בסקרנותם נגשנו לראות את הכתוב במודעה שנדבקה בשב"ק, שמא זה עין של פיקוח נפש! והנה למדמתם רוא שמדוברה אינה אלא תעומלה למען הציונים, ולא עוד אלא שהיא מלאה בחתקפה חריפה וחשמיה נגד רוחם, ומאהר והקלע עידין לא יעד מאומה מפקתבו של הרב כי טרם פורסם, חי הכל מודחמים ומופתעים לפשר הדבר.

העיר היתה כמרקחה על שתיים רעות שעשו הציונים, על שצרכו תעומלה למפלגות החיציות איזמות נגד הרוב, ועל חוספת חטא על פשע בהדבקת המודעות בשב"ק!

דעת הקהל אפי"ל פשטוי העם שלא סלידה נפשם מהציונים, ואף אלו שנכנסו לאחריהם הפעם ונפרק לבם בקברם למעשה גבלה זה, בנכחים את שפלות הציונים שאנכם נמנעים מחליל כל הקושש למען אינטוטיהם.

בינתיים חללו הגאים לנויר בזה אחר זה לבית הרוב, וכל אחד נטל מהשלוח מודעה ע"מ

להקריהה ביחסו כ'לפנ' קרתית'.
בזהודו הדבר לציונים, שלו מיר כמה מאגשיהם להתחזות בגבאי בת' נסת', עם לחשוף את כל המודעות. אך היה וביות הרבה נמצאו מודעות רבות, מאחר שהיו אמורים להיות מודבקים בכל העיר, קשה היה למנוב הכל בביטחון, אך כל נסכל כאשור השיגה יוז, תוך שהוא מחייב תחת גלימתו ומסתלקן לו, ומיד אחריו נכנס עוד אחד ועשה מעשנו. הרובנית שהציצה מהחוור הסתום, הבחינה דבר פעור שתוך זמן קצר נעלו המון מודעות, וחששה מיד כי ייד הציונים בא מעין, ואשר אחד הציונים עבד את הבית, בטרם נכנס הבא אחריו, נכנסה בזריזות לחדר ונטלה חלק מהמודעות והסתירה אותן בק焉. דוחת הרבה רחבי כי שיטור מהם לפילטה.

בנטיעים הגבירו פעלי הציונים את שליחיהם, וثور זמן קצר גמרו כל המודעות. השלוחים חודיעו בשמה למשלחיהם הציונים כי גמור לחשוף את הכל, וכי אין עוד ממש חשוש.

אחר תפילה ערבית, הגיעו גבאי בת' הכנסיות ועדין לא לתחו מודעות, אך לסתה מוצאו שלוחן ריק לפניהם. הם חפשו בכל פינות הבית אחר המודעות ומשלא מצאו, הלכו להם בפחד נפש.

למרות בתפלת שחרת הועכבה קרייאת התורה בבתי הכנסיות היידיש שבאייט הפסיקו לקחת מועעה לפני באו העזינים. הגברים הקראו את מכתבו המוחיד של הרב והדברים המרטיסים בדבר חומרת ההגבעה למפלגת הציונים, עשו רושם עמוק, ובפרט עקב החדר שאחזה את בני העיר מחייב שביק שנעשה על ידם בלילה שבת.

עם צאת השבת, התענין הרוב לדעת אם יש ממש בחשיבותה של הרכבת, ואכן נוצע לו כי ובים הכה בתי הכנסיות שככל לא נקרא בהם המכabb מיד הזיאה הרובנית את המודעות שהסתירה, והגברים נקרו שנית לבית חבר וחולק להם המודעות ע"מ להקרים לקחן הרוב שימלא את בת' הכנסות לאמירות חסילות הרשותות במוציא השבת.

כל גבאי לך מועעהichert את בלבד, וראה זה פלא, כי סך המודעות שהסתירה הרובנית היה בדיק כמספר בת' הכנסיות שעדיין לא יכול מודעות. אך גתגול הדבר שההתקערות מלה בעיתים וההשפעה היה אדרה.

ויהי מחרת ים א' דסלחות - פועל בחיקת, החובקו הקפליות בכל עיר פולין, ובכל עיר ונרא פעלי האגדות השונות عملים בחריאות להצלחות תשימותם. בכיסוק חממתה העיר ביותר, כבר בזוקו של ים מיד אשר התפללה, נראה הרבה כשותא בטליתו ותפלתו ביה, ישב על העגלה בדורו למקום החכבה. מתרח רב הורש על כל צעד וועל, הכל הוי

להיה טורפת כל מיני אברים כמו ראש ומלתאות וצפרנים וכן יש לה גם אברים וחלקים גוף אשר אינם מביעים כלל לאורה, ויש בהם גם הטבה כעוז הפרווה שלה וכו', ובכל זאת הנם כולם חלק מהחיה הטורפת עצם מעצמיה, וכולם מהווים היה טורפת אחת.

כאן גם להיה טורפת זו ציבור בעל הנהגה צו, הנהגה המרשעת שבנידון דין מכונה בשם "נכנת", היא בחינת ראשא, חוקיה ובתי משפטיה העכו"ם מים הנם בחינת בהה, מה שכונה "משפטה" וזה בחינת צפננה ומלתאותיה וכו', וכל הציבור שלה כל המשתף בחינה הנם בחינת שאר גופה אבריה וחלקיה, שכולם כאחד מהווים היה טורפת אחת גוש ציבורי אחד הכהoper ומורד בר' ובתו"ק שעמד על תוה"ק לעקרה ח"ז ולחלל שמו של הקב"ה, ד"י. שככל המשתף בחינה זו אויל והוא לנפשו, ושומר נפשו ירחק מהם.

ידוע כי בלבד השכר והעונש בידי שמיים, שה תורה מזהירה בויה את ישראל להיות מואסים ברע ובוחרים בטוב. יש בתוה"ק גם עונשים בידי אדם שנ מסרו לבית דין להעניש בהם חוטאים וערביינים על עבירות קלות וחמורות עונשי כספר, מלכות, גלות, ארבע מיתות בית דין, שביהם האזהרה למניעת החוטא העונש לעברין, חולקי כפרה, ואשר כל העם ישמעון ויראון ולא יידין עוד, ובערת הרעה מקרוב, שעיל ידים הוגדר עם ישאל, והוציא על טהרתו וקדושתו, כל הימים אשר ייד ישראלי היהתה תקיפה.

ואחרי גלות ישראל מארצו, וכמה

בהתחריך לרשע פרץ ד' את מעשיך, או מה דכתיב: הילרע תעוז וגוו', הוא: כשהצדיק והרשע הנם גופים נפרדים, אלא שהצדיק מתחריך לרשותו לשם בצעע הטעותה, כהתחברותו של יהושפט לאחאב עלולה לרמת גלעד או לאחוזיה להביא והב מאופר. אבל היה בחורה אשר בתוכה רשותם

המציעים מעשה רשע, וזה כבר בגין אחר יותר חמוץ ויותר גרווע. כי כל בני חברה אחרים עברו מעשייהם של חברי בחברותם. כאשר מצינו בכמה מקומות כמו מעשה פליגש בגבעה כדכתיב ואיש ישראל שבו אל בני בניין ויכום לפ' הרוב מעיר מתח עד בהמה עד כל הנמצא גו'.

אבל השתפות בחירה שמתוכה נבחרת הנהגת הציבור, וזה כבר עניין אחר לגמרי, כי זה לא רק בגין התחרבות אלא גם בגין התבלות, כי המשותף הציבור לבחירת הנהגתו הנהגו מתכלל בתוך הציבור זה. והנהגה הנהגתו ע"י הבחירה שבה השתתף, כל הנהגה באיזה צורה שהיא, בלי התחשב עם מהות הרשימה שהוא ורק לתוך הקלפי, הנה היא שליחו ובאת כהו החוק על פי חוק ומשפט, וכל מעשה רשע איומים ונוראים שהנהגה זו עשו ומצעה, ואילו הוא עשו ואיתם כירדו של אדים כמו כן.

וזהו בגין עוד יותר חמוץ, כי אין זה בגין משלה ושליח, אלא כאלו הוא עצמו עושה את כל זאת, כי הציבור והנהגתו אינם דברים נפרדים זה מזה, אלא זה הגוף וראשו, שהוא גוף אחד אשר לו ראש. וציבור בעל הנהגה כזו, המבצע מעשה רשע נוראים כאלה, הנה כחיה טורפת אחת, אשר כמו

ברוזא קרא בחיל

הן ידוע ומפורסם שמביית דינו של שמואל הנביא הרומי' יצא פסק דין תורה שבחרית נשים אסורה הן להבחור והן לבחור (במאות ע"י), והמשאל עם שותכנים לעשות בויה הוא הרמת י"ד פומבית בתורת משה וכפירה באקליה ישראל עם שותניים לעשות בויה הוא הר סני ואמרו נעשה ונשמע, לא נשמע שערוריה כזאת, להעמיד עיקרי ויסודי היהדות תחת משאל עם והורת דעת החמן, כאשר פריצין עמדו מתנשאים בימיינו, ונגיד נפשות תנאים ברשות חסינות חזאת אשר טמוני.

לפנ' תהוה"ק ובצירוף קובי"ה ושכינתי, הנה גוזרים שבל יהו איש ואשה להזדקק להמשאל עם, ולא לחתת שום חלק בו, ולא לשבב שם סיוע בדוחה כלל עיקרי. ולכם החותרים ומשתדלים זודק להמית וחטמא יכול שואה על ישראל חייו, ולהכחילים בעצת בלבם הרשען, אלו אמורים גורו לכם מפני די אקלעי ישראל אל-כל קנא, פן יבוא ותכח את הארץ חרם ולশומעים יונעם ועליהם תבוא ברכות טוב, ויזכו לראות בנחמת ציון וירושלים הבניה בקיוב נדיי ישראל לתוכה במחורה על ידי משיח צדקנו בב"א.

בד"ץ לכל מקהילות האשכנזים

יוסף חיים זאנענפערל

נאם זוב צבי קאראעלנטין

רב ואב"ד לקהלת האשכנזים

לאחר פרסום האיסור החמור על בחריות נשים פנה אחד למרון הנה"ץ מהורי"ח זי"ע שיברר לו טעמי ונימוקיו לאיסור חמוץ זה והשיב לו מכתב קצר בויה הלשון: לדעתינו המסתפק בזה וושאול צרייך בדקה אתך...
הה' יוסף חיים זאנענפערל

הראשים המכובדים ומעורצים של הציבור, מה יעשה הבן, ומה יעזור את המון שלו יחתא.

איך באים בהמצאה פיחות חשבונות של הצללה, שלامية העניין לא היו ונבראו, ובדרך להצללה בדוחה זו מרים ייד בהלכות מפורשות בש"ע, ועוקרים את כל עוגן הצלת היהודות לכל רואה בהיר כי רק בו שמר עם ישראל את קיומו בטהרתו וקדושה את כל אוך גלוות.

משם מתקים בעלי החשבונות אלה בעזה"ר הכתוב: כי אוטי עזבו מדור מים חיים לחצוב להם באורת בורוח נשברים וגור, כי את יסוד הצללה המובנה, הבודקה ומונסה, אשר תוה"ק נתנת לנו ומחיבת אותנו בבה, אותה עזבים ומהרסים, ועל הריסות יסורי הצללה של תוה"ק באים לבנות ולחשוף הצלות אשר אין להם שחר. שומו שםים!

יא

העליה על דעת מי שהוא שכלה שעלה פי הלכה הינו מחויבים לעלות עליהם למלחמה, להרגם מיתה כפירה ר"ל. כדאיתא ברומב"ס בספרו מורה נבוכים ח"ג פרק מ"א, ומובה למללה בחשיבות הרש"א חשבה חי"ז, וז"ל: וכן אני אומר בעדה מישראל שודו לעבור על איו מזויה שתהיה ועשו אותה ביד רמה יהרוג כולם וראיה לדבר עניין בני גד ובני רואבן שבא בהם ויאמרו כל העדה לעלות עליהם לנצח וכו', עכ"ל. העבירה שעליה נשדרו בני גד ובני רואבן, ושבעבורה נקהלו כל ישראל לעלות עליהם לצבא ולהרוג את כולם, היהชา שחדרו אותם כי המזבח שבנו הוא להקריב עליון, וזה היה בשעה שהבמות כבר נארסו.

מכל שכן ציבור בשם ישראל כזה, שהשליכו כל חוקי ומשפטי הגויים, שאילו רק פרט זה היה בידם הלא איתא בגמרא שהמביא דין ישראלי לפני עכו"ם מחלל את השם, ומבייא שם אלילים להשבחים עד כמה חילול השם, וכמה הוקרת שם אלילים עושים אלה המשליכים דין תוה"ק ארץ, ובוחרים בחוקי העכו"ם.

מכל שכן כי לא רק את חוקי ומשפטי תוה"ק מסעו, אלא שמדו על כל תוה"ק לעקרה ח"ז, ועל עם ישראל להסתירו ולהודיעו להזכיר את הגוי כולם ר"ל.

הלא ודאי ספק כי הינו מחויבים על פי דין תוה"ק לעלות על כללה למלחמה להרוג את כולם ואיך יעלה על הדעת, ואיך ימצאו בעלי חשבונות פתולוגים כללה להתחבר, עם ככלו לבחור אתם יחד את הנוגדים, זו שעמדה לעקו"ק למורוד

הסנהדרין והבית דין שבישראל חיל מלקיים את העונשים הכתובים בתורה.

בכל זאת מוצאים לפניו תפוצת ישראל, למורת היהודת מפוזרת ומפזרת מעורכת בין עמים ואומות שונות ל민יהם, ואשר עברה תקופות גלות משונות ואומות, והיא נשאה גדרה בטהרתה וקדושתה ומה הוא הכה הנמצא עלי פ"י ההלכה בידי בית דין ישראל בימי הגלות על ידו להזוהר לענשו ולגדיר את המוני בית ישראל.

הוא הכה שניתן לבית דין ונחעור על ידי המוני בית ישראל בכל תפוצתם ובכל התקופות והזמנים. להפחית את ערך החותם והעבריין עבini המון בית ישראל להשפילו לבודתו, והדבר נהיה כמילא מהך וgeshi היהדות של המוני בית ישראל שהעבריין נמצא בנהות דרגא בינויהם, והפושע המתפרק ביותר לנדרתו ולהחרמו וכאליה אשר להבדלים מותו הקהיל.

כהה הלהקה המפורשת בש"ע ח"מ סימן תכ"ד: כל חייבי מיתה בזמן זה אין בידינו להלקותן או להורגן או לוחובטן, אלא מנדין אותן מן הקהיל, עכ"ל.

ובאופן כזה מתקיים "הבערת הרע מקרכך", בכך זה נעצמצם ונתרכו כדו ומילוי תפקידי העונשים שנמצאים בתוה"ק כה זה ריסס את המוני בית ישראל, ועל ידו נשמרו מהתפערות לחטאיהם ופשעים ובו התגונן עם ישראל נגיד כל פורץ ומוהיט שעמד עלי.

כח זה היה היסוד מוסד לכל שמירת קיומו של עם ישראל בטהרתו וקדושתו בכל אוך גלוות. ובזה ניצל מכל תרבות רעה שלא תרבה ולא תמצא בבית ישראל ח"ז.

ואיך יעלה על הדעת שהיה רשאי להודי להחפפל בתוכו ציבור כזה שהוטאים ועבריינים הכי גרוועים ופורצים ומהרסים הכי נוראים, מינים וכופרים מחללי שבת בפרהסיא ומחללי כל קודש הנם המכובדים ומעורצים בתוכו.

להיות בין בוחרי הנגatta ציבור זה שהנהגה הנברחת מתכוו להיות ראשיה ומוניגיה הנם רובם כנולם כופרים גמורים מחללי שבת בפרהסיא ומחללי כל קודש אשר בלבד שבחתכלות בתוך ציבור זה והשתתפות בבחירה הנגatta, שלולים בקום ועשה ביד רמה את הלהקה המפורשת בש"ע המחייבת לנודת את כללה ולהוציאם מותך הקהיל, ובמקום לקיים את הכתוב מפורש בתוה"ק "ובערת הרע מקרכך", עוד להכנס בתוך קהלם, ולחסכים שכלה היהו ראשיים ומהניגים מכובדים ומעורצים מה齊יבור. בלבד זה הלא מעערירים בזה את כל יסוד קיומה של היהדות, אם פושעים כללה הנם

חוודים כיצד פול דבר, והסקירות גברה ותכלת, עד אשר הגיעו תוצאות הבהירות.

ביום א'DSLICHOT התיקינו הבהירות והחותמות המרעישות והבלתי צפויות הממו את העיר כולה. תוצאות הבהירות היו כדלקמן: מפלגת החדרים זכתה ב-6 נציגים. מפלגת הבuali בתים - 1. מפלגת החזינים - 2. מפלגת השמאלי - 2. ועוד 2 נציגים לאגודות הקטנות (ו"א שהיה לחם 3 נציגים ובכחו 21 לועז).

לנציגים של הבuali מלאכה נבחר אחד מאנשי הרוב, שבאמת רצח הרוב להכניסו לשימושו, אך מחתמת שיטת שסוחרי העיר יבחרו העדיף שישאר בירושם. גם ארבעת נבחרי הבuali בתים היו כפויים להוראותו של הרוב וחודים לזכר, וגם נציגי האגודות הקטנות היו תחת מרחת הרוב, נמצאו שלמעשה היו שש עשר נציגים תחת סמכותו של הרוב, בעוד שהציגים ספאו מפלגה מוחצת שלא ח"י לא תקדים - 2 נציגים בלבד.

לשפתם של חדי ברиск לא ח"י קא, הניחוון הגחל של החדרים בברиск לעומת שדר ערי פולין, (בווילנא הצלחה הגראהי צ"ל להכנים 5 נציגים מטור 31) ומפלתם הגדלה של הצינויים אשר לא פלו לך, שבר את רחם עד עפר.

הרוב הפטיר למוקוביו העסוקנים באומו: ראו גם ראו כאשר נזהרים אף מחשש איסור, לא מפסידים ואדרבא מוריחים.

פרק שני

למאות צהלים האדריה של חדי ברиск, שב לו הרוב ביבו אחז שרטפים ומחשובות מתחצצות בקרבו, מחרר לו הרוב בדעתו: "הן אמנים כתע נחלו הצלחה ויש לנו רוח משפט לשמש בקהלת, אך מי יודע מה היו תוצאות הבהירות הבאות? שמא איז גבר שוב כוחם של העינויים, ונמצאו שע"י פתיחת הקהילה יתכן וטוטרים בזה את בעלות עניין הדת ליזהם המסוגבאות של הצופים".

הדבר אסור על פי דין - מחלת הרוב נחשוט - אין שם הותר לפתח את ה"קהלת", כל זמן שהדבר תחת ידי לא את לחזיא הדבר לפועל בשום אופן - גמר הרוב בלטו. בזופנים מסוימים דוחה את פתיחת ה"קהלת" לתמיינות של כל תושבי העיר.

הדבר נמשך כארבע שנים. עד שהצינויים התואששו מפלתם והחולו להקים קול רעש גדול, "היתכן שלא פותחה הקהילה" ושוב שבבו הילו על קיאם לפער פיהם נגד הרוב, עד שמעשה שטן הצליח והוכרחו לפתח בלילה ביריה את הקהילה.

מה עשה הרוב, הורה שלא להכנס תחת הנהגת הקהילה שום דבר הנוגע לדת. לא מביע שלאחרה להכנים את הת"ת תח"י, אלא אף השחיטה שהיא מקום להקל בזה,

מן שפנוי שאפי' אם ישתלטו עליו הציונים מה כבר יכולו לעשות, כי אם לא יתנו לשוחט לא יאלכו את הבשר, וגם לא היה ביכולתם לפטור את המשגיח מתפקידו אחריו שנטמנה לנו ע"י הרבה, ע"כ הר' יקشا להם לוממות זהה וחושש רחוק הוא שיוכלו להכשיל את בני תעיר באכילת בצלות וסריופות בכל זאת לא נתן הרבה בשום פנים ואופן להכנס השחיטה תחת ד"ה הקהילה וכן כל עניין אחר של דת, והודיע זאת בתיקיות למנגנון התית' והמומנים על השחיטה וכו', וכן לנציגיו בקהילה.

גם כינס אסיפה בנידון, בה נדרש בחומר מדובר והגדיש את תחוות אחוריו על הקהילה אל אף שאינו חבר ושתיות ב"זעך הקהילה" אמנים כיוון שהווים הרוב טיפול האחוריות עליו בתרות ישב בקרון. הרוב זאג שכולם ידע לחסמור על כך שלא לוטר על קוצו של יוד בכל הנוגע לדת תורותינו התקדשה בהזיהוי אותו שבמפורש אסור הדבר על פי דין. כמובן שהחوات הרוב נשמרות וחותמת ד' הקהילה נוכנסו אך ורק שאור צורכי העיר, כגון הטעשות בעיר, חילוקת תעוזות רוקק לפניו הנושאנו וכח'. הצעונים הוציאו לבולעו חיים על מעשיהם הללו ותחו מודעם וכונקמה הלשינו עליי למושל המחוות של בריסק "אקסטאון באראנאטה" מגודלי שר פולין, שהרב איטי גוטן להכנס השחיטה תחת כנפי הקהילה, וСПלאן עלילה שטעמו של הרוב הוא משום אינטראטים כספים, כי היהות יש לו חלק ברוחוי בית השחיטה, כי נכתב בפנקס התקנות, שכספי השחיטה יחולקו להמסging למומאי' העיר וגרci' גזקה' וגם להרבה, שכן חשש הרוב שאשר יכנס השחיטה תחת הקהילה יופחת ממשכורתו, או שטמא מקבל הוא גם בחשאי יותר מכפי המגע לו וכי יידע מה נעשה שם וכו', בזמנים את דמותו של הרוב כגבב וכוכב, ומוסיקים הם את דבריהם כי זהו הסעם שאין הוא גוטן להכניס את השחיטה תחת הקהילה.

השר בשמעו כי, נתן מיד לידי הציונים פקודה ואחרהו, בו נדרש במפגיע להכנס תכי' ומיד את השחיטה לקהילה, והללו יצאו בשמחה לפרסמה. הנציגים שהיו כדתו לעשות, הרוב מהרו מיד לבתו, לשאלו כדתו לעשות. הרוב הקשיב לשאלתם והשיב מיד: "הדבר אסור עפ"י דין"! הנציגים המשיכו לטעון שהעינו גובל בסכנות נפשות, שבאמת יodium למושל המחוות צפויים הם לועשן נורא. ע"ז ענה הרוב: "עליכם להתפטר מஸרטרכם". וחותמי: "אף על פי' שיתכן שאשר תסתperfו יעשן בעיר בחוויות חדשות יתגבר כח הציונים, מכל מקום כיוון שאנו אין לנו היזיר עפ"ן דין להכנס השחיטה לקהילה, יהי מה שהוא אין שום עצה על זה ורק עליכם להתפטר".

כך הייתה ההחלטה של מרבית חברי מבריסק. "לא תנגורו מפני איש" טאמו אף על

להראות בהם נגד למשעה המרתתו לא יויעלו לו. כן אם עמדו המון של מאמינים בcpfira רח"ל, ונעשו לבת מוחמדת בעלת הנגגה כזו, הרי אלו לבני דת כופר או אמונה בcpfira ר"ל, וכל העושה מעשה שבה ועל ידה הנגגו מתכלל בכח זו נעשה בזה מומר לcpfira ר"ל, אפילו אם שאר פועלותיו אינם מוכיחים את הריגנה.

הרי כל הנכללים בתחום ציבור בעל הנגגה זו, שמתוכם נעשה הפשע, כולם ככלולים בחיקם העונש ר"ל, ואיך יראה יהודי בנפשו להתכלל בתחום ציבור כזה של פ"י ההלכה המפורשת ברמב"ם, הנהו מתחייב בזה את נפשו להריגה מיתה cpfira ר"ל, כאשר נזוך שם ברמב"ם.

גם ייש להזכיר שבאיוזה מעשה הנעשה שלל ידה מתכלל בתחום ציבור כופר זה. אם מעשה היא השחתפותו אחים בבחירה להעמדת הנגגות הכוורת ומורדת או איוזה מעשה שתהייה שתעד על התכללות בתחום ציבור כופר זה נעשה מומר לcpfira ר"ל.

כאשר זה ידוע והנגgo מונה פשוט בכל ישראל, כי הממיר את דתו לדת אחרת ר"ל, בשותו אותה המעשה שבני דת האחורה קבעו אותה שבזה מסמנים את ההתקכלות בתוכם הנהו נעשה בזה מומר לcpfira ר"ל.

בפרט כאשר ארנו, שבעצם מעשה הבהיר, כלומר מסירות הקול לקלפי כזו יש כמה עברינות, והרמת יד בהלכות מפורשת ברמב"ם ושו"ע ופריצת גדרי עולם שגדרו ראשונים כמלאכיהם.

שהמשתפים בבחירה זו במעשה הבחירה עצמה הנם בבר נכללים בוגר

בקב"ה ולחילל את שמו ר"ל. בפרט כאשר נשמע מדברי הרמב"ם האומר יהרגו כולם. ומהרואה שסבירא מבני גד ובני ראובן, אשר לפי מובן הפשט הנהנגה עשתה את המזbatch, לא כל יחיד בפועל ידיו ממש, בכל זאת נתחייבו כולם הריגנה.

הרי כל הנכללים בתחום ציבור בעל הנגגה זו, שמתוכם נעשה הפשע, כולם ככלולים בחיקם העונש ר"ל, ואיך יראה יהודי בנפשו להתכלל בתחום ציבור כזה של פ"י ההלכה המפורשת ברמב"ם, הנהו מתחייב בזה את נפשו להריגה מיתה cpfira ר"ל, כאשר נזוך שם ברמב"ם.

גם ייש להזכיר שבאיוזה מעשה הנעשה שלל ידה מתכלל בתחום ציבור כופר זה. אם מעשה היא השחתפותו אחים בבחירה להעמדת הנגגות הכוורת ומורדת או איוזה ציבור כופר וזה נעשה מומר לcpfira ר"ל.

כאשר זה ידוע והנגgo מונה פשוט בכל ישראל, כי הממיר את דתו לדת אחרת ר"ל, בשותו אותה המעשה שבני דת האחורה קבעו אותה שבזה מסמנים את ההתקכלות בתוכם הנהו נעשה בזה מומר לcpfira ר"ל.

ר"ל, וכל ישראל מאז שומעים ומתברר להם, כי פלוני עשה אותה מעשה הר' הוא מוכר ונחשב אצלם למומר גדול ר"ל, בלי התחשב עם פנימיות מחשבתו אם לנכון החילך אמונו או ר"ל, או של כוונתו הוא רק הישג כסוף או איוזה תאווה שהיא, ואפילו טועון את זה בפיו, ואפילו יעשה אחר זה פעולות

אהורה רבה מאת צדיק יסוד עולם בקש"ת שלמה אליעזר אלפנדי זצ"ל

ראש הרובנים פעה"ק צפת"

מכאן מודעה רוכה כי מזה זמן נשאלתי מהחינו עם בני אודות בתרת הנשים אי אסור? והשבתי ב"מודעה גלויה" ובגוזה דאוריתיא לאסור להשתתק עם אלו שורצים בבחירות נשים ותחלות לא-לי' ית' דבכל אתר ואثر כל מי שיראת ה' נוגע בלבו ורוצה בתיקון אומתנו קבלו את דברי שלא להשתתק כי אם דוקא כשייה עפ"י חזקי ה תורה ה'ך. ויען שוגם עתה רוצים לעשות בחירות מחדש שואלים הלו כיו' לפרשם הדבר עוד שמא נשכח הדבר.

ולכן אני מודיע לאנשים ונשים שאסור גמור, גורמים רעה לניצם והשומע ישמע ויחד ותבא עליי ברכת טוב וינוחו ברכות על ראשו ונזוכה לבית הגואל אכיר"א.

חכ"ד כא"ש שלמה אליעזר אלפנדי ס"ט

משתתקף, שבהשתתפותו בבחירה נעשה חבר שותף וכלול בהרמת יד וכפירה זו. גם מוכיחה את זאת בראשית פעולה התכללות בתוך ציבור זה כי פנה עורך לתוה"ק, הנהגתו של ציבור זה כוונת הניהגה בתוקף ציבורו של ציבור זה, אשר פורץ גדרן של ראשונים להשתתקף עם נשים יחד לבחירת הנהגתו ציבור בשם "ישראל". והנהו מרים יד בתורה בהלכות מפורשות ברמב"ם וכשו"ע, בהשתתקפו בכחיה אשר נשים וכופרים ומורדים, מחליל שבת בפרהסיא יבחרו להיות מנהיגי הציבור וכו'.

נמצא כי המשתקף בבחירה זו, והנהגתו זו אחורי הטעמו ליסודות המוסד להרים יד ולכפור בתורה, עשו בעצם ידיו מעשה הרמת יד וכפירה בתוה"ק ממש ר'ל.

גם להנחים להיות חברים בהנהגת ציבור זה, על ידי קולותיהם של יהודים אלה, שהשתתקפו בבחירה, גם להם ניתן באופן מיוחד שידיעו תיכף בדריכתם על מפטון בית מושב הנהגתו לציבור זה את הדרך, שעלייה התיצבו. כי כל בית מושב הנהגתו, מאיזה הנהגתו של ציבור זה מوطרים כתליו בתמונותיהם של הכהנים והמורדים מהוללי העצונות ומנוגניה מאז, יחד עם תמונות הכהנים והמורדים משלטי המדינה של עתה.

פרט קטן כמעט בלתי מורגש זה נותן שכל הבא אל הבית תיכף עם כניסה לבית זה, יוכיח את ירידתו כיוונה של הנהגתו זו, והתנאי המפורש המותנה מראש עם כל אחד מחברי הנהגתו זו, שהוא הרמת יד וכפירה בתורה, ושיווכיה את ירידתו מי הם האנשים הגדולים hei נכבדים והכי נערצים של ציבור זה והנהגתו זו, מי הם מכובני דרכها של הנהגתו זו וראשה, אשר תחת חסותו ולפי כוונם מתנהל בית זה, הנהגתו זו שהוא נעשה חבר בתוכה. אישר את זאת ויסכים על זה בהמצאו בבית זה ובהתתקפו בהנהגתו זו בעלי שם מהאה נגד זה, כי על כן על יסוד זה בא בצל קורתה.

העדמות כופרים ומורדים הללו נעשויות על ידי הנהגתו זו, שנבחרים הללו הינם חלק ממנה.

כל נבחר שהנהגתו שליהם ובאי כהן של הבודדים, עם כניסה לבית מושב הנהגתו, מכבד ומעיריך הוא כופרים ומורדים שונים ד' כאלה, אשר במלכוא דארעא ידוע כי אין מorder גדול מזה, המכבד ומעיריך את שונאי המלך והמורדים בו, ותיכף עם ישיבתו על שולחן הנהגתו זו ובגורן אחד ייחד עם נשים פרוצות ומחלי שבת בפרהסיא על יסוד המוסד של הנהגתו זו, האמורים לכל סור לנו ודעת דרכיך לא חפצנו. פשטו הוא כי הנהגתו

ההלה הכתובה ברמב"ם הנ"ל: עדשה מישראל שזרו לעבור על איזה מצוה שתהיה, ועשו אותה ביד רמה וכו', בעשותם ביד רמה את מעשה בהירה זו, אשר אינה נופלת מהဟבירה שעלייה נשחררו בני גד ובני ראובן, ונחתיכבו כנ"ל, ד' ישרנו.

בפרט שלכל עניין הביריה, מהתחלה קביעת רשותה בוחריה, תקנת הביריה עד הנהגתו הנבחורת על ידי בחריה זו ותעלוליה, יסוד אפיקורוסי אחד להם: כי אין תורה קבועה על הנהגתו הציבור והכלל של עם ישראל.

בצوع לאוთה ההכרזה שבהكونגרסים הציוניים הראשונים, כי התורה היא רק קניין הפרט. ככלומר הנהגתו באופן יסודי אינה מפריעה את היהודי מלחיות שומר תורה ומזכה, הגם שלמעשה גם זה לא נכון כי רופפים וארבים לנפשו של כל יהודי שומר תורה ומצוות לעקרו משרשו ר'ל, כמו שאינה מפריעה את מי שהוא מלאحيות בעל איזה "אידעה" שהיה חבר ב"חברות צער בעלי חיים" ודומה. אבל להנהגה והכלל אשר בשם "ישראל" מכונה, אין להם כל עניין עם התורה (עפ"ל).

נמצא שבעצם מעשה ההשתתקפו בבחירה מבזה הוא את התורה, כי בהשתתקפו זאת מכוין הוא את הסכמתו והודאותו ליסודות האפיקורוסי, כי אין תורה קבועה על הנהגתו הציבור והכלל של עם ישראל.

יב

הרי כי קלה ההדרה שבה הגדרנו את המשתקף בבחירה בהמשך הקודם והאשmeno אותו רק על התכללו בתחום ציבור שהנהגתו מורת בד' ובthora"ק או עברו שבמעשה הביריה עובר הוא על כמה ההלכות המפורשות בשוו"ע. כי אין במעשה זה ואית ר' פשע של הצללות וgem לא סתום עבריניות, אלא שבעצמו - במeo ידו - עושה מעשה עבריניות הנובעת מיסוד אפיקורוסי ושבמעשיו זאת מאשר הוא את היסוד האפיקורסי ומסכימים עליו שבסזה בזה את התורה, ודינו אפיקורוס.

או עד יותר פשוט, כאשר הוא מבטן ישראלי יצאו הוшибו את עצם על שולחן ציבור והנהגתו, ועשו ליסוד מוסד בקביעת ציבור זה (שכנועו בשם "ישראל") והרכבת הנהגתו ופעולותיה, מיאן בסמכות התורה לא להתחשב עם התורה ולא לשmove בקהל התורה, ככלומר הכריו פריקת עול וכפירה בתורה ליסוד מוסד של ציבורם זה והנהגתו. והרי זה תנאי מפורש מותנה מראש לפני כל משתתק, ומהכלל בצדורים כי על יסוד מוסד זה של הרמת יד וכפירה בתורה הוא

מושל המוחוז. כאשר בידינו עצה לזרור פרצה, מוטל علينا למלאות חוביינו ולא לדאג לאח"כ ולהשכח חשבונות על כן היהת הוראותו החד משמעות של הרבה: "להתפטרין!"

ואמנם כאשר הורה כן עשו. כל הנציגים החדשניים התפטרו ממשרתם להמיית כל תושבי העיר וחמת הizzים. הדבר הגע לאזני המשל שחויפות על הפגעה בלבבם, בתגובה לכך שנציגים התפטרו ממשרתם, הלהר ומינה שבעה אנשים מבני העיר ללא שום בחירות והעמידם בראשות הקהילה, כשהוא מצוין להזכיר את השחיטה לקהילה, אך טרם ידע שבברискט לא יעשה אף יהודי פשוט שום דבר ללא הרבה, וע"כ מיד כשנתמננו השבעה לתקידם, בא אל הרב בהכנע והודיעו כי הם מקבלים על עצם לעשות כל אשר יצום הרב. הרב עמד בשלו כי אין להזכיר את השחיטה תחת הנהגתו העתיקה בשם פנים ואופן" וכן עשו. עכבר זמן מה התקבל מכתב מהמושל - שכנהריה הציוניים עמדו עימיו בקשר-בו חזרו ואומר במפורש שעליהם להזכיר את השחיטה לקהילה. שוב עלו הלאו אל הרב, והוא בשלו "הדבר אסור על פי דין ואשר על כן עליכם להתפטרין!"

השר בראותו שכל בני העיר כפופים למורתו של הרב, גם וכעס מאד ובוctor גבר עמו על שרב עמוד בדרכו. מחוסר ביריה ביטל את העתיקה ומינה יחיד שהוא יהיה המנהיג היחיד על כל עניין היחסות שבעיר בברישק במקום ה"קהלה", עד לבחירות הבאות.

לווע מחול של מושל המוחוז, ציתת גם הממונה הנ"ל לפטקי הרב ולא הזכיר את השחיטה תחת ידו, וגם עלה אל הרב לבקטן, והודיעו כי כל מה שהרב יאמר לו יקיים. כל זאת היה למותר רחם של הציונים, כי מאות ה' וחמשה זאת שאף אלו שלא היו מאנשי הרב, מידי שנתמננו לשמש בקהליה, כאלו רוח חדש נתחדש בקרובם וepochו למעריצי הרב, כמוון שהדבר חי' לבניינים בעני הizzים.

ויהי בהזוד למושל המוחוז, שגם הממונה שהוצע על ידי בנד בו, ולא הזכיר את השחיטה לקהילה, שלח לו מכתב שכל כלו איזומים חמורים, באמם לא יאות להזכיר את השחיטה תחת יד הקהילה.

הלה נחפה ועלה אל הרב, שתשובתו כבר הייתה מוכנה בפיו: "דבר זה אסור עפ"י דין ועליך להתפטרין" מיד בשמעו זאת פרץ הממונה בלבך מר ואמור: "כל מה שצווינו הרב עשה כי חוץ אני לモצא שפטוי, אבל אי אפשר לי להתפטר מתקפדי זה, ידע נא הרב שאף שהחמון מביט עלי כערר גדול, שקווע אני ענט בחובות עצומים של שלוש מאות אלף זאלות, והשר

בעת שMININA אותו הבלתי לחתם לי סכום של חמישים אלף לירות לחותש ובמשך חצי שנה נער הבחרות אוכל לפורע את כל חובותיו. אם יומל חוב לפורע את חובותיו או תוקן להתפרק אם לא לא אוכל לעשותו כבר חזותי. ראה והר כי נמלע כאן למוציאה באשר העומד מולו לא יאה להתפרק, הינו ורבו לפשו.

הלה הלה והיכnis את השחיטה תחת ידו, והינו שמאתו חיים ואילר, יתלויס המומגה בכל עני השחיטה, מוט השחיטה יועבר לקופתו, ולא יי' שם עצה על זה, בבחינת "בעל כרכו" עוננה אמן.

אולום הורב לא טמן ידו בצלמת ושילח להקרוא למשגיח על השחיטה שיחזר לו את החותמת הכתירות מאחר וזהו רכשו הפטרי. המשנית עשה כמצאותו והרב נטל את החותם מיה, והכן פעמי לנפוצו אל מושל המחוות מיה, ואכן פעמי לנפוצו אל מושל המחוות המשיך, בארצקי בכבודו ובעצמו. מוקובי הרוב ניסו להניאו מכך, בטעו כי הדבר גובל בפיקוח נפש ממש, באשר מושל המחוות דעם וחותם עלי ידו, וכאשר יבוא אצלו יעשה טרף לשינוי והישיר מהדורו ישלחו למחנה הרכז, אך הרבה לא התפעל כלל, ובוחלתה נחשעה שם نفسها בכספי להצלת השחיטה, ונגע אל מושל המחוות.

בଘע הרוב אל בית המושל, כשהוא מלאו במתרגמן, מאוחר ולא ידע פוליטית, פנה אל המושל באמחו: "יעז לך כי על הכל הגור המושל אבל על הכתירות של הבשר" בין איך בעל הבית, החותמת נמצאים אצלי והם רוכשי הפטרי, אם תוכיאם ממען בעל כרכוי עיי הפליצי היוציא, ואם לאו של הטעון.

המושל נבהל מעוזתו של הרוב, וכעסנו הלה וגבר על "חוצפותו", ואך חרחה לו שחויב חבר עמו באכענות מתרגמן, ומתחות שפומו חרץ את המשפט: "תשאר עם החותמת שזה אונן יכול להוציא מכך, אבל להודיע מהוות ובזה כן ביכולתי..." הרוב יצא מלפניו וחזר לעיר בשלוות נפש, בעוד שמושל המחוות זומם לו מימה חרישת לנקום בו בבוא העת.

קשה הרוב לעיר נודע לו כי צעד ראשון לנקום בו, הפסיקו משכורת הכתירות, אך הרוב דאג לכך מכפסו.

פרק שלישי

חלפו ימים ויום העצמאות - קרי יום המולדת - של פולין קרב, הימים בו מצחיה פולין את ריבקה ועלמה על כס המשלחת. יום זה נקראה בשם "צ'צ'ו טאנאי" (במאן) בפולנית.

נוהוג בכל ערי פולין ע"פ החוק המוקובל, התאספו גם תושבי העיר של מחוז בריסק ובראשם השרים הפולניים, הגנראלים, הגלחים וגדי בית הספר החשובי "תרכזות". כולם יחד התאספו בבית הכנסת הדגול דבריסק. לעומת זאת הופיעו הכל לבוש חוגיג, לכבוד הפאוות,

סדר הים תוכנן על ידי הפקידים בשבי

יג

מוני ידוע ומנוסה הוא כי בהנהגת ציבור, אףלו אם תשעה ממנהיגיה הנם צדיקים ואחד רשותם ביניים ההכרעה כדעת הרשות.

כదMRI אינשי נשאל דבר זה לאחד מגודלי ישראל על מה זה והשיב על כי הרשות היחידי הוא רשות גמור, אבל התשעה צדיקים בכל אחד מהם נמצא חלק מרשות, וכל חלקי רשות אלה מצטופים להרשות, וכן נמצא שמו

הרוב, להכריע בדעתו המרשעת. אם כה הדברים אמרים ברישע אחד בין תשעה צדיקים ומכל שכן ק"ז בן בנו של ק"ז בהנידון שלפנינו שהוא אחדים בין המון של מאה ועשרים רשותים גמורים, איזה טוביה או הצלחה יכולים ליחל מזה.

איך באים יהודים בהסתמך על שכלם האנושי, לחלוק על כתובים מפורשים בתהו"ק כתוב: בהתחברך לרשות פרץ ו' ואה משיש, בשעה שהכתוב אומר בפיווש שההתחברות לרשותים גורמת לפrox את המעשים, ירחהו יהודים לחפש הצלות על ידי התהברות לרשותים, בשעה שהכתוב אומר: כי ימוך אחיך עמו ופירש רשי' על זה מי גדים לאחיך שימוך היהתו עמו, הרי כי התהברות לרשותים גורמת שהרשעים יעלו והצדיקים יושפלו ח"ז, ואיך ירחהו יהודים לדגל בשם הצללה ליידות שיצמחו על ידי התהברות לרשותים זו.

לבד מה שבארנו בהמשך דברינו

עשה בזאת מעשה הורמת יד וכפירה בתורה. וכי שמצוינו בחז"ל (סנהדרין ק"י) זאת הייתה המודינה האחרונה והכי גרעה שבמעשה כעור עד שתכפר בתרות משה רבך.

קרוב הדבר שאמ להשתתפות לבחירה זו היה נדרשת מכל יחיד בכפיה שהיא דינה ביהרג ואיל יעבור.

כג' גרע היא הcpfira בתורה ממעשה שבוזה ע"ז, כמו מדברי חז"ל הנ"ל שהזכו; וגם מהודאה בע"ז כמו שמצוינו כל המודה בע"ז כופר בכל התורה כולה, הרי כי גרע היא הcpfira בתורה מע"ז ממש.

על כל פנים לא נופל מעשה נתיננו יד עם מורי יד בחרה על יסוד כפירה בתורה לו זו מלהחשב אביזוריו דע"ז כדיbor מאחוריו הגדיר, הנחשב לאביזוריו דגilio עריות, שדינו ביהרג ואיל יעבור.

ואם הערצת כופרים ומורדים, ואם מעשה הורמת יד בתורה וכפירה כזו נעשית בהמון ודאי כי זה בגדיר הרובה יותר חמור ונורא מהגדיר הנזכר ברמב"ם האומר: וכן אני אומר מהגדיר מישרל שזו לעבור על איזה מצוה שתהיה, ועשו אותה ביד רמה יהרגו כולם, עכ"ל.

כג' בהשתתפות לבחירה לא זדים בזה רק לעבור על איזה מצוה אלא מתחברים ייחד לכופר ולהרים יד בכל תורה. ד' ישמרנו, ושומר נפשו ירחק מהם.

דעת תורה מהנאים הצדיקים חכמי

הספרדים בעיה"ק לת"ז

על דבר הכתירות לשלוות בא"י, החלטנו כדעת של תורה להזכיר ברובים ולפרנסם דעת תורה כי לפיק הדין אסור לכל בר ישראל אשר רגלי אבותיהם עמדו על הר סיני שישתחף חלילה בבחירות לכנסת המינים ואין שום כה בעולם אשר יציר באיזה אופין שהוא תוקף האיסור הנורא הזה.

כל הנוטל חלק בבחירות אלה פורץ גדר הוא והרי זה כמו מודה בחוקי המדינה שהם נגדי חוקי התורה ונוטן כה להסתט"א ומנאצים שם הריה"ה ית"ש. אין לנו אלא התבדרות מהמינים והטופרים, ולא להתערב עם זרים המודדים בתוויה"ק.

הירא את דבר ד'. יזהר שלא תיפתח ע"י מישחו ויזהיר את נששות ביתו שלא ילכדו באיסור נורא זה. וכבר אמרנו כל ממשלה שיש בה אפילו חפשי אחד, אסור להשתתפי בבחירות שלה כמו שאמר הפסוק אל' תשת ייך עם רשות והוא אחת מתרי"ג מצות.

וה' ישמרנו מלבד ונראה בהקמת שבינתא מעפרא בכיאת רוח אFINO משיח ה' Amen.

ד

וועתה נגע לטענת ההצלחה שלהם. שכלי יסודה הוא כי מי פתי יאמר שאיזה אחידים בתחום מספר של מאות ועשרים כופרים מיסיתים ומדיחים, אשר כל כונתם היא עקירת הדת יכול להציג ממשו מידיהם, השם ירחים.

נטית לב היהודי החזר לכבוד ד' ותוהה"ק. כשהשתלטו כופרים ומורדים כאלה על היישוב בארץ"ק ועל השם "ישראל" ועמדו בשם ישראל זה שהשתלטו עליו לכפור ולמרוד בר' ובתוהה"ק, להסית ולהדריך את עם ישראל עד להמיר את הגוי כולם להשמידו ר"ל, להרף ולגדר ר"ל.

אם אינו נושא את نفسه למוסרה במלחמה נגדם בפועל ממש, כאשר עשו מתחתתו ובניו נגד מלכות יון הדרשה, כשבעומדה על עם ישראל להשיכחו תורה ד' ולהעיבו על חוקרי רצונו.

על כל פנים לבו בורר בתנור למחות נגדו להזקע את רודפי ועוכרי ישראל אלה נגד המשם, להזכיר בתוך המון. בית ישראל כי הלו הנם אויבי ד' ואובי עמו בית ישראל הכי נוראים, אינו נותר את עצמו להשלים עם המצב כי אויבים הלו נצחו לנתק את הקשר שבין ישראל לאביהם שבשים ולתוהה"ק.

בדוחטיב אם אשכחך ירושלים תשכח ימיini. אינו וזכה להזכיר בהם ואני וזכה להזכיר במיציאות עד מסירות נפשו, מכ"ש שアイו וזכה שייהי לו שום שייכות וחיבורו ח'יו עם כופרים ומורדים מנאצ' ד' אלה והנהגטם, ולא עם שום עניין מענייניהם, צעתק לבו האחחת היא: הוציאו את המקול מחוץ למאהנה, הוציאו את מהללי ומנאצ' ד' אלה מתחן מחננו שלא יכיעסו את ד' גם בשמננו אנו להכח'פ.

בכל הזרמנות מתקומם הוא להפגנן כפירתו בע"ז זו לפוגמה, ולהזקע אותם נגד המשש כי אין להנagna כופרים ומורדים זו שום שייכות עם עם ישראל ולא לעם ישראל עמהם ולא עם שום עניין מענייניהם.

להשמע למומוני בית ישראל שיידעו להזהר מזרמי מים זדונים אלה, ולהזכיר בפני העולם כי כופרים הלו והנהגטם המורדת מוצאים הם מכל ישראל, למגע את החילול השם הנורא הנgrams בעזה"ר על ידי מציאותם של כופרים ומורדים הלו תחת השם ישראל. כמוון שעלה ביהודי זה אינה עולה כלל שום מחשבה שגם הוא ישתחף עמהם לבחירת הנהגטם המרדנית, שגם הוא יהיה ח' בין מעמידי הע"ז המרימה את דגל המרד בממלכות שמים ר"ל.

נדג' נטית לבו הפושטה של היהודי תמים

הקדומים שהתחברות לרשותם זהה כל' זינו ועצתו העמוקה של הס"מ בעצמו ר"ל, וההגנה והצלחה היסודית של היהדות היא דזוקה התבכבות הגמורה מרשותם כדאיתא בחז"ל: עץ מכם אל יכנס כי ואיתם מרחtiny.

לבד כל זה איו הצלות היהדות יערך ההשגה אותם. אם יושגו אחרי ועל ידי מעשה חילול השם גדול ונורא זה - מצינו עת לעשות לד' הפרו חורבן, ומצביע בחז"ל כי ניתן פעם לעבור על דברי תורה, כדי לקדר שם שמים, כמו בהמעשה של בני רצפה בת איה, כדאיתא בחז"ל אבל לעשות מעשי חילול השם למען הצלות היהדות, את זה לא מצינו ולא נמצאו, רחמנא לצין מהאי דעתה שומר גפשו ירחק מהם.

וזהו חילול השם גדול ונורא, אשר כמוهو עוד לא נהיתה, שהגנה אשר בשם ישראל מתכנה, הנושאת על עצמה את שם כלות ישראל, תכפור בר' ובתוהה"ק תכורי כי כפר ישראל באלקו ח'יו, אין חילול השם גדול ונורא יותר מזה, כי אין לך מחולל מלך אשר עמו עצם מרדבו בו. ואין ספק כי הנגגה זו אשר בשם ישראל מכוריה מרד בר' ובתוהה"ק, כי גורעה היא מהצלם שהעמיד ממנו בהיכל.

וכל המשתף בבחירה הנגגה זו ונוטל חלק בהעמדת הנגגה זו, הנגgo כאילו נטול חלק בהעמדת צלם בהיכל ועוד גרווע מזה. ואלו היוצאים בחוכמה קדושה לחיבת את כל איש ואשה מישראל להשתתף בבחירה להעמדת הנגגה מורדת בר' ובתוהה"ק זו, כלומר איש בישראל לא ישאר אשר חלק לא היה לו בהעמדת הנגגה מורדת במלכות שמים זו בהעמדת צלם בהיכל זה.

וודוד יותר לומר איש בישראל לא ישאר אשר לא יוכל בציור בעל הנגגה קופרת בר' ובתוהה"ק זו. שלא ישארו יהודים אשר אינם רוצים להשתתף בבחירה זו, כדי שלא יכללו בתוך ציבור זה, וכדי שלא יאשר בו זהה את סמכותה של הנגגה זו, עליהם מותק רצון ובחירה הפסיטה.

שלא ישארו שרידים ח'יו אשר יכולו להתקתק לציבור היהודי להזכיר על עצם את נאמנותם לד' ולתוהה"ק, כי הם לא כפרו בר' ולא מרדו בתרורתו, ונשארו בתוך ציבור והנגגה בישראל, נאמנים לד' ולתוהה"ק, מקבלים על עצם ועל הנהגטם על מלכות שמים ועל תורה ומצוות.

מתבטה ע"ז בעזה"ר הכתוב לכל נוכחים מגוי, ולא זכר שם ישראל עוד לא ישארו עוד יהודים ציבור והנגגה שיוכל לחול עליהם השם ישראל, השם כל' ישראל עם קדושם עם ד' עם התורה.

שלבים. א) דרשה בפולנית לכבוד היום. ב) שירות ה"הימנין" הפולני עם תמורה וכו'. העמודות ורטן ראוי לשמו ח' מושל על הקתל, וכמגנו באישתו וודרכתו של הרוב שם השרם וחשו לו כבוד.

כאמור קשה ח' למצוות ברиск אחד הבקי בשפה הפולנית, ובפרט לדרישela קשה הדבר שבעתים, וכשם שלא מצא הרבה את פ' להושיב סגן ראש העיר הבקי בשפה זו, אך גם לא מצא את פ' להבicia לבימה"ד לדריש פולנית, ועל כן הוכרה והדרשן להיות סגן ראש העיר פנים לעויננס, שהצעונים חפצו בו.

יחסו של הרוב ללויננס היה יזע, וגם בזמנים שלא עשה דבר נגד החדים ורכז ככשתה, הי' הרוב רותח נגח, ובכל פעם שהוא עמו ימגש עימו ח' מוחפש תוענה לעשרות עמו מחליקת אף על לא דבר וכבר ח' מוצא משחו מתחמת לאדמתה כי לרב ולהתקופת עמו. שאהה על לא עול בכפו לאורה, אולם המבינים ידען כי הוא זרכו בקושט לקיים מה שאמור "משנאנך ה' אשנא ובתקומומך אמרת תכלית שכאה שנאותם לאיבים הי' לי". ולא רק שעמל הרוב למגוע העלוותו של פל. על כסא הפטגן, אלא אף גע ועמל הרוב בכל כוחו שלא ידרש להלה בביביג'ן ביום העצמאות של פולין. ולמרות שלכאורה למאי נפק'ם ט' ידרש בשבחה של פולין ומהו כבר יכול לדוחש? ובכלל מי כבר יכין את דרישתו הנאמרת בפולנית. בכל זאת عمل הרבה למצואו והרש את לב ידרש הוא על בימת בייחיכ', כי שלא ליתן להם שם דריסת רעל. ואמנם עליה בידיו לשנים הבאות להשיג בחור ישיבה אחד שחי' בקי בשפה הפולנית, שודרש במקומם סגן וה'ע, אך באותה שנה עזין לא עלה בידו להשיג דריש אחר, ועיכ' החילט עכ"פ ל凱ער עד כמה אפשר את דרישתו של הלה.

מה עשה, תכנן את סדר היום בחמשה שלבים, קר' שייה' עמוס עד מאד. א) היכניס יפתח בשורת פתקי חזנות "לכבוד היום" ע"ז חזון מומחה שישטטל בקהל וימשוך החקון. ב) תפלה לשлом מלכת פולין ע"ז וב' צבא' ליד ארון הקוזש. ג) קפיטאלר תהלים לטבונת המלכות ולכבוד המאורע ד' ורשה קטרה על משמעות היום. ד) שירות ה"הימנין" של פולין, לטיסום המועד.

יום העצמאות הפולני הגיע, ובית המדרש התמלא מתושבי העיר. הרוב ישב במקומו במזרח לצד הקהל וממולו ישוב כל השרים בשורה אחת גוזלה כשפניהם לצד הרוב, שכן ח' הסדר ראשון פתח החזן בפתקי חזנות. אחורי ניגש הרוב צבא' וחל לזרם את התפילה "הנטון תשועה למלכים וממשלת לנסיכים וכו' הוא יברך זיכור יערור ויעזר וירום יגדל ונשא וכו'". ואחריך בשעתית "שטייקעס" ותנוונות משונות, בעת שהגויים עומדים ומכיתים בחיל ומורה,

בחושבם שהוא מלאך... ואח"כ האריך ביותר
באמירות תהילים.

אחריו נאם סגן רה"ע ודרש מה שדרשו
ולמעשה היו הפליטים מוחצמים בדורשתו הקצרה
כי היה ודרשן נפאל. אחריו דרשתו נעמדו כל
הקהל בסדר ישיבתם, הרבה, ולמולו להבדיל כל
חברים והגלהים, והתזמורות והמקהילה החלה
לנגן ולשר את השיר הלאומי של פולין.

ఈקהן הבעל"ב של בריסק מצינו את
ההבדל בין עמידתם של היהודים בכיהכ"ג לבין
עמידתם של הגויים, היהודים עמדו לשם עמידה
בעולם, אך הגויים התיצבעו כולם כח"ל'ים
"זעלנער", וכך עמדו משך כל עת שנגנו את
ההימנן.

מיד כחסמי המנגנים את השיר הלאומי
הפולני, רצוא החווים שישיון גם את שור
"התקווה" שלהם, והוור למנגנים לפצוח בשיר
התקווה. לא מיתו כבר ילו החווים את רצונם
עד לפני המעמד, וכן הניחו בשאר עיריות
פולין לאחר השיר הלאומי שרם את "התקווה"
שלهم, אלא שאכמרו צריכה היהת כל התוכנית
להיות תחת פיקוחו והסכמהו של הרוב, וכך
בריסק לא נזחט הרוב לבצע זומם, לא Tat
החליטו לעשות הדבר בפתרונותות ללא תשומות
מועדמת, וידמו שקר לא יוכל לעכבותם, וכן עשו
והוור למנגנים לשיר את התקווה, והם -
המנגנים - בהיותם ציונים וגם מקהלה היהת
ሚידי בית הספר הציוני, עשו כאשר צוות
והחולו לשיר ללא הסכמהו של הרוב.

עמדו לו הרוב ולמולו כל השרים, ולפתע
קלטו אצנו שיר חדש ומזרז. מיד הבין שהו
ניגונם של החווים, ותיקףomid נתיישב על
מקומו. השרים והגענעראים הפליטים לא ידעו
מאומה, עמדו חסם ומבטים ברוב, והנה הוא
מושטב על מקוםו, שפירוחו שהאספה
הסתימה. כי בכל שנה ייעו שכאש הרוב
מושטב על מקוםו אחר ההמנן מסת"מ
האספה.

ניגשו הלו להרוב והרכינו את רأسם בnimha
של כבוד לאota פרידה. הרוב השיב לכל אחד
והללו לא שתו לבם למגנינה החדששה שאן לה
כל שיקות לכינוס היומי, ועטבו את ביהכ"ג
הזכיר כלו נמוש אחריהם בראותם שהשרים
הולכים והיכנס גנמר, והלו גם הם בזה אחר
זה לומר שלום להרוב ולחזרו לבתייהם.

עסודים הם החמורים ושוחחים החווים
והוים איך הרוב יושב וכולם נפחים מהם
והולכים בכיהכ"ג מתרוקן והם מזמרים אל
הקיות את "התקווה" שלהם, בגין שועם
ומאוזן. החווים עמדו שם מבזים ושבורים
שכן היה זה גרע יותר מאם לא היו שרים כלל,
שהרי עכשי גרמו לעצם בדין גדול בידיהם,
ושוב יצא קאפס על הרוב בחימה שפוכה על
שהחריב את תוכניותם וגרם להם חופה גזהה.

אלא גם לכפות את רגשותיו היהודיים
לעשות את ההיפך מזה: שבוקם ועשה ירכין
בע"ז זו ובבדעתיה הכווצות, ובעצמם ישתחף
בבכירה להעמיד את הנגגה כופרת ומורדת
זו, ויתככל בתוך כת מורדים זו, והנחותם
אשר מיסודה בנייה על כפירה ומרידה
במלכות שמים עד כדי שיפועל בנפשו כמו
ידיו לפוץ בגדרי היהדות שגדדו הראשונים,

ולהרים יד בתורה בעברינות על הלכות
מפורשות בש"ע הרכוכים במעשה
ההשתפות בבחירה אלה עצמה, שבוה
מראה כניעתו לפני מנאי ד' אלה, ואתה
התכלתום אתם לפנות עורף לד' ולתוה"ק.
כלפי בעלי חשבונות הצללה
זה, היא: כי חשבון הצללה וזה שם עושים כי
צמחה מזה שאחדרים מהם ישתחפו בתוך
המון של מה ועשרות כופרים ומורדים
בבנאה אשר כל יסודה בניו על הרמת יד ב'
וכותה"ק.

חשבון של הצללה זה מカリע: לא רק
לעבור על אסורים מפורשים בתוה"ק

ומפורסים בישראל כהחברות לרשעים
ולפרוץ גדרים כבחירה נשים.
ולא רק לכבות את רגשותיו הבוערות
רשפי אש שלહבת יהה הבוערים בלבד
למחות וללחום נגד הנגגה כופרת ומורדת
שעמדה בשם "ישראל" לחיל את ד' ולהסתה
בhzלות אלה, הכרעת דעה זו היא בניגוד
לדעה המקובלת בתוה"ק.
כי לו היהת הכרעה זו דעת תורה לא היינו
משתבחים בנסינו של אברהם אבינו ע"ה,
שנתן את עצמו להזוק בתוך כבשן האש
באור כסדים.

שכמו דאיთא בחז"ל הביא אברהם אבינו
עה את נסינו זה על עצמו, ע"י מעשה

הנורא יתמעט.

קול קריאת ראש ישיבות הספרדים זי"א

בשיעור שמסר הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל בישיבת פורת יוסף, סייר לתלמידיו כי הגאון ורבי עזרא עטיא זצ"ל ראש הישיבה,
שלח אותו ואת הגאון רבי יוסף עדס למסור סכום כסף לראב"ד
הבד"ץ של העדה החרדית כפדיון נפש, שימחל לו על שנכש
בשותףות בבחירה הטמאות, ובקש לומר לו, כי לא עמד בלחץ הכבד
שהפעילו עליו. כן סייר שקיבל מכחה ושבר את היד, ואמר שבזה לו זה
בעון הבחירה.

בספר "סבא קדישא" - בבא סAli" שחדפיס חתנו בנו הרה"ג ר' זוז
יהודי ז"ל מביא בארכיות עובדות עד כמה החשוב חתנו הס"ק
הכח"ק רבי ישראל אבוחצירה זי"ע את הספר הקדוש "ויליאם משה"
של הכה"ק האדמוני מסאטמאר זצ"ל האוסר את הבחירה
הטמאות, ומביא שם בספר, דכסים הבא סAli ללימוד בספר
"ויליאם משה", אמר "באו ונעשה סעודת מצוה כדרך שעושים בסיום
מסכת, כי ספר זה הוא מסכת גזלה וחשובה בדורנו, ור' יואל הוא
עמודא דנהורה ולאורו נלך עד ביאת משיחנו" עכ"ל.

השARING, בפרט אחריו אשר יחזקאל הנביא אמר להם את המקובל בידו מישע'י הנביא: חמי כמעט רגע עד יעברו זעם.

הכרעת דעתם של אלה שהזכרנו כי השבונות של הצלחה מכוונים למען להשתתף בבחירה להעמדת הנהגת מרד במלחמות שמים, להתכלל בציור והנהגה שהירימה את דגל הקפירה והמרד ברי ובתחום"ק בשם ישראל, והיינו בקום ועשה להזדהות בבחירה הגדועה מעז' ולהריכין לה ראש, למען השבונות של הצלחה.

הכרעת דעת זו, ודאי היהת מהחייבת בחכמה קדושה את חנניה מישאל ועוזריה שעל כל פנים בשב ואל עשה יקיימו את החמי כמעט רגע, ככלומר יתחממו מלכפור בעז' בשעה שההלה לא מהיבת אותן את, ובשעה שלעומת זה כמה השבונות של הצלחה.

אבל כפי מה שאנו רואים, דעתם של חנניה מישאל ועוזריה, לא כן הכרעה אלא למסור את נפשם לכפרו בעז' בשעת המאורע, שבזה קדושת שמוי ית', ולזרע למען זאת על כל השבונות של הצלחה, שיכולים לבא לולא זאת.

כמו שמשים (המ"ר שם) אמרו לו (חנניה מישאל ועוזריה ליהזקאל הנביא) מה אתה רוצה שיאמרו הצלם הזה השתחוו לו: כל האומות (בנדון שלפנינו נתקחת השאלה): מה אתם רוצים שייאמרו צלים זה, הנהגה כופרת ומורדת זו במלחמות שמים בשם ישראל משותפים בה כל ישראל). אמר להם ומה אתם רוצים, אמרו לו אנו רוצים ליחסו פגם, שייהיו אמורים זה הצלם כל האומות השתחוו לו חזון מישראל וכור' (בהגרון שלפנינו אנו רוצים ליחסו פגם, שייהיו אמורים עוד ישנים יהודים שאין להם שום חלק ונחלה בהנאה כופרת ומורדת זו, והם כופרים בצלם זה בעז' זו, ומקרים ואמורים כי אין ישראל בלי תורה ובלוי אמונה, והשם ישראל שכופרים הללו נושאים על עצם מזוחף הוא בידם, ואין לעם ישראל שום שיקות עמם ולא עם שום עניין מעניהם) מה עשו (חנניה מישאל ועוזריה) הלו ופזרו עצם בין האוכלוסין, והוא אמורים וזה לא מצליל, ירע לעיהו לך מלכא די לאלהך לא איתנה פלחין ולצלמא רדהבא די הקימת לא סגדן.

וכפי שאנו מוצאים הצליל חנניה מישראל ועוזריה בהבעת דעתם זו. שנכנסו לפנים משורת ההלכה. (גם לא שתו לב לכל השבונות, ולא חסו על כל השARING ומסרו נפשם להטיל פנים בהעז') הצללו בזה את כל גלות בבל, כדאיתא בחוז'ל בגלות בבל נמצאת הכנסת ישראל תורה כי היה בתוכם

לייצנותה דע"ז, שבעצם בפסיל' אבוי ואבוי מסרו לו עברו זה לנמרוד. וכידוע היה אברם אבינו היחיד בעולם אשר קרא בשם ד', שכמובן שבקייםו בחיים היה תלוי כל הדרכת העולם לאמונה בר' כל הידות, הוא היה המצליל היחידי, ובו היה תלוי כל הצלת הייחודה, הצללה ודאי יותר גזולה ובוטחה מזו התוליה, ואשר יכולים נבחרים אחדים הללו לפועל בתחום מושב ההנאה של מה וועדים כופרים ומורדים הללו, וגם כן נשאלת השאלה איך עשה אברם אבינו ע"ה מעשה זו ואיך אנו משתבחים במעשה זו אשר עשה ליחסן את נפשו לייהר, שיאבד הקורא היהודי לאמונה בר', והתאבד האמונה של כל הידות ח'ז', עברו ביצוע מעשה לייצנותה דע"ז, לפי הכרעת דעתם של המצללים הנ"ל היה על אברם להמנע מעשה זו ב כדי שישור בחיים ויכול להמשיך את קרייתו בשם ד', ולהרכות חילילים לאמונה להמשיך בהצלות.

לפי דעת של מצללים הללו שモוצאים לצאת בחכמה קדושה בקום ועשה להזדהות בבחירה ולהריכין ראש לכופרים ומורדים ר'יל מתוך השבונות של הצללה שיזמה מתוך זה. אילו היו שם ודאי היו יוצאים בחכמה קדושה, שעל כל פנים בשב ואל עשה ימנע את עצמו מלכפור בעז' - שאמ לא ימנע את עצמו, הלא מאבד הוא את כל השבונות ההצללה שייהיו אך הוא ישאר בחיים. אבלanno רואים כי א"א ע"ה לא כן דימה, וגם הקב"ה הסכים על כדרים וגוי, וגם אנו מסירת הוציאתך מאור כדרים וגוי, וגם אנו מסירת נפשו של אברם אבינו ע"ה, לכפרו בעז' והעמדת דבריו כחומה על קדושת שמוי ית', זאת היא תפארתנו.

וזהו דרך תוה"ק, יאבדו אלף השבונות של הצללה, ואל לזרע על כפירה אחת בעז' במס'ין ובהעמדת דברים כחומה קדושת שמוי ית'וית.

וכאשר כן מצינו בחנניה מישאל ועוזריה, שהם היו שארית כל היהודת שלא נשתייר מיהודה אלא הם בלבד, שנאמר: ויהי מבני יהודה חנניה דניאל מישאל ועוזריה כדאיתא (במ"ר ש"ה'ש) וכידוע שהם היו עיניהם של ישראל.

כשהעמיר נבוכדנצר את הצלם, היה לפניו הדריך לעשות כמו שורה להם יחזקאל הנביא כדאיתא (במ"ר שם) אמר מהו קדשו היה שואו חמושבע של תרב' מכבר זה און בכ' שודם נקום בר', וחנה כא' מצא זו מהו גבורות את חביב' בחר' ה'ה' כי חסר קבל את התלונה כהגדלות פולחורי על הרוב בכבוד במקומם שדיינו מואר עליים במחנה העכוזה שפיחשו מותנו.

ברוב עצמו ידע והי' מוקן לך, ווננה למקורבי אחר תאסיפה, כי ברור לו שהחינויים לא שיתקנו על זה וכבר עליו עליו אייז'ו "הלשנה" למלכות חסנאות. נכס שור אחד בשם "בראצקי" ובחשאי ספר לבב כי הגועה מסירה ובלתי עלי'ו לממשלה פולין, כי התישב על מקומו בבית הכנסת בעת שחחו לשיר את השיר הלאומי וביצה בה את כבוד המדינה.

חיתה זו עלילה שחצאים טפו על הרוב לאוות חסר מושל המכוז של ברиск קאסטאנן באראצקי, שכבר היה מזור בלואו היל עלי הרכ. עד מעט שלא נתנו להכניס את השיחטה ליהוויה.

"זיע נא הרבי" ממשיר חלה, כי נהץ דיט אצל הרשר לשולחו למחנה העכוזה "קראטאס בתעתע", הגמצא בסמור לבריסק". למחנה זה שלחו כל פושעי המדינה שנענשו שם בעוני תופת ובעבדות פרך עד לפירות נשומות. חזגמאן היו מוצאים את האסירים להטיין עגלה מלאה אבנים כבדות ולחולין מוחק של כהה מאות מסטרים לשפוך ולחתחיל הכל מחדש. אלו שראו את העשה שם מספרים שהאבנים הגריקו מירב הולכה והבאה, פריקה וטיננה. עזין זוכרים זקנין בירושק לספר, כי שפרצה אן הסלחמה שאותו את כל אסירים אליו שעזין נוות ביחס וווחזקן מעמד אחוי כל הצחטה והעוניים, ומוראים היה בזרא ואוים ממש. בשני מילם מותאים הם את תחמונה "א שרען"!

"מייעץ אני לחרבי" - סיט הלה - "ללאת מיד איז' השרים שטעו נוכחים בשעת מעשה ולהתחטם על החמה שלא היו זכרים מעולם והרב עמד בשעת תשיר הפולני והתיישב אן וו'ן בששת את 'התהזה' ועל ידי כן יכול לבטל את תהזה". כפ' חוי דבר הרשר אשר בתוםם קם וחלן.

בית הרוב הפרק לחודת אלקים למשמע פשע נורא. אמר פיר' זה מצד התשעים חצינן, החזומים לשלהם את הרוכ למחנה עכוזה, טקום אשר שם אין חזירים בהםים. לא האמינו חם עד ד'יך הצעיע פנ' הוכרים, פשוט להרג את הרוב.

קשה היה הדבר שבעתים אחר שחשר שחתום על חפקודה היה שואו חמושבע של תרב' מכבר זה און בכ' שודם נקום בר', וחנה כא' מצא זו מהו גבורות את חביב' בחר' ה'ה' כי חסר קבל את התלונה כהגדלות פולחורי על הרוב בכבוד במקומם שדיינו מואר עליים במחנה העכוזה שפיחשו מותנו.

כביית הרוב לא ידע כלל, כיצד יכלו להציג מזרה, קשחה ורורה זו, כי אל מלוא היחס עיניהם של העזינים בלבד אויל היה שיר להציג אייז'ו שהוא חביבה אצל השה אבל כאן שחו רצום עיניהם הפטרי של הרש והוא שמח שנפלת הדמנות זו זידי, לא יתכן ללביל חביבה בדרה

הטבע, שהי' זה מאיו' להבא למתהנו של
הרב, והצינאים אינם אלא עוזרין.

כך נשאר החומרים משך כל השבתת מרי
אחרי השבת שם הרוב את פעמו לזרואה. ידע
ידע כי השעה קקרה ולא ישפיק להשג הכהשת
משר העיר כך עליה על הרכבת ונסע לורושא
למשדי אגדות ישראל שם היו מישיב
פרלמנט הפליט והוא להם קשרים עם שר
פולין. הרוב בקشم לשוטול לבטל את הגזורה.
אולם הם היפנו מהודר לשני וממשן לשישי,
עד שראה הרוב שלא יצא לו שום תכלית מדם.

וחזר לבתו לבрисק.

ఈ שחר הרוב לבתו, שלח לקראו לר' מאיר
פערידר, יהוי חסיד מהעיר קראקא ידיו של
הרוב. ר' מאיר דן היה עוסק בעסקי מסחר
בדוחים של מדינת פולין עם מדינות אחות
והיה ממולח ופיקח גדול, והוא לו מלהלים
בממלכות פולין ושוויין, בהיותו מקורם אליו
מאוד. הרוב בקש לו בוא אליו תיכף לבריסק,
תיכף ומידי.

ר' מאיר שלח להזעע כי יבוא מיד, ואמנם
החויש צעדיו ונסע לוותשא ומשם ברכבות
לבריסק (אבל, כאמור היה זה בין כסא לעושר,
ור' מאיר הנ"ל בהיותו בוואותא, בעת שהפטון
למן יציאת הרכבת, מצא שם לולב באה מאוד
שהי' עליה האצטני יוק עד הסוף ממש' ר'
מאיר קנהו והביאו עימו לבריסק, בבית הרוב
מספרים כי רחש לולב זה היה אוצר כל הרוב
כל ימי, וכשהיה מבקש שביאו לו לולב
בשלימות, הר' מותבטה שביאו אותו שהבא ר'
מאיר פרידריך. בהגעו ר' מאיר לבריסק סיפר לו
הרוב את המצב לאשורו, וביקש לו השיא לו עזה
כיצד להיפטר מעליות חיזונים.

הפייק חלה, מיד בשמעו את המעשה עלה
במוחו רעיון גאון, ושאל את הרוב היכן יש כאן
טיפולו, כי עלתה המזאה לבינו כיצד יסוד
הענין. הרוב הפנה לבעל המרכולות, היחיד כל
הסבירה שהי' לו טלפון, ר' מאיר התקשר לשר
החוץ של פולין, מר בעק, ואמר לו שברצונם
להיפגש עמו בדחיפות, וקבע עמו זמן לשעה
פלונית.

בחגשות סיפר ר' מאיר לשר מר בעק, כי
מוועקה גוזלה מעיקה על לבו, ומקשה עליו
לעסוק במסחר המדינה, וזה משומש שאון
לפולין יחסים דיפלומטים עם ממשלה לטא,
דבר הגורם לקיפוח מסחר באשר אליו יכול
לעסק עמהם. אמות אמן ליטא בהרגז על
פולין מופיע שאלקו מהם שיטה פסינקם, אך
הדבר ח' לפני 30 שנה, וכבר הגיע הזמן
להשלים עם המצב ולשפר את היחסים בין
פולין ליטא, אחותה יגרכו חפסדים רבים של
מלוני רובליטים לממשלה פולין.

שר החוץ הסכים עמו שדרשו צוקום, אך
הפטיר: "וכי מה ניתן לעשות?". ענה לו ר'
מאיר: "הנה בעיר בריסק גור אחד בשם

בכל זאת ולא קם ולא עז ממנה, אשר כפי
מובן הפשט בכל ספר פנים כל שהוא של.
מודרכי כלפי המן היה תלוי הצלת ישראל,
ואפשר גם הצלת כל ישראל ובהקימה
ובחזקת לפני המן, ודאי שלא היה בזה עניין
של עבודה לע"ז או גדור של יהוג ואל עבורה.
בכל זאת הカリעה דעתו של מרדכי כי
כדי למסור את נפשו ואת נפש כל ישראל,
בסכנת אבדון גמור ר'יל, ולא לרופות אפילו
כملא נימא מהכפירה בע"פ ח' (שםעה זו
הרעה כותב הטורים לפני הרגש ואמר
שליט"א, ואמר לו שהוא כבר הרגש ואמר
את זה, ועוד הווסף הגדול שליט"א שיש
להפליא ראייתא בחוז"ל כי מרדכי עוד מצא
באותה שעה גם לקנתר את המן בקום ועשה,
הע"ז להעמיד דברים כחומה על קדושת שמו
ית'.

שבזה כיוונו אל הדרך הנכונה, כאשר
היתה יודעה בנכאותה הנכיה שבזה קדשו את
שמו הגדול, ושם ישראלי בכל העולמים דוווקא
בהכרעתם זו הייתה צפונה ההצלה של כל
ישראל.

זהה כי העמדת דברים כחומה לכפור
להקדנות לנו ולכל חשבונות של הצלה.
על קדושת שמו ית', להעמיד דברים כחומה
במסירות נפש, וזאת היא גאון עוזנו
ותפארתו, ודרך זו היא העומדת לנו לשעה
ולדורות בראיאת בחוז"ל אם חומה היא אם
מעמידם דברים כחומה נבנה עלייה, אני
עומד להם לשעה ולדורות, אכ"ר.

וכן מצינו במרדי כי איני כי בהמן
עשה עצמו ע"ז, ומסר נפשו לכפור בע"ז זו,
וגס אחר אשר המן כבר فعل את גזירת המלך
להשמד יהוג ולאבד את כל היהודים מנעד
עוד וקן, טף ונשים, ואשר כל זה היה נישל
מרדי דאייני בהה, כمفוש בקרא ובגמר,

חוב עצום מאד

לברור האמת גלו' לעין כל

... ברוך בלתי שום ספק שעדרין נמצאים בישראל תמיימי דרך
המקבלים דברי תוכחה ונכנס לבבם דבר אמיתי וਮועיל להם דבריהם
ברורים שמאירים עיניהם. ואף אמן כי מועטים המה, כבר כתבתי
שאף אחד מישראל חשוב ויקר הוא מWOOD להעיר עיניו ולהעמידו על
האמת והheid הנסיון שנמצאים בישראל אנשים תמיימי לב שבאים
לידי הבנה.

וז"ב חוב ציוס מאד לברור האמת גלו' לעין כל ימצאו עד לבבזה
בគותלי ביהם"ד וגם בחוץ וברחובות שיהי להם תועלת מזה...

(ויראל משה דף י"ג)

הנניה מישאל ועוזריה.
ועליהם על מעשה זו ניבא ישעה הנביה
בנכוותו (ישע"י כ"ט) לא עתה יבוש יעקב
ולא עתה פניו יהוורו כי בראותו ילדו מעשי
ידי בקרבו יקדשו שמי כדאיתא בחוז"ל.
הרי כי בהכרעה זו היהת תוליה כל הצלת
היהדות קדושת שמו ית' וכבודו ותפארתו
של עם ישראל של עם ישראל הייתה זאת אשר

קדושתו לא צמצמו את עצם רק בגין חובה
ההלהכה, ולא נתנו את עצם להתרפות מתוך
חשובות, להתחמק מלכפור בע"ז למען
הצלות, אלא נכנסו לפנים משורת חובת
ההלהכה, ומסרו נפשם לכפור ולפוגם את
הע"ז להעמיד דברים כחומה על קדושת שמו
ית'.

שבזה כיוונו אל הדרך הנכונה, כאשר
היתה יודעה בנכאותה הנכיה שבזה קדשו את
שם הגדול, ושם ישראלי בכל העולמים דווקא
בהכרעתם זו הייתה צפונה ההצלה של כל
ישראל.

זהה כי העמדת דברים כחומה לכפור
בע"ז עולה על כל חשבונות של הצלה.
והדרך הרצואה היא מסירות נפש לא רק על
לא הודות בע"ז ח'ז, אלא גם על לכפור
בע"ז, ולא רק על מעשה הכפירה בע"ז, אלא
גם על הפגנת הכפירה בע"ז.

וכן מצינו במרדי כי איני כי בהמן
עשה עצמו ע"ז, ומסר נפשו לכפור בע"ז זו,
וגס אחר אשר המן כבר فعل את גזירת המלך
להשמד יהוג ולאבד את כל היהודים מנעד
עוד וקן, טף ונשים, ואשר כל זה היה נישל
מרדי דאייני בהה, כمفוש בקרא ובגמר,

קריאה להצירים

מאת הנאון היישש וכן חמי ורבי היישבות מוהר' דוד בחרן ז"ל
אשר בתארכעה שעם לפני קום המדינה והתacen לפני ציר האנושה שביל שיתפו עם הצעים

כבוד הרה"ג ה' חברה העדיה הארץ של אונדחת ישראל ה'ין, חברים נכבדים, אל
זהא כל בעיניכם איסור התהברות לשיעים, נלמד מדברי הנביאים שנאמרו להחטט מלך
חוודה שנכחב עלי כי הלק בדרכיו דוד, ושלה שרים וכחנים בכל עיר חזקה למד תורה
לעם, ובשעת מלחמה קרא לפניהם שמעוני האמינו בר' ותאמנו ותצלחו, ונעשה לו נסים
שנפלו שונאיםם לפניהם עם רב בעלי שם מלחמה, עד כי נפל פרחן על כל מלכות
הארץ, ונאמר עלי וגבה לבו בדרכיו ה', וחיל אמרו את חבתו לתהה'ק ולומר', עד שבא
תלמוד חכם אליך קם מכוסאו וחבקו ונשקו.

בכל זאת בשתחבר לאחאב למען הצלע עיר בא', יצא הנביא אליך ויאמר לך:
הארשע תעוזר ולשונאי ה' תאהבו! יצא עלי בואת קצף מאת ד' עד שהרי ראוי להרגן.
וכן בהתחברו לאחוי להביא והב מאופר, נבא עלי הנביא בהתחבר לאחוי פרץ ה'
את מעשך.

ולא ישיא היטה"ר, שਮותר להתחבר לשיעים לחזוק מטהה, כי הלא כוונת דוחשפט
הייתה לשם שמים, ולעשות טוב, וכן נבוא עלי הנביאים.

ואחאב עוד לא היה רשות ברשע זמני, כי הלא מסר נפשו על התורה.
וכן אל תנתנו את נפשכם לחשוב שהוא לשם שמים, אלא דעו שהעצת היה"ר שהוא
אומר עשה בר וכוי, עד עברי פי פחת רח"ל. וד' יرحم עליכם לתקומם בעזה מובה לחושט
ולחשיש לחציל הדורות הבאים.

זהו החלטת דבריכם במפורות מושעים:

א) שמחויים להתבדל בהבדלה גמורה טוען הלאומי, מהציונים,
מההסתדרות ומהמוסדות שלהם, ולא להשתרכע עליהם בשום פעולה
כל כי בוה מהרטים את דת תורה'ק ח'ג.

ב) חבר בועד הלאומי לא יתקבל לחבר באג'וי ח'ג.

ג) לא לווז אפי' זיו כל שהוא מדרבי החינוך היישן המסורים לנו
מאבותינו הק'.

המלחמה נגד הציונים ועוד הלאומי שעמדו עליינו ועל תורה'ק תנגיון ותתזקן, בפרט
נגד מעליהם האחרוניים שנולים נפשות יקרות, יתומים מאב ואם מפליט פולין ותימן וכו'
ומעכירים אוורם לשמד הרם ואבדון ח'ג, תצאו במלחמה עזה גנדם וחלילה לבוא בהסכם
עםיהם, ובאשר תרימו זידכם, וה'י באשר ידים משה את דיזי גבר ישראל.

הכו"ח למען בבוד שמו יה' ותורה'ק

דוד בחרן [בן הרב ר' נחום] צלה'ה

מאקאטווסקי בעל טחנת הקמה, והוא קונה את כל החיטים שבכל גבולי פולין ולייטא,
וטוונם במטחנותו, ואח"כ מוכר את כל הקמה לכל המפעות בפולין ובלטיא, ועי"ז של
קשרים עם אנשים חשובים בלטיא ומקורב לחולנות הגוכחים, יוכל לעשות ולפעול לשיפור
היחסים".

השר בעקב הסכים עמו, אך טען שאין לו
שם קשור עם בעל טחנת הקמה, והוא מזכיר
כלל, וכייד יכול לדבר עמו אוחזת כך, גם מי
יודע אם יסכים. השיבו ר' מאיר שהיות
שמאקאטווסקי דן הימ תושב בריסק, והוא
חסידי של הרוב דשם הנקרא סאלאו'יציק, ולכך
יש לפנות למושל מחוז בריסק קוסטאק
בארנאצקי, שהוא יפגש עם הרוב מבריסק,
יבקשו להשפיע על מאקאטווסקי שילר
לפעול אצל שר ליטא לשפר את היחסים
ולפתח את שער המסחר בין שתי המדינות,
ועל ידי כן יתעשר אוצר המדינה במילוני
חובלים. "זוiji המזאה נפלאה" הנהנה מאד השר
מר בעקב, יש לבצעה בנסיבות האפשרות.

מיד התקשר שר החוץ מר בעקב עם שר
הפנים, והוא לו לסדר פגישה עם מושל המחוז
של בריסק ה"וואעוואדע" בפוליט, ושלטוח
לפניו את העניין, ולבקשו להיפגש עם הרוב
מבריסק לספר לו על כל העניין, כדי שיתמלל
אצל המלינגר בעל טחנת הקמה, שיביא
להזיהוק הקשרים עם ליטא.

במהירות רבה שלח שר הפנים להודיע
בכתב למושל המחוז, כי עליו להיפגש עימו
בדחיפות בדבר הנגע מאד לטובתה של
ממשלת פולין, והדבר תלי ברכ שבעיה ששמו
סאלאו'יציק, וכך על המושל לדבר עם הרוב
זהה בהקדם האפשר.

ישב לו המושל בחדתו, מהרר בדעתו על
הממשלה הגדולה הצפואה לרוב, על שהתעלל בו
זה כמה פעמים, ומczęה ליום אשר נקבע
להזיאת גזר דין לפועל, לשולחו למחנה
העבדה.

בעוח שקווע בהרהוריו, לפטע פטאות מגיע
אליו שליח מיוחד, עם מכתב דחויב בייח מאי
שר הפנים. מיד פתח המושל את המכתב
בזהירות רבה, והנה חשבו עניין בריאותו את
הכתוב שם כי "זה" עליו להיפגש עם הרוב של
עיר שטמו סאלאו'יציק, ולדבר עמו בדבר גדול
הנוגע מאוד לממשלה פולין..."

מושל המחזוז כמעט שנפל מכסאו למקרא
הברחים. הנה ביד אחת יש לו גזר דין להמית
את הרוב, וככן בידי השניה מקבל מכתב שעליו
להיפגש בכבוזו ובכעמו, עם מי? עם שונאי
המושבכע, אשר כבר דימה בנפשו כי עליה בינו
לכלחו.

זמנ מה שקווע בהרהוריהם נזים, כי פחד השר
נפל עליו למאוד, עד שהתאושש מהמחלומה
שהונחתה עליו ברגעים אלו,omid החביה את

דברים ברורים

מהגאון ר' אלחנן וואסראמן הי"ד

מכותב הגור דין, כיוון שידע שעם שר הפנים אין אפשר להתחכם, והוכחה להתוטה שכמו לוציאו של השר, ובבוסת פנים נטל על עצמו בכאב עמוק, בפחד וברתת את המשימה שהוטלה עליו להפגש עם הרבו, בחעהלו מליל מכל עניין הגור דין. כי ראה שכלהה אליו הרטה.

וכך אריע שביתת הרב הופיעו שני גענאראים פולניים, חבושים בגדי פאר, בשיחות מושל המחוות, כשחט מוחעים לבב שהמושל ריצה להפגש עימם, וברצונו לדעתם הרוב יבוא אצלן, ואם לאו מוקן הוא לבוא בעצמו אל הרוב, והבחירה מלאיה בית הרוב.

הרוב בשמש את דבריהם, עשה להם כי הוא יLER אל בית המושל, וכן היה. קראות המושל את הרוב נתמלא עליי חימה, אך מצד שני נפלת עליי חחתת שרי המדינה ולא היה ביכולתו לנ��וף אצבעו מטופ ועד רע, ועל כן החל לדבר עם הרוב בכבוד ובכבוד ראש, שילך לדבר עם בעל תחנת הקפה להשפיע על ראשיו וכו' כפי אשר ציווהו.

הרוב האזין לדבורי והעמיד פנים וצינים, למרות שידע שככל הענן אינו אלא דמיון פורה, פר עצמו של ר' מאיר פרידמן, כדי שנintel מידי תשר ואומנו גם החל לדבר עם המלינווע מאקאטאוסקי בעל טחנת הקמתה, אך כמונן שלא היה שיר לשעות דבר בעינו השלים, ובבטח לא הטוונ ה"בר ה"כ". כל הדבר היה חלום גדול, ומחליקות פולין וליטא ונארה כמקדם, אולם התווען עצמו יצא מכל העסק ברוח גוזל, בהה שכבהו גזל עד למאוד בעניין מלכות פולין ושרה.

ב"ינטיטים ראה הרוב כי עתה הוא עת רצון לבטל כליל את הגורה שעלי, וכי ניתן לבצע את עצמו של השר "בראדצקי" שיעץ לו בשbeta שבota, וחיפש אחר כל השירים והגענראלים את המכבב היה דואג ומצטער שהוא לא נהדר בראי וכותב אישתו בנטש בלהה אפרהים ברעליה ונטצא שנותן בבוד לרשותו, ולפנוי י"ב שנה בערך בא אותו האיש לעיר אחת במדינה זו ועשיו לו שם כבוד נדול ועצום וכשהר סיפורתי מוה להקרוז' זל השיב בוה'ל: "זואם וווערט איר נטאפעלן" איר האט געוועהן או מען טראגט... וואם פאר א פאראר מען מאקט", ואחרי רגע אמר י"ז וווער וויס אפער האט ער אמאן קינדרויז געואנט אמן יש'ר גיט מען אים אם אויפֿ דער ווועלט" זה קרוב לששים שנה

כאשר סיפר לי בוה'ל "איך בין מאל געוועען אויפֿ א אספה אין ווילנא אויפֿ דער אספה ויינען געוועען אלע גנדולים און ר' ישראל זיל - סלנטר - איז אויך געוועען האב איך געפרענט א קשייא און קיניינער האט גיט נעהאט וואם מיר צו ענטפערען איך האב געפרענט זאל זיין או מיר האבען גיט בכח צו האלטן מלתחה מיט די רשותים אבער וואו האבען מיר גענעמען דעם היטר געבען זי כבוד האב איך געפרענט און אלע ויינען געבליכען שטייל" (הייתי פעם באסיפה בוילנא באסיפה הוי כל הגודלים וגם ר' ישראל סלנטר הי' שם, הקשיי קושיא ולאף אחד לא הי' מה להענות לי.

שאלתי ננית שאין לנו הכח ללחום עם הרשעים אבל מאיין לקחנו ההויתרת לסתת להם כבוד. זאת שאלתוי וכובלם שתתקן) וכבר כתוב רבינו יונה בשעה' (שער ז' אות קמ"ט וכן שם באות נ"א) כי: "הילוק בבוד לרשותם הוא עון המכלה מנפש עד בשער אש הוא עד אבדון תאכל כי המון והצלחה.

וכמה אנחנו רוחקים מלהכיר ולהבין אמיתות דעת תורה בוה ומעשים בכל יום יכchio ההיפך, ולודוגמא כאשר דרוש לבחור צירום לשפטון העיר או המדינה משתדרלים גם החדרים לבונן "חיות יהודית מאוחדרה" נגד הנברים, אבל מי הינה ה"יהודים" שותפיהם? הלא הם מותווים ואינם יהודים כלל! אשר בכל כוחם מתנבררים אליו ושותאים אותן צירום כאלו טובים בעדרנו יותר מນבררים? וזאת וראה במדינה הדומה אשר אהבי" שמה נתנו למטרם תחת רגلى הייעוטעקבען ה"יהודים" האם טוב להם עתה מבימים הקודמים אשר היו עבדים לニיקולי ומשתריו הצוררים? וידוע גם עבשו כי בעיריות הרחוקות במדינה ההיא מקום אשר במקורה אין הייעוטעקבען מצוין שם אפשר ליהודים להיות עכ"פ חי צער אבל במקומות הייעוטעקבען חי אהבי" אינם חיים ונחמות האחת היא כי לא יאריבו ימי חיים כאשר יעדו מכתיביהם לחיל.

והנה די ה兜ה בוה ידוע כי כל אדם שאין בו ריאת שמי אין ממנין אותו לשום מינוי בישראל (רבים ריש הל' מלכים) אבל לבכ' החפסד באופן ישר - דירקטט - עוד יתרה יש בוה כי אנחנו מאשירים ומקיימים את היופי כי המה יהודים ומרומים את האבטרטט (סמכות) שלחם כי הם ראוים והונאים להיות שלוחיו ציבור יהודי והעבירה הזאת מתן שכבה בצדיה, כי הם משתמשים בהכח שניות להם מאתנו לבוותנו ולהשפילנו עד לעפר ונם להלשין עליינו בסתר ובגלו במאמר רוזל: "כל המהניף לרשותו נופל בידך" (ופה מא) ובז' מפנוי שאנתנו רוצחים להטעית את עצמנו ולהזכיר להיהודים אבל מה בצע כי נשלה את נפשותינו בחלומות שוא והמוניונות באה' ומפתחת על פנינו בכל עת ובכל שעה, כי הם אינם מסתירים את פרצופם כלול ולהחמים נגד התורה ביד רמה.

לפנוי לה' שנה בערך כאשר נשרפה העיר ראדון והקרוש בעל ח' זיל כתוב או מכתבי קו"ק לעורת הנשרפים להדפסם במע' והיה צריך לכטוב לעידאקטאר (וירק) ידוע וכשהר בראש המכתב צריך לכתוב איזה תואר של בכוב והקדוש זיל לא ידע לשיטת עצות בנפשו איך לצמצם בהחותר שלא תהא בו תיבה יתרה שאינה הכרחית והיה מכובכה ואת כמה ימים עד אשר החולט איך לכתוב ואחר שלחו את המכבב היה דואג ומצעער שהוא לא נהדר בראי וכותב איזה תיבה שהויה אפשר בלהה ונמצא שנותן בבוד לרשותו ביל' הכרת, ולפנוי י"ב שנה בערך בא אותו האיש לעיר אחת במדינה זו ועשיו לו שם כבוד נדול ועצום וכשהר סיפורתי מוה להקרוז' זל השיב בוה'ל: "זואם וווערט איר נטאפעלן" איר האט געוועהן או מען טראגט... וואם פאר א פאראר מען מאקט", ואחרי רגע אמר י"ז וווער וויס אפער האט ער אמאן קינדרויז געואנט אמן יש'ר גיט מען אים אם אויפֿ דער ווועלט" זה קרוב לששים שנה כאשר סיפר לי בוה'ל "איך בין מאל געוועען אויפֿ א אספה אין ווילנא אויפֿ דער אספה ויינען געוועען אלע גנדולים און ר' ישראל זיל - סלנטר - איז אויך געוועען האב איך געפרענט א קשייא און קיניינער האט גיט נעהאט וואם מיר צו ענטפערען איך האב געפרענט זאל זיין או מיר האבען גיט בכח צו האלטן מלתחה מיט די רשותים אבער וואו האבען מיר גענעמען דעם היטר געבען זי כבוד האב איך געפרענט און אלע ויינען געבליכען שטייל" (הייתי פעם באסיפה בוילנא באסיפה הוי כל הגודלים וגם ר' ישראל סלנטר הי' שם, הקשיי קושיא ולאף אחד לא הי' מה להענות לי. שאלתי ננית שאין לנו הכח ללחום עם הרשעים אבל מאיין לקחנו ההויתרת לסתת להם כבוד. זאת שאلتוי וכובלם שתתקן) וכבר כתוב רבינו יונה בשעה' (שער ז' אות קמ"ט וכן שם באות נ"א) כי: "הילוק בבוד לרשותם הוא עון המכלה מנפש עד בשער אש הוא עד אבדון תאכל כי המון הולשי הדעת בראותם הבהיר הנitin לרשותם נמשכים אהדים ונסוף גם הכהון הזה על שונאיינו".

(הגאה"ק רבבי אלחנן בונס ואסטרמן זצ"ל הי"ד בספרו קובץ מאמרם)